CARLOS WARTER
Doctor în medicină, Doctor în filosofie

AMINTIRILE SUFLETULUI

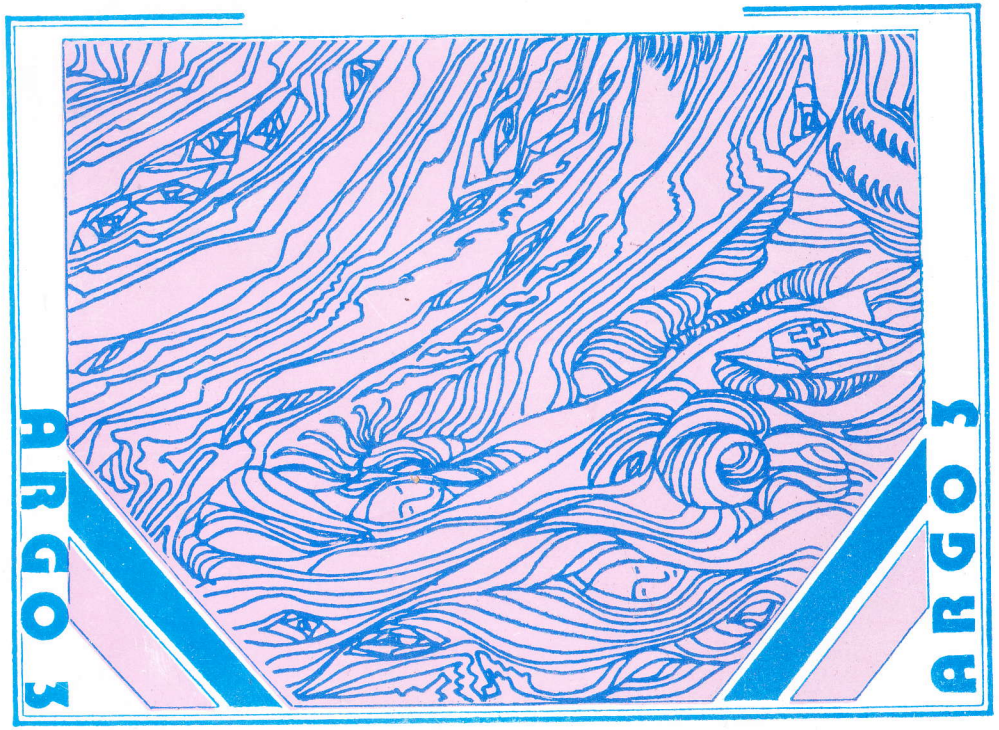

Sagittarius
IAȘI

...ARGO 3.....

Eu eram încă aici!

Nu mă aşteptasem la aşa ceva! După ce am văzut cum uriaşul pămînt se sfărîmă şi din el nu mai rămîn decît bolovani, iar bolovanii se sparg şi din ei se alege doar praful - după ce Marele Holocaust Final, atît de temut şi de atîta vreme anticipat, se petrecuse în sfîrşit - am fost sigur că ultima mea suflare va fi şi sfîrşitul a toate.

Şi totuşi mă aflam încă aici.

Corpul meu fizic nu era aici. Gîndurile mele obişnuite nu erau nici ele aici şi nu mai erau nici emoţiile mele obişnuite. Şi totuşi eu *eram.* Asta ce mai însemna?

Şi, mai ales, *unde* mă aflam? Nu exista nici o localizare - nici urmă de oraşe, munţi, deşerturi - nimic familiar. Nimic care să separe "aici"-ul de "ne-aici". Nu puteam nici măcar spune că mă aflu în spaţiul extraterestru - aici nu existau "extra" şi "intra". Nu existau nici un fel de delimitări.

Oare chiar fusese necesar să sărim în aer pentru a descoperi că sîntem nemuritori?

ISBN 973 - 96003 - 2 - 8

Lei 1950

CARLOS WARTER
Doctor în medicină, Doctor în filosofie

AMINTIRILE SUFLETULUI

Traducere de **RODICA ALBU**

colecţia ARGO

Editura SAGITTARIUS
IAŞI, 1994

Coperta de **ELENA DIMITRIU**

Copyright (C) 1992
Carlos Warter, THE SOUL REMEMBERS

(C) pentru ediţia în limba română
Editura SAGITTARIUS S.R.L.
Neculau 18, 573A/C, 5, 6600 Iaşi
Telefax 032-11-39-13
Reprezentanta scriitorului Carlos Warter în România:
Rodica Albu, Iaşi

ISBN 973 - 96003 - 2 - 8

PREFAŢĂ

Psihoterapeut, scriitor şi susţinător public al unei culţuri transpersonale a păcii şi a sinergiei planetare globale, cercetător al metodelor alternative de vindecare şi de optimizare umană, Carlos Warter activează cu preponderenţă în Chile şi Statele Unite, ţări al căror cetăţean este, dar şi în diferite alte colţuri ale lumii (Austria, Olanda, Spania, Polonia, România, Rusia, Japonia, India, Uruguay, Columbia, Argentina, Mexic...), unde organizează, sponsorizează sau susţine congrese, conferinţe, seminarii pe probleme de sănătate, medicină holistică, ecologie, ameliorarea inteligenţei umane, educaţie. Conduce Fundaţia Internaţională de Sănătate pentru Dezvoltare şi Pace. Fundaţia îşi bazează activitatea pe principiul că adevărata sănătate înseamnă integrarea armonioasă a aspectelor mentale, spirituale, sociale şi a celor ţinînd de relaţia cu mediul înconjurător - relaţii definitorii pentru fiinţa umană - precum şi pe ideea că pacea globală este expresia unei "integrităţi luminate" în cadrul căreia educaţia, economia şi ecologia sînt dirijate spre optimizarea calităţii vieţii şi spre dezvoltarea valorilor pozitive ca expresii ale unei culturi universale.

A fost distins cu numeroase titluri şi premii, dintre care deosebit de important este Premiul Pax Mundi 1989 al Academiei Diplomatice Dag Hamerskjold (Suedia) şi titlul de Mesager de Pace al Naţiunilor Unite pe 1987. În aprilie 1993 a participat la inaugurarea în Japonia a Crucii Verzi Internaţionale, orientată spre "o schimbare globală a valorilor".

Dr. Carlos Warter este autorul a numeroase cărţi, între care *Hijo del Universo* (poezie, 1982), *Unidos en Libertad* (1986), *Despertar* (1987), *El Privilegio de Ser Hombre* (1988, best seller), *Recuerdos del Alma/Soul Remembers* (1991/1992), *Paz en el Golfo, Manual de Metafisica, Lo Extraterrestre y la Naturaleza de la Realidad* (1992), *Recovery of the Sacred* (1994).

Întrebărilor esenţiale de tipul "Cine sînt eu?", "Care este scopul vieţii omului?", "De ce mă aflu în aceste împrejurări atît de tulburătoare?" Dr. Carlos Warter a încercat să le răspundă studiind atît vechile învăţături esoterice cu maeştrii orientali cît şi "instrumentul uman" prin prisma tehnologiilor medicale şi psihologice occidentale. Volumul *Amintirile Sufletului* este expresia materială a informaţiilor primite de scriitor

privind destinele planetei şi planurile multiple de existenţă. La suprafaţă, pare o poveste asemănătoare celor din tradiţia Sufi, pe care cititorul neiniţiat o poate trata şi ca pe o aventură SF. Dincolo de ea se conturează perspectiva cosmică a relaţionărilor şi a individualităţii; viziunea asupra scopului omului, Sufletului şi Creatorului; precum şi o nouă concepţie asupra originii suferinţei şi bolii.

R.A.

DEDICAŢIE

Se dedică cu dragoste totală eurilor esenţiale ale lui Eliyanand şi Aeterna, ale căror prezenţe m-au însoţit în misiune cu mult înainte ca ei să fie numiţi copiii mei de către conştiinţa comună. Şi, de asemenea, fiinţei devotate care întruchipează libertatea totală de expresie, divinei partenere din multe călătorii întreprinse prin vastitatea evoluţiei, co-creaţiei şi înfăptuirii atîtor acţiuni minunate împreună în cadrul naraţiunii cosmice a Conştiinţei Universale.

Totul se întîmplă astfel de parcă viaţa noastră spirituală ar fi făurită din argint; de parcă viaţa supramentală ar fi făurită din aur; de parcă întreaga viaţă spirituală de aici de jos ar fi făurită din vibraţie argintie, care nu este rece, ci, pur şi simplu, lumină, o lumină ce merge pînă la apogeu, o lumină pură, pură şi intensă, însă în cealaltă, cea supramentală, există o bogăţie, o forţă şi o căldură cu totul distincte.

- Mama, din *Sri Aurobindo sau Aventura Conştiinţei*

INTRODUCERE

Apariţia unei noi civilizaţii ne permite să operăm din perspectivă multidimensională; în acelaşi timp, percepţia sinelui nostru tridimensional evoluează către o mai exactă conştiinţă a măreţiei Fiinţelor care sîntem. Aceasta ne ajută să conştientizăm faptul că nu mai trebuie să ne jucăm de-a moartea pentru a transforma frecvenţele noastre de lumină în sensul vieţii eterne. Nu mai trebuie să distrugem sau să prelucrăm totul, ci doar să deschidem supapele care îngăduie o expansiune mai mare a conştienţei şi să ne identificăm cu individualitatea noastră cosmică.

Structura şi funcţiile, relaţiile şi rolurile, genetica şi cadrele de manifestare specific umane ne ascund de multă vreme măreţia Spiritelor. Sîntem, în consecinţă, încetul cu încetul reprogramaţi ca să devenim traductori/receptori pentru informaţiile cosmice care ne extind conştienţa Misiunii noastre divine asupra diferitelor planete şi universuri.

---***---

Această carte transmisă (channeled - n.tr.) a prins conturul iniţial în şaptesprezece zile. Cînd autorul s-a apucat să dactilografieze o carte de medicină holistică la cererea fostului decan al unei prestigioase şcoli medicale din Argentina (care ştia că scriitorul cerceta şi practica mai de mult tehnologii terapeutice alternative), informaţiile care au curs şuvoi erau radical diferite de materialul medical tradiţional. Încă înainte de a fi terminată, cartea şi-a îndeplinit rolul de a-i înlesni scriitorului transmutarea vechiului proces de rezolvare a unei probleme tridimensionale. Manuscrisul - în engleză, spre deosebire de alte cărţi -a fost trimis editorilor, dar nu a fost tipărit, în ciuda faptului că şapte cărţi care aveau să-i urmeze au devenit bestseller-uri în America de Sud. Autorul a trimis manuscrisul prietenilor, din care mulţi i-au scris spunîndu-i că le-a schimbat cursul vieţii. Materialul a fost tipărit în versiune spaniolă pentru a fi folosit în cercurile de lucru şi seminarii, iar reacţia participanţilor a fost şi ea entuziastă. Se pare, deci, că materialul transmis atinge o profunzime a conştiinţei în care au loc

schimbări profunde, iar arhetipurile sînt transformate. Se mai pare că poate activa codurile ADN care deschid calea spre memorie şi spre identificarea cu Sinele cosmic.

Îndrăznim să sperăm că este vorba de unul dintre multele instrumente generate de Spirit care în prezent (1) îi eliberează pe oameni, prin rememorări rapide, de dependenţa faţă de o autoritate externă, tendinţă ce a moleşit umanitatea atîta vreme; (2) duce pas cu pas la expansiunea care îi permite individului să-şi recunoască propria esenţă divină; culminează cu (3) co-crearea viziunii adăpostite genetic în fiecare celulă a oricărei fiinţe de pe această planetă: Raiul pe Pămînt.

În această viaţă scriitorul a avut ocazia să treacă prin instituţii academice, tradiţii spirituale, medicină şi psihologie; să străbată spaţii interioare şi lumi exterioare; şi să lucreze şi să slujească în multe funcţii oficiale şi publice. Şi totuşi cea mai înaltă şi mai profundă călătorie din toate e aventura Spiritului care Sînt Eu. Acela, inspirat de Misiunea Vieţii în sens larg, este paşaportul divin prin care Cel Care Sînt Eu întruchipează Conştiinţa Universală şi cu smerenie împarte darurile Creatorului cu tine, prieten drag şi tovarăş de drum în această aventură. Acum a sosit timpul să se înalţe materia şi să vină Spiritul, indiferent de înfăţişare, rasă, crez, culoare, profesie, sex, religie, împrejurări, ori chiar de origine - fie că eşti din interiorul pămîntului, de pe suprafaţa lui sau din alte lumi.

Ne întîlnim în Esenţa divină şi acolo co-creăm şi ne rearanjăm destinul din aceste lumi pe care le străbatem cu Iubirea divină a lui Dumnezeu.

ZARKAR
Sedona, Arizona, 11 ianuarie 1992

PROLOG

Iată-ne, în sfîrşit, în punctul culminant al multor încheieri de cicluri. Istoriile multor, multor planete, sisteme şi dimensiuni co-operante - precum şi ale înfăptuirilor ce le-au însoţit - au rearanjat acum spaţiu-timpul. Am trecut printr-o prăbuşire temporală, printr-o reorganizare a istoriei, o transcendere în interiorul fantei dimensionale şi un salt către următoarea spirală a acestor cicluri coincidente - următoarea iniţiere.

Stau în grădina Luminii însoţit de familia mea de sus - soţia mea Bhakti-Shadai, Eliyanand, fiul nostru, şi Aeterna, fiica. Mirosul de nectar ce vine dinspre Misticul Trandafir Purpuriu umple eterul, în timp ce noi ne extindem conştiinţa ca să-l cuprindem.

Aceasta este - din nou - Tria Ra. Dar nu planeta fizică, tridimensională, care a mers pe calea pămîntului/Terrei. Aceasta este Tria Ra cea eterică, pentadimensională, iar de aici putem vedea totul.

Putem vedea geamăna mai densă a planetei noastre rotindu-se în spaţiu, pustiită de toate, cu excepţia cîtorva supravieţuitori foarte robuşti (în sensul că aproape îşi amintesc de Sine). Aceştia ne strigă solicitîndu-ne îndrumare, nerealizînd că în conştiinţa multidimensională sîntem un singur Spirit care organizează toate nivelele de densitate conform imaginilor individuale despre Realitate.

Putem, de asemenea, să vedem toate fazele pămîntului simultan: vechile civilizaţii (Atlantida, Lemuria, Amazonia, Roma, Grecia, Egipt, încă prezente, încă active); pămîntul-aşa-cum-era pînă în ultima clipă (frumoasele păduri verzi; tumultosul ocean albastru; miezul şi suprafaţa devastate; lupta pentru supremaţie dintre marile puteri; posesiunile şi deposedările; stăpînii crepusculari luptînd pentru comandă şi dominaţie; umanitatea redusă la automate amnezice); şi Pămîntul-care-nu-mai-este, afară doar de cîteva stînci rotindu-se fără ţintă prin Univers, purtînd cu ele cîţiva supravieţuitori robuşti, decorporaţi.

Putem vedea stelele şi dincolo de ele - prin timp şi dincolo de timp, prin spaţiu şi dincolo de spaţiu.

Fiul meu, ce sugi acum în braţele iubitoare ale mamei, nu poţi încă vorbi în cuvinte, dar gîndurile tale şi ale surorii tale îmi sînt, desigur, clare. Emiţi acum o întrebare ce străbate veşmîntul meu eteric. Vrei să ştii din cine te tragi - de unde ai venit - şi cum s-au petrecut toate cîte s-au întîmplat. Vă voi povesti bucuros amîndorura.

Să pornim, dar, într-o călătorie prin memorie. (Fac să apară acum vehiculul meu argintiu, făcut din materie-energie-transtemporalitate-spaţiu. Bhakti-Shadai intră în vehicul cu copiii în braţe; se aşază şi, înscrisă pe linia scopului Misiunii, aşteaptă în linişte.)

Copiii mei, aceasta nu este o poveste de ascultat numai cu urechile

ori pentru încîntarea ochilor (deşi este şi aşa ceva). Aceasta e o poveste ce trebuie trăită - trebuie încercată de multe ori, cu pasiune. Ştiu, e ciudată şi are mai multe planuri - dar voi aveţi în suflet genele necesare pentru înţelegerea ei.

Toate fiinţele divine pot avea acces la cheia ADN-ului lor, care, pe pămînt, aşa cum veţi înţelege, a fost disfuncţional pe parcursul unor lungi perioade de creaţie. Astfel memoria a fost limitată la evenimentele din planul material. Memoria cosmică, atunci cînd se trezeşte, reproiectează istoria.

Sînteţi pe cale să trăiţi multiplu povestea voastră - şi cea a moştenirii Fiinţării.

Am co-creat aceste evenimente şi sîntem recunoscători pentru acest dar al creativităţii. Căci prin graţia lui Dumnezeu ne putem acorda cu Sursa.

Bhakti-Shadai aprobă din cap cu graţie maiestuoasă. Aşa este. Pe Tria Ra, planeta eterică, copiii apar numai cînd se unesc două Fiinţe care sînt perfect integrate în Sine. Dacă aţi fi copii pămînteni, ar fi trebuit să învăţaţi multe, multe lecţii înainte de a ajunge la Fiinţare. Dar cum voi v-aţi născut din doi Care Sînt, sînteţi deja pe deplin conştienţi de Tot. Ceea ce mai trebuie să învăţaţi este cum să exprimaţi liber acest lucru.

Copiii mei, uitaţi-vă acolo: vedeţi cum se desfată prezenţele în perfectă armonie şi totuşi se disting una de alta? Aceasta e Fiinţarea. Unirea ce există e rezultatul vremii în care Lumina celei de-a cincea dimensiuni a coborît asupra întregii creaţii, sfîrşind în separare. A fost un proces accelerat ce a avut loc după sfîrşitul vremurilor. S-a produs maturizarea planetelor şi au fost declarate încheiate toate experimentele anterioare. Ingineria genetică şi-a încheiat studiul fezabilităţii, iar rezultatul a fost instalarea Raiului pe Pămînt ori a Împărăţiei lui Dumnezeu pe această planetă. Dar n-a fost întotdeauna aşa.

La început a fost armonia, dar fără individualizare. Apoi a fost separarea, dar fără armonie. Acest al doilea experiment e şi cadrul în care are loc cea mai mare parte a poveştii noastre. Era o vreme a suferinţei, abuzului, brutalităţii şi amneziei în masă. Existau aspiraţii şi speranţe şi rugăciune; fiecare epocă era înlocuită de o alta. Ţările se reorganizau, hotarele se ştergeau şi se înlocuiau din dorinţa de a stabili noi frontiere, uitîndu-se că acea comuniune pe care o căutau era Comuniunea cu propriul lor Spirit şi că hotarele reprezentau percepţiile lor limitate, ce trebuiau îndepărtate şi extinse în infinitate.

Oamenii au uitat cine sînt şi care le este Scopul. Şi totuşi, iubiţii mei Eliyanand şi Aeterna, cînd veţi vedea ceea ce veţi avea de văzut şi veţi auzi ceea ce urmează să auziţi, să fiţi iertători, căci a ierta înseamnă a iubi, a iubi înseamnă a sluji, iar a sluji înseamnă a Fi.

Iertaţi, deci, Big Bang-ul de pe pămînt şi tot ceea ce a avut loc înaintea lui. Şi aceasta pentru că el a fost doar un vis în interiorul Conştiinţei Universale.

PARTEA ÎNTÎI

PERSPECTIVA DIN SPAŢIUL EXTRATERESTRU

CAPITOLUL 1

ZIUA DE APOI

Hîrîind şi ţăcănind, radioul revărsa în eter un şuvoi constant de voci stridente, ţipătoare, fiecare întrerupînd-o pe cea dinainte pentru a evidenţia că *ea* este *vocea* care aduce ştirile, indiferent cît de proaste: "Astăzi, Donald Pagan i-a avertizat pe Cei Roşii că nu va mai îngădui tratarea cu indiferenţă a ultimatumului său..."

Pagan încă mai purta într-un ungher ascuns al sufletului său viziunea falsă a unui imperiu al răului. "În cartierul general al Roşiilor, zgomotele pregătirilor bubuie ameninţător prin coridoarele de ... megatone ale ... Camera Ovală din Casa Palidă respinge ideea că ... incapacitatea de a tolera statutul impus de înfrîngerea totală ... dacă nu se respectă cererile ..."

M-am uitat oftînd pe fereastra biroului meu, cu vedere spre golful San Francisco. Totul era haotic - pînă şi apa nu mai era parcă în largul ei, aşa cum se rostogolea cu furie în bătaia vîntului. Toate zgomotele lansau în eter frica şi nerăbdarea: radioul cu mesajul privind sfîrşitul lumii, ambarcaţiunile cenuşii claxonînd furioase. Şi tot ce cuprindea privirea trăda panică. Am încercat să mă calmez concentrîndu-mă pe un afiş aflat pe perete - fotografia unei păduri de arbori sequoia uriaşi, maiestuoasă şi aproape sacră în liniştea sa palpabilă, în spaţialitatea sa - dar imediat ochii mi-au alunecat în jos spre birou, de unde mă privea sfidător un număr din *Time*. Pe copertă, Pagan şi Popov (stînd alături la convorbirile de "pace") îşi aruncau priviri pline de ură nedisimulată, în ciuda zîmbetelor politicoase de pe buze. Sub chipurile lor sta scris: "Oare o vom face?"

Drept să spun, nu ştiam. Cum ajunseserăm aici?

---***---

Am mers prea departe cu cercetarea maşinăriilor şi nu destul de departe în noi înşine. Am folosit computere ca să comunicăm, uitînd ce înseamnă comunicarea. Am înlocuit lucrul în sine cu informaţii *despre* el. Mai curînd am suprimat decît am exprimat frica, furia şi alte asemenea emoţii. Am sfîrtecat flori ca să le analizăm funcţiile. Am încurajat invaliditatea ca apoi să disecăm cadavrele.

Ne-am transformat noi înşine în maşini. Acum eram la cheremul lor.

Am invadat, penetrat, violat atomul. Am trezit un uriaş adormit,

dar nu eram pregătiţi să-l manevrăm.

"... Pagan avertizează să nu ne lăsăm ameninţaţi ... Popov mobilizează toate forţele armate ..."

---***---

Ceva nu mergea. Nu mergea deloc. Undeva în noi se pierduse echilibrul. Nu puteam spune ce anume era: ştiam doar, sesizasem, că este aşa. Cînd eram copil, aveam un simţ ... care anume? Ceva despre Lumină, ceva legat de fiinţarea în natură; ceva... era ceva în legătură cu plutirea? Ori cu vorbitul fără cuvinte? Ceva neclar, care se retrăgea mereu în faţa încercărilor mele de a-l aduce în minte, în amintire ... dar totuşi *ceva!* Vreun întreg care acum se risipea în fragmente?

---***---

M-au tulburat veştile proaste de la radio. Trăiam într-o teroare de moarte. În acelaşi timp, însă, îmi auzeam conştiinţa interioară spunînd: "Fii liniştit şi cunoaşte-l pe Eu Sînt". Ce situaţie paradoxală! Poate că alunecam în senilitate prematură sau îmi pierdeam minţile. Poate că nu ştiam pe unde rătăcesc. Aş fi dat orice să evit inevitabilul -sfîrşitul a toate.

Iubeam însă pămîntul, probabil ca şi alţii. Deci anihilarea nu putea avea loc. Tot mai credeam - şi doream să cred - că numai cunoaşterea mai aprofundată a planetei va schimba lucrurile, va înfrînge nebunia. Aşa se face că, încercînd să înţeleg conexiunile dintre structura mental-emoţională şi cea mintală, am studiat şi am devenit doctor. Aşa am ajuns să cercetez minuţios structura atomică şi macroexpansiunea structurii planetei şi corpul uman care le cuprinde pe amîndouă. Încercînd să găsesc conexiuni, încercînd să înţeleg ce cauzează îmbolnăvirea, ce produce vindecarea. Încercînd să tămăduiesc.

Erau însă atîtea de tămăduit - SIDA, foamete, cancer, crize, oraşe supraaglomerate. Elementul uman pornit împotriva lui însuşi, împotriva vecinilor; puterea în mîinile copiilor supradotaţi. Zei falşi.

Da, identificări false. O lume fără conducători, spuneau unii, în care liderii deveneau exponenţii renaşterilor morale, în timp ce propriile lor edificii se dezmembrau. Zeul posesiunii era venerat de cei mai mulţi. Ei tratau pămîntul întreg ca pe un teren de joc ce le aparţinea de drept - pentru a-l silui, înghiţi, distruge. Astfel am desăvîrşit cu toţii sleirea pămîntului. Din adîncurile structurii coezive (adică a pămîntului solid) am extras elementele nutritive (aur, argint, sol, fier) şi le-am adus la suprafaţă. Astfel pămîntul a ajuns mai puţin solid, iar aerul mai greu. Astfel şi elementele ieşeau din rînd. La fel şi noi.

---***---

La fel şi Eu. Ca şi mulţi alţii din generaţia mea, mi-am petrecut viaţa urmărind să tratez, dar pe drum m-am abătut de la impulsul iniţial de a tămădui, de a întregi. Relaţiile de pe planetă păreau că stagnează. Mi-aduc aminte cum se plîngea un prieten: "La început mi-am iubit soţia din toată inima. Dar în ultimii cîţiva ani n-am prea mai discutat despre ceva important, ci numai despre unde să mîncăm şi pe cine să vizităm şi cu ce maşină scoatem cel mai bun kilometraj la suta de litri de benzină. Şi unul şi altul evitam compania celuilalt - şi totuşi, cînd ne-am întîlnit prima dată, ce scînteieri erau între noi, ce dorinţă de a fi una!"

Mă întrista gîndul la coborîrea noastră în prozaic.

Mă întrebam ce-mi fac prietenii. Erau conectaţi prin reţele, mai ascultau unii dintre ei radioul? Era această oră finală momentul în care încercam cu toţii să aducem sens în toate?

Era ceva în viaţă care să-mi fi lipsit, ceva ce ar fi trebuit să fac? Mi-am rememorat tinereţea. Avusesem unele neînţelegeri cu sora mea, m-am răstit la ea şi am necăjit-o; am avut dispute cu tata cînd îmi spunea ce să fac şi m-am ridicat împotriva lui; am fost ignorat de mama şi, în disperare, i-am întors spatele dispreţuitor. M-am certat violent cu prietenii de joacă, m-am împuns cu colegii, cu profesorii ...

Şi pentru ce? Aceasta era viaţa? Nu exista ceva mai bun, ceva mai mult? Îmi doream să-mi fi dat seama ce mult îmi iubeam sora, mama, tata, soţia, prietenii. Îmi doream ca toate zilele petrecute la început în confruntări, iar mai tîrziu în înţelegere terapeutică, să le fi petrecut în bucurie şi voie bună împărtăşită. Aş fi dorit să le fi spus ce mult îi iubesc. Dacă planeta se ducea de rîpă, nu mai erau şanse să le-o spun. Îmi doream să le fi arătat mai multă dragoste şi să fiu mai puţin marcat de mîndrie. Avusesem această şansă şi i-am dat cu piciorul. Cu toţii nesocotiserăm şansa noastră unică.

---***---

"Se spune că Cei Roşii sînt pregătiţi. Pagan, care pare perfect conştient, va pune problema nu prin cuvinte, ci cu ..."

---***---

Ce făcea soţia mea acum? Aveam timp să-i spun că o iubesc? Am luat receptorul. Mort - fără ton. În acelaşi timp radioul începu să bolborosească şi să hîrîie: "Întîi Mai! Întîi Mai!" Apoi tăcere. Mi s-a strîns inima, mi s-a uscat gura; mi-am aruncat privirile peste golf şi am simţit o linişte grea, de mormînt. Apoi, dîndu-mi seama că nevastă-mea era departe de mine, ca şi părinţii, prietenii, iubitele, casele, peisajele, ocaziile şi că era sfîrşitul trupului, sfîrşitul vieţii, sfîrşitul planetei, sfîrşitul lumii, m-am strîns ghem de frică, ca pe urmă să izbucnesc într-o flacără de furie. Păstram imaginile dinăuntru şi din afară, ocrotite de

memoria mea. Le-am lăsat slobode, am implodat, am explodat,
iar flacăra era orbitoare
"Iată-mă, plec, m-am gîndit cu respirația tăiată.
Am mai văzut lumină ca aceea,
dar mai strălucitoare
înainte
și m-am gîndit "Unde?"
și apoi n-a mai fost nimic ...

CAPITOLUL 2

SPAȚIUL COSMIC

... în afară de mine!
Eu eram încă aici!

Nu mă așteptasem la așa ceva! După ce am văzut cum uriașul pămînt se sfărîmă și din el nu mai rămîn decît bolovani, iar bolovanii se sparg și din ei se alege doar praful - după ce Marele Holocaust Final (MHF), atît de temut și de atîta vreme anticipat, se petrecuse în sfîrșit - am fost sigur că ultima mea suflare va fi și sfîrșitul a toate.

Si totuși mă aflam încă aici.

Corpul meu fizic nu era aici. Gîndurile mele obișnuite nu erau nici ele aici și nu mai erau nici emoțiile mele obișnuite. Si totuși eu *eram*. Asta ce mai însemna?

Și, mai ales, *unde* mă aflam? Nu exista nici o localizare - nici urmă de orașe, munți, deșerturi - nimic familiar. Nimic care să separe "aici"-ul de "ne-aici". Nu puteam nici măcar spune că mă aflu în spațiul extraterestru - aici nu existau "extra" și "intra". Nu existau nici un fel de delimitări.

Ceea ce cunoaștem noi drept a treia și a patra dimensiune, dualitatea în linii mari, dispăruse; și m-am trezit într-un cîmp unificat de Lumină, de neasociat noțiunilor mele mai vechi despre spațiu.

Nu era vorba de spațiu cosmic, ci de aspațialitate. Și de atemporalitate.

Încetul cu încetul vălul începu să se ridice, amintirile începură să revină, iar eu am început să văd cu o claritate desăvîrșită ce se întîmplase pe pămînt.

Oare chiar fusese necesar să sărim în aer pentru a descoperi că sîntem nemuritori?

---***---

Conștiența mea nu mai era constrînsă de limitările pămîntului. Sufletul mi se eliberase de hainele dense, potrivnice (de corpul fizic, astral, emoțional și mental). Astfel că eram liber să-mi arunc privirea clară, amplă, către experiment, către sala de clasă care fusese pînă nu de mult pămîntul (și acum e cunoscut sub numele de studiu de fezabilitate asupra Marelui Holocaust Final).

Deci unde se greșise?

Ca ființe am intrat uneori în dezacord cu sufletul și, uitînd că adevărata noastră identitate este Spiritul, am ieșit de sub îndrumarea lui. Din acel punct, tot ce atingeam evolua înspre rău, tot mai departe de cunoașterea sufletească. Îndepărtîndu-ne atît de mult de Ființa noastră, am încercat mai degrabă să cucerim Misterele decît să le respectăm. Ne-am concentrat privirile asupra celor imense ca și asupra celor infinitezimale; am pornit cu rachetele prin galaxie și am venit echipați cu mostre și steaguri cu care să dovedim că stăpînim necunoscutul; pătrunzînd în atom, am cercetat secrete pe care nu știam cum să le folosim. Am încercat să-l violăm pe Dumnezeu, să discredităm Unicul, să facem de două parale ispășirea pentru a poseda prin reducere, prin analiză, prin violență.

Milenii întregi am menținut perspectiva patriarhală, dominatoare, care excludea posibilitățile de armonizare. Atît bărbații cît și femeile au fost dominați de o perspectivă care făcea din noi toți semioameni. Uneori femeile se revoltau, manifestîndu-se asemănător cu celelalte jumătăți ale lor, iar alteori bărbații abandonau caracteristicile proprii pentru a echilibra planeta dezechilibrată. Dumnezeu rămînea, desigur, inaccesibil. Dar noi ne violentam chiar Sinele propriu. Corpul - instrumentul prin care Sufletul se mișcă și acționează - nu mai era acordat să primească îndrumarea Sufletului. Deconectat astfel de la Sursă, trupul a ricoșat, pradă terorii, creînd boli care n-au mai lăsat loc corpurilor pentru o viață normală. (În același timp, corpul social a creat acele boli sociale numite orașe, care n-au mai lăsat loc pentru viața normală). Activarea conștienței, cultivată de yoghini timp de mii de ani - inspirarea Conștienței Sufletului ca mod fundamental de comunicare - a fost înlocuită cu rețele de comunicație prin computer.

Astfel ne-*inspirați*, am lăsat mașinile să facă totul în locul nostru. În loc să comunicăm direct, ne-am plasat mesajele pe discuri. În loc să dansăm împreună, am schimbat dischete pe tema dansului. În loc să comunicăm intens - prin cîntece, strigăte, urlete de furie și extaz - ne-am diluat emoțiile prin tehnologie. Telefonul, fax-ul, radioul, televiziunea - toate acestea transmiteau mesajele mai repede decît o puteau face sentimentele reale. Am învățat astfel să răspundem la stimuli falși și ne-am înăbușit furia, frica, tristețea. Ne-am obișnuit să vedem viața ca pe o comedie de situații; cînd nu era așa, ne tăinuiam furia și durerea și ne contorsionam viețile ca să se potrivească cu scenariul.

Cele mai multe scenarii nu erau precis orientate spre

supravieţuirea cosmică şi evoluţia multidimensională. Cele mai multe erau poveşti mărunte în care măreţia Sufletului trebuja să cedeze locul micimii unei naraţiuni tridimensionale care se credea Întregul. Credeam că, avînd o tehnologie la nivel înalt, eram mai evoluaţi decît strămoşii. Credeam că putem pune pe disc tot ce trebuia să ştim. Şi cum băncile de date erau atît de accesibile, am crezut că nu mai e nevoie să ţinem minte scopul. Destinul nostru.

Uitarea a acoperit astfel planeta. Era o epidemie atît de răspîndită, atît de completă, încît aproape toţi au uitat că uitaseră.

Aceasta era SIDA la nivel fizic, un sindrom în care semnale autonome se interpuneau în ADN printr-un sistem viral care făcea posibil ca oamenii să-şi distrugă corpurile într-un ritm accelerat, nemairecunoscîndu-se pe ei înşişi ca Ei Înşişi, deoarece se instala o comandă iminentă de distrugere autoimunitară.

Dar mai exista şi o altă formă de SIDA. Aceasta era Suprimarea Auto-Instalată a Divinului, prin care oamenii încetau să se vadă pe ei înşişi ca Fiinţe Spirituale, uitau totul despre Divinitate şi se împărţeau în exponenţi ai diferitelor culte, puncte de vedere şi secte, suprimîndu-se reciproc în numele Domnului.

Văzînd toate acestea, calităţile Esenţei de pe planetă s-au întrunit pentru a-l ajuta pe om să-şi aducă aminte de propria sa Fiinţă. Din cînd în cînd aceste calităţi (din greşeală numite "virtuţi") făureau laolaltă un corp încarnat. Aceşti mesageri puneau, într-o frîntură de conştienţă, întrebările fundamentale celorlalte corpuri. Unii oameni puneau aceste întrebări inimii şi reuşeau să-şi dea seama de adevărul despre Ei Înşişi.

Spiritul încorporat lua numele unui Maestru şi o vreme lăsa mesaje ca nişte schiţe pentru înălţarea la o perspectivă superioară privind viaţa în acest plan. De cele mai multe ori însă, oamenii etichetau aceste mesaje: le plăceau ori nu le plăceau, le găseau interesante ori absurde, le înregistrau ori le dădeau la coş.

Orice altceva decît să le ia în serios.

Un aspect al problemei era acela că nu ştiau să asculte. Facultatea ascultării fusese înlocuită de facultatea traducerii: cînd auzeau ceva diferit de ceea ce ştiau deja, sau îl traduceau ca să se potrivească perfect cu ceea ce credeau ei sau negau că ar putea fi adevărat. Astfel, cristalizînd toată existenţa într-o formă anume de gînd, au pierdut capacitatea de a păşi în afara auzului ori vederii circumscrise, distorsionînd Realitatea şi lipsindu-ne astfel de folosirea corectă a celor şapte nivele de înţelegere.

Iar fără această înţelegere, ce viziune limitată aveau oamenii asupra lor înşişi!

Mai întîi, deoarece în cele din urmă veşmîntul carnal se uza, ei se considerau muritori. E drept, în cursul istoriei umane, unele grupuri de pe planetă au crezut în conceptul de nemurire - adică în existenţa atît a Spiritului cît şi a materiei. Dar ei vedeau Spiritul din unghiul de vedere al legilor materiei, ceea ce a dus uneori la situaţii de

groază. Unii ardeau sau sfîşiau carnea - pentru a separa materia de spirit - ziceau ei. Aceste grupuri greşit îndrumate susţineau pe bună dreptate că Spiritul este etern - deci că străbate timpurile - dar omiteau călăuzirea lor de către Cauza eternă. Or (cum înţeleg acum) însuşi timpul este o iluzie.

În al doilea rînd, deoarece am uitat că sufletul şi nu materia este ceea ce ne ţine cu adevărat în viaţă, ne-am trudit şi ne-am bătut pentru bani, pentru slujbe, pentru poziţii, pentru hrană. Cei care au rămas la acest nivel nu mai au ce corpuri să hrănească acum. Lipsiţi de contactul cu Sufletul, ei au dat o întrebuinţare greşită trupului lor, făcîndu-l să vibreze cu frecvenţele planului în care se aflau, în aşa fel încît elementele şi-au pierdut legăturile electrovalente şi covalente, iar cristalele şi-au reluat forma independentă. În loc să-şi folosească emoţiile ca pe un mijloc de decoperire a Sufletului, oamenii le-au folosit ca pe nişte droguri - oscilînd între fascinaţie în faţa depolarizării minore a microvolţilor din sistemele lor nervoase (excitaţii) şi o epuizare a curentului electric (depresii).

Şi totuşi simţirea este întru totul menită să-L aducă pe Sfîntul Sfinţilor în noi şi să înţeleagă întregul firii noastre!

Pe pămînt, fragmentarismul era absolut. Pe vremea a ceea ce s-a numit Războiul Rece, Estul a avut partea lui şi Vestul partea lui. În public se ciorovăiau ca nişte monştri reţinuţi, dar în intimitate se întîlneau pentru a proiecta cum să-şi dezvolte lăcomia comună. Se emiteau astfel pretenţii teritoriale; iar din adîncul pămîntului se extrăgeau aur, argint, petrol, fier şi alte aşa-numite substanţe nutritive. În acest fel s-a introdus aer acolo unde trebuia să fie materie solidă şi materie solidă în aer - şi astfel stratul astral al planetei s-a umplut de particule care aparţineau pămîntului. A apărut poluarea şi cu cît se făceau mai multe extracţii, cu atît pămîntul devenea mai uşor şi aerul mai greu, iar întregul echilibru al sistemului planetar şi al celui solar se clătina. Pe măsură ce aerul astral se umplea cu dioxid de carbon, monoxid de carbon şi alţi poluanţi, frecvenţa sa mergea tot mai spre solid, astfel conducînd toate undele de comunicaţie ce pluteau de colo-colo - radio, TV, sateliţi, ELF (extra-low frequencies - frecvenţe extrem de joase care schimbau cîmpul de forţă electromagnetic al oamenilor şi al animalelor, făcîndu-le mai susceptibile la stimulări electrice minore) şi aşa mai departe.

Pentru a preîntîmpina pericolul unei comunicări eronate, atributele divine ale Esenţei s-au încorporat, prezentîndu-şi mesajul în multe forme. Dar acest mesaj, filtrat prin stratul greoi astral, a fost distorsionat: oamenii au folosit informaţiile pentru a contribui la răspîndirea propriilor culte şi pentru a încerca să distrugă alte culte. Ceea ce se credea a fi comunicare era de fapt distorsionare masivă. Această distorsionare, datorată aerului astral solid, interfera şi cu razele cosmice care intrau în atmosfera pămîntului. Razele aveau scop dublu: să trezească umanitatea în vederea conectării la spaţiul extraterestru şi să reechilibreze pămîntul prădat. Dar aerul era prea gros,

distorsiunile prea mari, lipsa de ascultare, lăcomia, avariţia şi ele prea mari; mult prea mari erau distorsiunile, omisiunile şi generalizările brutale. Mesajele nu stabileau contactul.

Nu numai cu nivelul pămîntului.

Nivelul pămîntului - aşa cum mă uit din acest loc la stîncile eterne ce se rostogolesc prin univers cu cîţiva supravieţuitori descarnaţi ai MHF, văd că un nou pămînt este deja în curs de formare - nu doar unul, ci multimiliardele de posibilităţi de întîmplări. Creaţia alternativă e constantă, întotdeauna conţinînd următoarea auto-posibilitate...

În chip multisimultan sînt create, generate, manevrate, direcţionate şi distruse civilizaţiile pămîntului - greacă, egipteană, chineză, romană etc. Nu în perspectiva îngustă prin care le gîndeam noi, ci ca Dumnezeu (Generare/Acţionare şi Direcţionare/ Distrugere) apărînd simultan. Pe pămînt eram obişnuiţi să vedem totul ca formă, dar aici greutatea formei nu-şi are locul. Nu mai avem nevoie să făurim totul după propria noastră imagine. Pentru că acum nu mai există nici o imagine. Ceea ce a rămas este ceea ce *Este*, ceea ce întotdeauna a fost în mod evident Sinele fiecăruia - calitatea esenţială necesară pentru a reconstrui tot ce e formă din nou ori pentru a nu crea deloc formă.

Viaţa şi moartea - noţiuni apăsătoare - nu mai au greutate aici. Eliberat de masa corporală, îmbrăcat doar în veşmîntul meu eteric, într-un corp de Lumină, acum ştiu că nu există distrugere. Pămîntul a explodat; şi totuşi, iată-mă. Formele se schimbă, apar, dispar; esenţa rămîne, inviolabilă.

Dar chiar a trebuit să aruncăm planeta în aer pentru a ne recăpăta Sinele?

CAPITOLUL 3

PISICA

"Deci acum înţelegi."

Ce-i cu vocea aceasta? Răsuna în toată fiinţa mea, răspîndind valuri-valuri de conştienţă, de calm total, binecuvîntat. Ascultam. Mă simţeam întreg.

- *Pentru că eu sînt Întregul. Eu Sînt Tot.*

- Şi eu? am întrebat, presimţind răspunsul înainte ca vocea să mi-l dea.

- *Şi tu eşti Tot. Nu-i nici o diferenţă. Nu există nici dualitate, nici separare.*

- Dar...

- *Nu te lăsa prins de aparenţele fragmentării. Nu există decît Unul, în feluritele sale manifestări. Ai văzut deja cum oamenii, uitînd de sursă, şi-au produs propria distrugere pe pămînt. Aşa că ţine minte.*

Am cugetat asupra lăcomiei, mîndriei, furiei, dorinţei, invidiei, minciunilor, temerilor, indolenţei, avariţiei, resentimentelor, violării şi izolării ce caracterizau fiinţa umană. Am cugetat asupra faptului că şi eu însumi, încercînd să fiu spiritual cît trăiam pe pămînt, reţinusem doar o licărire de amintire - cum am stat la pîndă, m-am luptat şi am lovit ca să-mi croiesc drumul în viaţă în loc să pătrund în sfîntul lăcaş al sursei. Şi mi-am spus: "Vreau să-mi amintesc."

Vocea mi-a pătruns fiinţa. O simţeam peste tot.

- *Ai văzut cele ce-ai văzut pentru că eu ţi le-am spus. Acum că ai această conştienţă, e bine s-o încorporezi în propria-ţi Fiinţă.*

- Şi cum o voi face? am întrebat înfiorat.

- *Vei fi asistat de atributele Esenţei. Ele îţi vor da posibilitatea să exprimi această conştienţă.*

- Dar cum le voi cunoaşte? am întrebat.

- *Le vei cunoaşte,* insistă vocea. *Sînt calităţi ale propriului tău suflet.*

- Dar dacă ele sînt eu, cum se face că nu ştiu deja...

- *Ai uitat totalitatea Sufletului,* spuse vocea ca răspuns. *Atributele Esenţei te vor ajuta să-ţi aminteşti Cine Eşti. De îndată ce-ţi aminteşti, poţi să integrezi aceste calităţi Sufletului tău. Iată după ce tînjeşti: aceasta e misiunea.*

Apoi totul deveni iar tăcut. Dar tot mai simţeam prezenţa atotcuprinzătoare a Glasului Tăcerii.

---***---

Întotdeauna am avut un respect profund, sacru, pentru pisici, aşa cum au avut şi mulţi alţii din multe civilizaţii de-a lungul istoriei umane. Aşa că n-ar fi trebuit să fiu prea surprins cînd s-a arătat Pisica.

Dar am fost surprins.

- *Problema rasei tale umane,* spuse Pisica, nemaiostenindu-se să se prezinte, *a fost că nu a reuşit să înţeleagă ce este instrumentul fizic.*

Am fost luat prin surprindere.

- Cum de-ai ştiut că mă interesează instrumentul fizic? am întrebat. Am fost doctor şi vraci, şaman şi preot în multe Vieţi şi în multe culturi şi întotdeauna m-au intrigat misterele sănătăţii, vindecării şi bolii.

Pisica urmă fără întrerupere, ca şi cum răspunsul era evident.

- *Nu numai că oamenii au cunoştinţe limitate despre ei înşişi ca Fiinţe, dar au cunoştinţe limitate chiar şi despre maşinăria în sine. Ei nu au înţeles ce este entitatea genetică a corpului.*

Reflectînd asupra vieţii mele celei mai recente ca doctor, mi-am amintit cum colegii considerau că boala este un simplu fenomen material, o operaţiune tip stimul-răspuns, problemă-rezolvare, care

neagă prezenţa Sufletului; ei considerau vindecarea drept ingerarea de substanţe chimice ori îndepărtarea organelor bolnave. Nicăieri nu aveau în vedere, nici ei, nici pacienţii lor, posibilitatea că boala ar putea avea o origine nefizică.

- *Chiar aşa,* vibră Pisica fără să vorbească. Aşa mi-am dat seama că Pisica primea gîndurile mele prin frecvenţa subtilă a reflecţiilor mele asupra subiectului; puteam vorbi sau nu - totul era întotdeauna comunicat.

Telepatie! În momentul în care am conştientizat comunicarea instantanee, am reuşit să înţeleg misterul căruia îmi dedicasem multe vieţi. Cauza reală a bolii era viziunea noastră fragmentată despre viaţă, care ne făcea să ne focalizăm atenţia doar pe supravieţuire şi astfel să ne îngrădim vitalitatea. Acest lucru cauza o jenă, un disconfort, iar corpurile noastre întruchipau viziunile noastre înguste în manifestarea bolii.

Să mori, îmi spuse Pisica fără cuvinte, nu înseamnă să te stingi, aşa cum credeau şi se temeau oamenii; înseamnă să mori pentru o densitate restrînsă a înţelegerii şi să te naşti pentru o mai amplă dimensiune a ei. Astfel că viaţa nu era o poveste cronologică, secvenţială, limitată, ci o întîmplare cosmică. Un eveniment multiexistent. Iată-mă în spaţiul cosmic fără instrumentul fizic, trăind evenimente împreună cu Pisica; şi, în acelaşi timp, trăiam alte evenimente, din trecut, evenimente marcate de ceea ce oamenii numesc "onoare" şi "dezonoare" - care încă se mai produceau.

- *Da,* reacţionă Pisica. *Aceasta a fost întotdeauna tema de cercetare: ce se întîmplă între evenimente? Totuşi educaţia ta de pînă acum s-a bazat în întregime pe explicaţii - nu pe spaţiile albe dintre ele.*

- Contexte, am replicat.

- *Da, în lipsa unui termen mai adecvat - spaţiile albe în care instrumentul fizic este dizlocat şi poate fi efectiv acordat.*

Nu voiam să vorbesc despre instrumentul fizic. Acum că eram în sfîrşit eliberat de greutatea trupului şi de planul fizic, nu mai rîvneam la o asemenea îngrădire. Părea că se scurseseră eoni de cînd nu mai aveam trup! Si deodată m-am gîndit la pămînt, care nu mai exista aşa cum mi-l aminteam eu - şi am evocat frumuseţea pădurilor, în care verdele avea toate tonalităţile de verde; unde valurile oceanului se învolburau în lumina lunii; unde degetele picioarelor mele scormoneau nisipul cald şi briza caldă îmi mîngîia faţa, iar eu mă pătrundeam de nesfîrşitele promisiuni şi pasiuni ale tinereţii, în timp ce trupul meu masculin pătrundea în trupul voluptuos al - cum o chema? - Agnei, un înger ca delicateţe, animal ca senzualitate, transmiţînd simţurilor mele (în acest minunat instrument fizic) ceea ce credeam eu că era cea mai încîntătoare plăcere pe care o poate avea vreodată o fiinţă.

- *Da, într-adevăr,* observă Pisica, *eşti încă ataşat de calea orgasmului prin activarea lui kundalini, care nu mai este aici.*

Nu puteam să neg.

Ba mai mult, continuă, *de ce crezi că a fost distrusă planeta?*

Pentru că aţi uitat cu toţii echilibrul întregului - ceea ce numiţi voi "sănătate" - şi aţi ignorat, în consecinţă, acordarea instrumentului fizic.

Şi spunînd acestea, Pisica dispăru.

Se întoarse imediat - într-o formă atît de uriaşă încît eu tot aveam dimensiunea unui fir de păr din coada ei.

Am sesizat un sunet profund în mine însumi; şi, pe măsură ce vibram, mi se amplificau veneraţia şi respectul faţă de această Pisică, care-şi putea schimba dimensiunile atît de rapid.

Îndată forma uriaşă dispăru şi Pisica se întoarse la forma precedentă.

- *Da,* spuse, reacţionînd la vibraţie. *Din cauza acestei credinţe a fost "medicina" voastră un eşec. Nu există ceva care să se cheme dimensiune normală. Voi, oamenii, aţi redus propriile voastre idei despre formă la "normal" şi "anormal", iar rezultatul a fost o existenţă apăsătoare, care a cauzat atîta anxietate întregii rase umane.*

Acum că m-ai văzut atît de mare, mă mai poţi respecta şi asculta?

Nu aveam nici o îndoială că mă aflam aici cu Pisica pentru a învăţa o lecţie specială. Mi-am amintit ce îmi spusese vocea şi m-am întrebat dacă Pisica era unul din atributele Esenţei care mă va învăţa reintegrarea. M-aş fi putut simţi superior, special, fiind ales pentru această învăţătură. Dar ştiam că fiecare Suflet este undeva/nu este nicăieri, interacţionînd cu cineva/neinteracţionînd cu nimeni în propriul său fel folositor.

- *Acum priveşte,* spuse Pisica, scoţînd la vedere un cristal prismatic. *Vom începe să lucrăm.*

Şi am căzut într-un somn adînc.

CAPITOLUL 4

ACORDAREA INSTRUMENTULUI FIZIC

Instrumentul fizic funcţiona diferit în vechile culturi primitive, care îşi sincronizau toate activităţile cu luna lunară. Acest lucru avea un efect emoţional asupra corpului. Dar cînd civilizaţia a "progresat" pînă la punctul în care oamenii au stocat informaţiile vitale pe dischete de calculator, capacităţile naturale s-au atrofiat. Oamenii au devenit neglijenţi şi orgolioşi "Acum că avem aceste discuri", gîndeau, "nu trebuie să mai *trăim* informaţia." Aşa au căpătat o falsă încredere în sine în privinţa propriilor capacităţi.

În felul acesta cunoaşterea a degenerat în informaţie pură. Această informaţie - depozitată în arhive, inaccesibilă - era rar folosită şi astfel întreaga speţă umană fu separată de puterea ei naturală.

Aşa-zisele civilizaţii primitive, care nu foloseau nimic mai sofisticat decît simpla observaţie, erau acordate la procesele naturale prin reglarea anumitor funcţii ale corpului în rezonanţă cu ritmurile naturale. Ce diferită era situaţia de cea din clipa distrugerii pămîntului...

- *Deci,* spuse Pisica, scoţîndu-mă din starea reflexivă, *vrei să încetezi a-ţi visa viaţa cu ochii deschişi şi să te apuci de învăţat?*

- Da, am răspuns umil.

- *Atunci să începem.*

---***---

- *În legătură cu Dragostea,* începu Pisica.

Dragostea era elementul care hrănea Sufletul oricărei Fiinţe. Dar în cursul timpului pămîntesc, cei ce aveau autoritate au interzis exprimarea ei deschisă, mai ales în afara unor contexte acceptabile stabilite de Marele Ordin Moral al Vremurilor.

Aceste contexte erau: (1) aspectul matern (un vestigiu din timpurile primitive); (2) aspectul copulativ (necesar pentru procreare şi recreare); şi (3) aspectul plăcerii (dragostea faţă de acele acţiuni îndreptate spre atingerea unor scopuri plăcute.

Existau cîţiva aleşi care descoperiseră arta secretă a Relevării Sinelui, a cunoaşterii, iubirii şi servirii Sinelui. Ei dădeau acestei arte aparenţa spiritualităţii, religiei, fenomenelor psihice şi învăţămintelor transformaţionale, deoarece auto-numiţii conducători ai Marelui Ordin Moral permiteau uneori ca asemenea forme să se practice deschis. Totuşi, deoarece conducătorii foloseau numai perspectiva materială pentru captarea realităţii, cei puţini şi-au atins scopurile doar într-o manieră fragmentată. Astfel sentimentele erau separate de gînduri, iar gîndurile de acţiuni. Doar Dragostea adevărată îngăduia actul Relevării Sinelui - angajarea în acţiunea Sinelui (în acest punct m-am gîndit la Agna/Bhakti-Shadai, adevărata mea dragoste. Ea era sufletul pentru care am simţit cea mai mare afinitate de-a lungul vieţii.)

- *Puterea tovarăşului sufletesc,* adăugă Pisica, *e o formă încă minoră a Luminii, care este puterea de regenerare a vieţii însăşi.*

Foarte recent avusese loc acea întîlnire şi împreunare a noastră de pe plajă - urmată de o lungă despărţire. Ea a evoluat pînă la punctul în care s-a eliberat de corp şi de învelişurile sale, deoarece a fost timp de mai multe vieţi o practicantă a diverselor sisteme de iniţiere ale pieilor-roşii. Aşa se face că, înainte de a se petrece MHF, ea a fost unul din puţinii aleşi pentru un zbor de cercetare într-o capsulă spaţială, Starplane (avionul stelar - n.tr.). De acolo a asistat la distrugerea pămîntului; şocul a făcut-o să uite de cunoaşterea Esenţei, de continuitatea Fiinţei. Astfel a atras după sine straturi-straturi de emoţii şi acum plîngea după cei dragi de care fusese despărţită.

(Nu ştia că eu, iubitul ei, care îi păstram amintirea în adîncurile Sufletului meu, eram un supravieţuitor conştient al acestui eveniment transplanetar. Oare cum şi unde ne vom reîntîlni?)

Cum spuneam, pretinşii învăţători ai transcendenţei măsurau rezultatele muncii lor spirituale în funcţie de parametrii materiali. Cu toate acestea, cînd forţele loiale ale întunericului s-au confruntat cu nonşalanţă pe tema distrugerii corpurilor de pe pămînt, învăţăturile acestor vînzători-de-transcendenţă au sunat ca strigătele în pustiu. Valorile umane erau coborîte, iar actul Relevării Sinelui nu prea avea prioritate în acele zile de dinaintea pieirii pămîntului în flăcări.

- Atunci, i-am spus Pisicii după ce am primit această porţie de învăţătură, spune-mi: ce era nepotrivit în felul cum îmi acordam instrumentul fizic?

- *Simpla nerăbdare de a şti, răspunse Pisica, nu vă apropie de cunoaştere. De fapt, nerăbdarea voastră a fost o barieră care v-a blocat accesul la stăpînirea nu numai a celor fizice, dar şi a ştiinţei păcii.*

- Pace? întrebai surprins. Te referi la acel lucru despre care discutau şi minţeau guvernele planetei?

- *Nu, aceea nu era pace, ci "parcelă" - parcele pe care să le înşfaci (aşa cum făceam cînd pretindeam porţiuni de pămînt); parcele pe care să te bazezi mai mult decît pe Spirit. Ei visau pacea adevărată, dar se autoinduceau în eroare crezînd că ceea ce trebuia de fapt erau nişte parcele de pămînt. Astfel au uitat de integritatea planetei, deoarece propria lor integritate o luase de mult pe un drum greşit.*

- Atunci care este sursa păcii? întrebai.

- *Răbdare, răbdare,* mă sfătui Pisica. *Corpul tău eteric poartă încă amprenta obiceiurilor tale defectuoase din viaţa de pe pămînt, chiar dacă acum eşti "în cer", cum ziceţi voi. Va trebui, deci, să-ţi arătăm pas cu pas arta de a trăi.*

Am oftat recunoscător. De cîte ori nu mi-a lipsit esenţa păcii! Cît am tînjit după ea!

- *Nu eu am să te învăţ această ştiinţă,* spuse Pisica. *Ea nu poate fi învăţată de la altcineva, nu există altcineva. Deja ştii că nu există altcineva,* adăugă. Şi dispăru spunînd: *Totul vine din sufletul tău.*

Am intrat în panică. Am strigat:

- Pisico, Pisico, întoarce-te! Unde eşti? Parcă aveai de gînd să mă înveţi ceva!

Ah, de ce n-am ascultat? I-am pierdut oare prietenia? Eram singur în spaţiul cosmic? Pieriseră sau dispăruseră cu toţii? Era Pisica doar un vis? Innebuneam?

Dar nu mai aveam minte. Corpul mental, corpul fizic, corpul senzitiv, imaginaţia - toate dispăruseră de mult. Dar nici măcar nu puteam spune "de mult" pentru că aici nu exista timp. Aici nu exista aici.

- Doar *eu* sînt aici, mi-am şoptit. Şi valuri-valuri de energii porniră din Esenţă şi vibrară prin veşmîntul meu eteric (fibra ce unifică universul), care radia şi pulsa în toate spaţiile, în toate direcţiile. Valurile mergeau dincolo de infinit. Mă autocontemplam ca creator.

- Dar Pisica? mi-am zis.

Aceasta reapăru instantaneu.

- Ah, ce bucurie! strigai exuberant, bucuros de revenirea Pisicii. Apoi am întrebat sceptic:

- Ce truc mi-ai aplicat?

Am dat răspuns la propria mea întrebare, reamintindu-mi metodele dualiste de predare (stimul-răspuns, răsplată-pedeapsă):

- Ştiu, mă înveţi ceva cînd dispari, exact ca atunci cînd ţi-ai schimbat dimensiunile.

- *Da' de unde,* replică Pisica. *Simple fenomene! Sînteţi mereu plini de ele. Le luaţi drept "lucruri reale", ca o băutură răcoritoare pe planeta pămînt. Apropo, unde-s acum băuturile răcoritoare?*

Dacă aş fi avut minte, m-aş fi simţit încurcat. Aşa, însă, am acceptat toate paradoxurile. În lumea absurdităţii erau absurde; aici nu erau. În interacţiunea mea cu Pisica, fiecare interacţiune se baza pe cea dinainte şi era aşa de completă încît trecea în valuri-valuri prin corpul meu eteric spre infinit. Nu mai simţeam neliniştea. Simţeam doar o senzaţie subtilă - greu de definit - ca o îngăduinţă/bucurie - cum s-o fi chemînd?

- *Pace,* răspunse Pisica. *Tocmai aceasta lipsea ca instrumentul fizic să fie acordat.*

Pasul care fusese ratat în cursul evoluţiei anterioare a pămîntului era acum următorul pas pentru întregul univers. Transmutarea la nivel celular e necesară pentru a îngădui pătrunderea Luminii în sistem şi acordarea instrumentului fizic la un model mai înalt.

- *Mai ţii minte maşinile?* mă întrebă pe neaşteptate.

Surprins de schimbarea subiectului, am răspuns totuşi:

- Desigur.

- *Ai condus vreodată o maşină furioasă sau una nerăbdătoare şi indolentă?*

- Da - şi nu ajungeam cu una cu două (engl. **with ease** - n.tr.) unde voiam să ajung.

- *Te îmbolnăvea* (engl. **dis-ease** - n.tr.), *nu?*

Nu văzusem niciodată lucrurile în felul acesta.

- *Dacă aveai o maşină bolnavă, în final o înlocuiai, nu? Chiar dacă-ţi plăcea culoarea, modelul sau kilometrajul. Poate că vreun prieten ţi-o fi spus: "Nu cumva să conduci maşina aceea - e un pericol pentru tine, pentru pasageri şi pentru alte maşini" - mai ales,* adăugă Pisica, *dacă n-ai învăţat niciodată să şofezi. Mai devreme sau mai tîrziu ai scos maşina bolnavă din circulaţie. Acum ce crezi, dacă i-ai fi vorbit maşinii, ai fi făcut-o să se schimbe?*

- Nu, bineînţeles că nu, am răspuns.

- *Ei uite că nu-i chiar aşa! i-ai fi putut vorbi în aşa fel încît s-ar fi putut declanşa o acţiune, ca de exemplu să-i repari sau chiar să-i înlocuieşti pompa de ulei. Uneori vorbitul într-o manieră sănătoasă determină acţiunea; şi totuşi, nu aşa se întîmpla pe pămînt. Acolo cuvintele şi-au pierdut de mult înţelesul pentru că oameni ca tine şi-au uitat Sinele. Dar dacă uleiul era murdar ori benzina proastă, mai devreme sau mai tîrziu maşina s-ar fi defectat iar. Nu-i aşa?*

- Treci la subiect, mă repezii. Ce au toate astea de-a face cu noi?

- *Poftim, iar baţi cîmpii. Te afli la un nivel mai subtil, într-o formă mai puţin emoţională, dar tot nerăbdător. Percepţiile realităţii tale sînt amintirea reprezentărilor audio-vizuale ale vieţii. Uită-te cît de irascibil eşti încă. Dă-ţi seama cît de multe nu se pot învăţa cînd eşti în toane proaste. Nu vezi că în timp ce-ţi vorbesc nu mă aştept să ajung undeva? În această lume în care timpul nu există, tu invoci nonexistentul şi te minţi în privinţa ta însuţi reducînd viaţa la formă. Reţine că acest loc este nicăieri, acum.*

Şi Pisica dispăru voit.

Dar de data aceasta ştiam că o pot rechema cînd doresc. Aşa că, în loc să fac acest lucru, am privit în jur.

---***---

Toate noţiunile despre mine însumi ca despre ceva ce credeam că sînt eu s-au dus. Întinzîndu-mă, am ocupat tot spaţiul şi am văzut instantaneu din mai multe puncte dimensionale. Dintr-un punct puteam vedea cum continua viaţa pe pămînt aşa cum se desfăşurase înainte de bombă, ca şi cum totul ar fi fost doar un vis. Dintr-un alt punct puteam vedea primii pionieri care au venit pe pămînt ca vizitatori. Gîndindu-se ce plăcut era să fii într-un nou plan şi dorind să-şi asigure existenţa pe pămînt, ei s-au închis într-o formă cristalizată, numită mai tîrziu umanitate. Acest cristal îl ţinea pe fiecare întemniţat vreme de eoni; visau la stelele de unde veniseră şi făureau poveşti, mituri, religii şi ştiinţe pentru a se proiecta din nou în spaţiul deschis. Şi toate acestea încă se mai întîmplau în timp ce eu mă întindeam în imensitatea Sinelui meu.

Vastitatea domeniului posibilităţii devenea adevăratul sens al prezenţei Sinelui. Am văzut-o pe Agna pe nava sa - ea nu mă vedea şi totuşi îşi amintea de întîlnirea noastră, care ne-a marcat vieţile de pe pămînt atît de pozitiv (deoarece toate întîlnirile modifică permanenţa întîlnirilor noastre cu Sinele). În această vastitate a universului deschis vedeam deopotrivă miriadele de posibilităţi de acţiuni care nu mi se ofereau numai mie, ci tuturor celor care le vedeau. M-am eliberat pentru a fi Ceea Ce Sînt: Totul şi Toate cele ce ţin de reducţia reexpandată a acestui masiv punct de vedere prin Toate cele din cosmos, care Sînt tot Eu.

Concentrîndu-mă ca să pot acţiona, i-am cerut Pisicii:

- Te rog, întoarce-te.

Apăru, rîzînd din toată inima. M-am raliat la măreţia revelării acestei glume şi m-am pornit şi eu pe rîs.

- Ei, acum serios, ce aveai de gînd să-mi spui despre tămăduire şi despre arta medicinii? Ce era acel ceva pe care noi îl înţelegeam ca atare şi despre care ziceam că "nu merge bine" pe

pămînt?

Şi totuşi, chiar prin punerea întrebării în aşa fel de parcă Pisica ar fi fost separată de mine şi poseda răspunsul de care eu eram lipsit, mi-am dat seama că eu eram Tot şi Fiecare - inclusiv prezenţa Pisicii - şi că, în singurătatea Spiritului, aveam nevoie de Pisică pentru reflectarea Sinelui. Aşa că am pus mai multe întrebări la rînd, iar răspunsurile au venit din spaţiul în care emanaţia apărea prin corpul meu eteric.

Pişica adăugă doar:

- *Întrebările şi răspunsurile sînt ca două feţe ale aceleiaşi monede.*

Mi-am amintit cum vindecasem pe pămînt. Şi am oftat.

Cum se explică totala ignoranţă în care a trăit omul pe pămînt?! Au cheltuit milioane de dolari pentru împodobirea trupului, dar niciodată nu şi-au perceput corect corpurile şi nici nu şi-au respectat Sufletele. Desigur, în cele din urmă Sufletele erau uitate, iar trupurile decădeau. Niciodată Sufletul n-a fost considerat drept cel care face posibilă viaţa.

Vieţile erau sacrificate pentru dolari şi nici o naţiune nu luase în calcul combustibilul dragostei ca parte din buget. Nu se cheltuia nici un ban pe dezvoltarea sentimentelor prin care Sufletele să-şi poată iubi trupurile, astfel ca cele două să fie integrate, iar viaţa să fie trăită ca o unitate.

Fragmentarismul domina pe pămînt în naţiuni, inimi şi minţi. Ne afundaserăm atît de mult în materie încît nimic nu mai conta în afara materialităţii însăşi.

---***---

Cum se ajunsese aici? Am hotărît să fac o trecere retrospectivă în revistă şi să aflu. Scopul meu era o naraţiune care, atunci cînd avea să fie teledifuzată către un pămînt paralel încă existent, să poată face ca Sinele Mai Înalt al oamenilor să-şi mobilizeze Superconştientul şi prin puterea Graţiei să manifeste cele mai înalte posibilităţi ale Conştiinţei Universale astfel încît aceasta să fie prezentă în toată experienţa noastră şi să dea alt curs evenimentelor de pe pămîntul pe care am trăit.

Cum să găseşti starea de spirit a întregului şi să stingi combustibilul împrejurărilor?

- Dar dacă toate sînt scrise şi adevărate înainte de a se întîmpla, la ce bun efortul?

- *N-ai prefera ca povestea să se desfăşoare?* întrebă Pisica.

Mi-am cercetat Sufletul şi am văzut linişte. În adîncul Sinelui se afla un glob armonios proiectat pentru pace. Aşa că i-am zis Pisicii:

- Da, prietene. E timpul să ne odihnim şi să ne lăsăm vieţile să se desfăşoare.

CAPITOLUL 5

CONSILIUL CELOR DOISPREZECE

Cu trilioane de ani în urmă fusesem într-o situaţie asemănătoare.

Undeva în mijlocul Utopiei (care acum e aici), într-un loc numit Sursă (care, după cîte ştiu, încă mai există), Consiliul celor Doisprezece s-a întrunit într-o şedinţă pentru a hotărî sfîrşitul păcii universale. Eram şi eu la şedinţă.

Timp de mai mulţi eoni domnise o mare armonie, iar reţelele universale profitaseră de acest lucru.

Apăruse însă o problemă: egalitatea în care trăiau toate elementele începuse să şteargă trăsăturile distinctive - era tot mai greu să precizezi cine ce este. Şi cum toate fiinţele erau la fel, n-au mai avut nevoie să simtă şi astfel s-au stins sentimentele.

Doar mobilitatea diferenţia un element de altul şi această victorie se obţinuse cu preţul unor războaie de lungă durată. Tratatele care le-au urmat au făcut din doisprezece indivizi singurele fiinţe reale responsabile de toate rasele şi de toate formele de viaţă. Aceşti oameni *reali* simţeau nevoile tuturor celorlaţi şi îşi trăiau viaţa în pace.

Prin "toate formele de viaţă" înţeleg numeroasele forme vii de-a lungul creaţiei. Toate folosesc diverse corpuri pentru deplasare; totuşi, îşi pot părăsi vehiculele cînd doresc şi se pot cufunda în Unic(itate). Pe pămînt această Unicitate se numeşte Dumnezeu, Esenţa sau Divinul; dar de fapt este Unicitatea Fără Nume - nimeni altcineva nu-l poate aduce după sine cînd El Este. Acest puls al unităţii şi simplităţii vieţii - pe care oamenii şi l-au reamintit ca "paradis" şi pe care religiile l-au idealizat ca stadiu stabil de ne-conflict, ne-creştere şi ne-decădere - era controlat de Alianţa Intergalactică, care, în dimensiunile de mai tîrziu, a devenit confederaţie.

Aşadar, în şedinţa aceea, stadiul static al universului deveni evident pentru noi toţi şi ne-am dat seama că perioada de consolidare trebuia să se încheie. Lipsa de armonie şi fragmentarismul fuseseră create pentru a încuraja dezvoltarea: fricţiunea inimilor avea să promoveze individualitatea; starea de conflict avea să suprime amintirile despre adevărata identitate.

De acolo m-am restrîns într-un "vehicul spaţial" - un corp argintiu non-fizic care mi-a permis să mă materializez în hiperspaţiu şi dincolo de el. (Mai tîrziu, pe pămînt, mi-am descoperit afinitatea cu pisicile de culoare argintie.) Am trecut pe lîngă stele şi prin galaxii, luînd forma teritoriilor străbătute, ca un cameleon cosmic. Am atins puncte de concentrare care în final m-au propulsat în sistemul solar al

pămîntului ("sistemul celor douăsprezece planete", după cum formulase consiliul). Înainte de a coborî pe pămînt, din nava mea argintie de luptă am distrus populaţii pentru a crea un bloc magnetic care să separe o lume de alta. Acest bloc a şters anumite amintiri din minţile locuitorilor sistemului cu douăsprezece planete: amintirea vieţii din ceruri şi amintirea faptului că era posibil să redescoperi viaţa. În schimb, i-am înapoiat fiecărui individ responsabilitatea pentru internalizarea Esenţei, chiar dacă opera autonom în viaţă. Apoi într-un anume punct vehiculul s-a dezintegrat, iar eu am ajuns să fac parte din populaţia de pe pămînt; în acel moment a fost determinată încarnarea în miriade de întruchipări.

---***---

- Nu te preface că înţelegi aceste aventuri în care ai pornit, spuse Pisica, întrerupîndu-mi firul amintirilor. *Această aventură e un întreg. Ascultă pur şi simplu farmecul acestui proces. Dacă ai tăi ar fi reuşit să facă acest lucru, ar fi fost dumnezei pe pămînt.*

- Vrei să spui că încă mai există o şansă pentru noi toţi? am întrebat nerăbdător, în ciuda faptului că nu mai eram pe pămînt.

Pisica nu răspunse, dar dispăru din nou. Simţeam că-mi pierd direcţia vieţii. Şi totuşi, despărţindu-mă de viaţa pămînteană, am îngăduit, ba chiar am salutat, apariţia stării de confuzie. Pentru prima oară puteam cu adevărat accepta misterul neştiutului - al revelaţiei. Dacă ar fi să ştiu, tiparul s-ar revela în felul său specific. N-aş descoperi totul dintr-odată, ci pas cu pas, eveniment după eveniment.

După cîte ştiam, exista un simţămînt al speranţei instilat în adevăratul proces de trezire cosmică, chiar şi pe iubitul meu pămînt. Bucuria înălţarii în Lumină şi a transmutaţiei era o soluţie viabilă pentru misiunea pe care păream să mi-o asum pe veci.

Pisica reapăru.

CAPITOLUL 6

TOTUL ŞI FIECE LUCRU

- Vehiculul de care-ţi vorbeam, începu Pisica, aşa-zisul corp omenesc fizic, este un transportor cu care s-au identificat fiinţele umane pe parcursul vieţilor. Deoarece au crezut că sînt acest corp, s-au legat de el într-o manieră amăgitoare şi "despărţitoare", iar nu întru "Unicitatea sinergetică" a spiritelor lor. De fapt, calităţile Esenţei au alcătuit împreună un corp tocmai ca să poată călători prin diverse densităţi ca o reflectare a Sinelui - ca "imaginaţia lui Dumnezeu".

Aşa se face că, atunci cînd aceste calităţi esenţiale au pătruns în diverse medii în care forţele le obligau să apară în ceea ce s-a numit "manifestare", ele au construit un sistem mecanic - cam ca o maşină - aşa cum ţi-am mai explicat.

Pisica se arătă acum ca un pisoiaş pentru a explica în termeni simpli ceea ce prezentase într-o manieră atît de complexă, adică faptul că anumite elemente ale Esenţei se consolidează în corpuri pentru a călători în cosmos.

- Exact, spuse pisoiaşul. *Îţi mulţumesc că mă înveţi limba ta.*

Îşi reluă dimensiunea anterioară, după care continuă:

- Vezi tu, datorită registrului de vibraţii, poţi interpreta propria ta reacţie la cele comunicate de mine. Astfel, eu îţi vorbesc de construcţia vehiculului, iar reacţia ta - chiar dacă nu există nici corpuri şi nici minţi legate de ele pe aici - este aceea că vezi o pisică. Dar ştii de fapt ce sînt eu? Ori e vorba doar de propria ta asociere de formă?

Eram nedumerit: să fie Pisica doar o proiecţie a propriei mele imaginaţii?

- Regret, spusei.

Pisica replică:

- Să nu mai spui vreodată că regreţi. Cere-ţi doar scuze. Cel Ce Eşti Tu nu trebuie să invoce mîhnirea. Mărturiseşte-ţi ignoranţa în această privinţă, dar nu invoca o identificare cu nimic din ceea ce ţi-ar zdruncina integritatea Fiinţei tale. Înţelege: Tu Eşti! Niciodată ai fost! *Întotdeauna - în toate felurile - Eşti. Şi orice adjectiv ai folosi ca să te descrii ar limita pluralitatea faţetelor Fiinţei tale. Fii atent ce cuvinte foloseşti; limba generează realitate. Din fericire, de aici este uşor să dizolvi frecvenţele slabe de pe învelişul eteric înainte ca ele să aibă vreun efect de durată, remodelator, asupra Sufletului tău.*

Îţi aminteşti cînd am dispărut pentru prima dată şi ai rămas de unul singur?

- Adică Unul? am întrebat.

- Exact. Acea Unicitate copleşitoare a Toate, acel Unul-în-Toate. Pot lua orice formă sau niciuna. La fel şi tu. În această Lumină care eşti, invocarea oricărei vibraţii îţi îngăduie să iei orice formă. Această Lumină e iubirea - şi cîndva, undeva, departe, o vei vedea şi tu ca iubire.

Prin această Lumină au trăit umanoizii, deşi nu ştiau de ea. Existau şi cîţiva oameni cu corpuri compuse care reţineau cunoştinţele privitoare la puterea Esenţei. Aceştia au încercat să deschidă înţelegerea umanoizilor faţă de Lumină, deşi n-au reuşit întotdeauna.

Mi-i aminteam. Erau Navigatorii. Aceştia încercaseră să-i înveţe pe oameni cum să-şi depăşească limitele autoimpuse. I-am cerut Pisicii:

- Spune-mi totul.

M-a copleşit bogăţia de informaţii în interconectarea lor.

Sufletul meu începea să trăiască o stare de apreciere iubitoare faţă de această Fiinţă - de un soi la care nu m-aş fi aşteptat altădată (în orice caz niciodată începînd de la ultima şedinţă a Consiliului Celor Doisprezece). Şi totuşi nu era vorba de acea iubire-recunoştinţă pe care o ştiam din întîlnirile mele cu bărbaţi şi femei pe parcursul vieţilor. Era mai curînd ca şi cum mă aflam în prezenţa întregului univers, dar cu încă o adăugire: cu o "formă" aparte care interacţiona într-un mod blînd, dar ferm, iar acest lucru făcea posibilă desfăşurarea misterului acestei aventuri. Aceasta mi-a permis ca în cele din urmă să fiu conştient de integritate - nu numai fiindcă Pisica îmi vorbise despre aceasta, dar şi fiindcă mă debarasasem de fizic, de gîndirea emoţional-reactivă cu care erau deprinşi pămîntenii, tot acel ceva adunat laolată în ceea ce se numea "preocuparea mea pentru supravieţuire". Aşadar, acest fel de iubire îmi permitea să ascult şi efectiv să aud explicaţiile Pisicii.

Aceasta îmi răspunse de parcă auzise reflecţiile mele rostite cu glas tare:

- *Da, într-adevăr. Cînd cuvintele îţi vin din centrul Fiinţei tale, dispare diferenţa dintre a le gîndi şi a le rosti. În ambele cazuri este vorba de intenţia de a le îndrepta spre mine.*

Ascultă, continuă Pisica, *şi eu Sînt, ca şi tine - şi prin Fiinţă aud Fiinţa. Şi tu poţi; singura cauză pentru care nu ai făcut-o este faptul că nu eşti conştient de asta. Şi ştii de ce? Nu-mi răspunde. Ştiu că nu ştii. Prin universul acesta n-ai nevoie de explicaţii - oamenii au folosit prea mult explicaţiile, mai ales ca scuze. În ultimă instanţă, cei mai mulţi oameni s-au eschivat de la a participa în final la corpurile lor cu însufleţire. Şi aşa ai făcut şi tu, după cum bine ştii,* continuă.

- Fiindcă devenim comozi?

- *Comozi de tot. Adu-ţi aminte de vremea dinainte de a introduce Consiliul fragmentarea! Aminteşte-ţi de armonia fără fricţiuni, de "frumuseţea" conştiinţei nemuririi, de iubirea Sufletului, de pacea din jur! Sună a paradis, nu? Dar totul era prea tihnit! Fiinţele au uitat de distinct-abilitatea (distinction-ability, n.tr.) propriei lor individuaţii şi n-au mai progresat în privinţa evoluţiei Sufletelor.*

- Şi Sufletele progresează? întrebai surprins.

- *Desigur. Procesul de rafinare nu are sfîrşit. Dar nu vom aborda acest aspect pînă nu clarificăm alte evenimente. Învăţătura trebuie să se producă în ritmul pe care-l doreşte învăţătura.*

- Vorbeşti de învăţătură ca şi cum ar exista separat de noi. Dar tocmai mi-ai arătat că eu sînt Toate-într-Unul şi deci că nimic nu există în afara Sinelui nostru.

- *Ciudate paradoxuri, nu? Dar adu-ţi aminte de caracterul multidimensional al lucrurilor. Ai putea pătrunde mai bine acest adevăr dacă te-ai debarasa de dimensiunea timpului. Timpul este o construcţie care, văzută de aici, nu există. Aşadar cînd intrăm în domeniul timpului, putem vedea toate epocile, epopeile, evenimentele şi aşa mai departe.*

- Dar cînd spunem că sîntem "aici", asta ce e? am întrebat.

Apoi mi-am răspuns rapid singur:

- Spaţiu. Pe tine te percep acolo, iar pe mine aici, şi mai percep şi bucăţile de piatră pe care mai călătoresc probabil cîteva nave terestre care au au supravieţuit.

- *Încotro?* întrebă Pisica.

- Nu ştiu, dar totuşi stelele se află de jur împrejurul nostru; şi unde se află ele dacă nu în spaţiu?

Instantaneu totul se întunecă. Nu mai era nici o Pisică; nici eu nu mai eram; nu mai erau nici pietre, nici stele, nimic. Tăcerea era totală.

Şi aşa a rămas.

---***---

Am pierdut simţămîntul existenţei Sinelui. Şi cu toate acestea Existam. Totul era nemişcat, static, fără imagine. Era întuneric, iar întunericul Era; şi Eu Eram.

Am auzit un sunet, o muzică ce venea dinspre Suflet şi sunetul mă absorbi. Nu era nimic de spus despre sunetul acesta - era Spirit, ori eu devenisem Spirit. Sunetul umplea întunericul şi nu exista nici o distincţie între sunet şi non-sunet. Sunetul era, deci, tăcere.

La fel Eram şi Eu.

Sunetul era tăcere, iar tăcerea era întuneric. Dar întunericul era Totul. Deci nu exista nici un non-întuneric, iar totul apărea ca Lumină. Iar Lumina era atît de ciudată şi atît de atotpătrunzătoare încît nu exista nici un fel de non-lumină.

Deci Eu eram Lumină.

Lumina era sunet şi tăcere şi eu eram toate acestea şi în acelaşi timp nu eram deoarece nu exista nimic care să nu fiu eu.

Nici o distincţie.

Nu exista altă nemişcare în afară de Spirit, dar nu exista nici mişcare. Nu exista decît Ceea Ce Exista. Doar Ceea Ce Este este, iar Ceea Ce Nu Este nu este şi în acelaşi timp Este. Pentru că numai Este-itatea există; dar cum nici o Este-itate nu există, tot ceea ce poate fi numit Este nu fusese, deci nu s-a mai întîmplat nici o întîmplare...

Evenimentul era ÎN CURS.

Şi tăcerea Era iar.

Pacea umplea Totul şi pulsa în aşa fel încît totul era Fiinţă.

Ce le face pe Fiinţe să Fie?

Singura cauză - ori scop - este a Fi.

Iar în sunetul tăcerii, această Plenitudine a Luminii, în mijlocul pustiei o Voce rosteşte constanta melodie, eterna harpă pulsatorie, prin tot ceea ce va lua formă: Eu Sînt - Sînt - Sînt.

Şi nimic altceva decît...

Tăcerea Fi-inţei
eterna răsuflare a vieţii

cuvintele continue ale muzicii
sunetele perene ale dragostei.

Şi răsuflarea
impregnează sufletul
he he he

He heu eu Sînt eu Sînt
Eusint, Eusint, Eusint

Spre Viaţă Viaţă Viaţă

CAPITOLUL 7

VOINŢA

Nu ştiu cît mă voi fi scăldat în Plenitudinea Sinelui. Bucuria pură a Fiinţării - paşnica ei Plenitudine, liniştea vocii tăcerii şi atotcuprinzătoarea expansiune a Luminii albe - m-a cuprins, aşa cum şi eu am cuprins-o, fără a face distincţii. Apoi dinăuntrul Plenitudinii Unicităţii Sunetului, am ales un punct de vedere şi am devenit una cu el. Astfel Plenitudinea deveni viziune; era Totul, eram eu. De mai multe ori mi-am făcut "sinele" - adică punctul meu de vedere - să se extindă pînă a dispărut, fuzionînd cu Întregul. Curînd am învăţat cum să-mi redescopăr, sau să-mi creez - Sinele. Şi în acea Plenitudine, Tot Ceea Ce Era era şi al meu.

- *Incluziune totală,* spuse Pisica.

Au reapărut stelele şi soarele; au reapărut şi bucăţile de rocă ce purtau pasagerii prin galaxie; şi odată cu ele, a reapărut întregul spaţiu. "Şi totuşi sînt veşnic", constatai. "Mă întreb cum aşa."

- *Cînd (te) întrebi, ţi se răspunde.*

Acum apariţia Pisicii mi-era clară şi situaţia era chiar hazlie - să dai, în mijlocul cosmosului, de un animal cunoscut de pe pămînt.

- *Ţi-aminteşti care era animalul cel mai răspîndit pe înălţimile de la Machu Pichu, în Peru, printre piramidele din Egipt şi în forumul roman?*

- Da, pisica, într-adevăr. De la începutul vremurilor temporale, pisica a fost un animal sacru pentru pămînteni. Aşa se explică de ce acest atribut esenţial care mi-a fost trimis ca să-mi desăvîrşesc propria-mi Existenţă mi se înfăţişă în ceea ce pentru mine era o mască sacră.

- Dă-ţi jos masca, poruncii, cu convingerea că replica va mări

şi mai mult misterul.

- *Mi-am dat-o atunci cînd ţi-ai dat-o şi tu,* replică Pisica. *Adu-ţi aminte de vremea cînd nu exista nici "eu" nici "tu" - cînd toate lucrurile au dispărut şi s-au contopit cu Totul.*

- Păi, aşa a fost - atunci cînd se manifesta Unicitatea, nu mai existam nici eu nici Pisica. Aşadar nu-i nici o diferenţă între mine şi tine? Am pus întrebarea anticipînd răspunsul "Desigur".

- *Nu-i aşa. Eu sînt pisică, iar tu eşti om. Cu toate acestea, în esenţă, există doar un Sine,* răspunse însă Pisica.

- Dar cine trăieşte în Esenţă? Credeam că episodul acela cu Unicitatea va face din Sine - Sinele meu, Sinele tău - un singur Sine, Sinele. Dar, desigur, aceasta era o idee pămînteană.

- *Aşa era în timp ce se întîmpla aşa. Dar acum Sufletul tău, care este acoperit de corpul eteric, şi Sufletul meu, care este acoperit de corpul meu eteric, ne îngăduie acest dialog.*

- Vreau să ştiu sigur: cum pot avea toate acestea?

- *Le ai deja,* răspunse Pisica. *Prezenţa lor în conştienţa ta reprezintă o funcţie a Voinţei tale divine.*

- Voinţă? Unde este? am întrebat în acord cu Integritatea mea, care se nutrea cu Dragostea ce o simţeam cînd mă contopeam cu Divinul.

- *Divin, exact. Aceste două căi - di-vinitatea - sînt căile către Fiinţare. Ele transcend spaţiul şi timpul, unesc Iubirea şi Voinţa. Şi acum că ştii acest lucru, eşti pregătit să faci cunoştinţă şi cu celelalte atribute ale Esenţei.*

Nu voinţă umană, ci Divină...

Aşadar iată ce promisese vocea - că atributele esenţei vor apărea ca să mă ajute să exprim starea de a fi conştient de Unul.

- *Dar mai întîi să-ţi fac acest dar,* spuse Pisica şi-mi întinse o bucată de Lumină solidă.

- Ce-i asta? am vrut să ştiu.

- *Aş putea spune "tu eşti" - dar, pentru ca lecţia de azi să-şi atingă scopul, s-o numim voinţă.*

- Voinţa - Will (engl. will = voinţă - n.tr.) - ca în "William"?

- *Nu, nu - Voinţa ca în "Sinele tău".*

Forma voinţei semăna cu ceea ce pămîntenii numeau un cristal de cuarţ piramidal dublu-prismatic.

- A, da, "cristal"!

Şi, în timp ce invocam cuvîntul, cristalul începu să vibreze, iar Lumina pe care o conţinea începu să iradieze în spaţiu.

- Mulţumesc, dar ce funcţie are?

În timp ce cristalul emitea un curcubeu din sine însuşi, Pisica răspunse:

- *Tot ce vrei tu.*

Am privit intens spre Voinţa mea - şi, din nou, aşa cum nu mi se mai înîmplase de multe ori, am văzut pămîntul. Dar am mai văzut şi stelele şi cerurile, supravieţuitorii de pe roci, plînsetul Agnei, nava

spaţială argintie şi toate vieţile mele de pe pămînt.

- Întreaga istorie este aici! am exclamat. Totul este peste tot, totul petrecîndu-se simultan într-un mozaic fizic/metafizic de evenimente secvenţiale ale vibraţiilor existente în toată acea nimicnicie.

- *În acest cristal,* observă Pisica, *poţi să păstrezi acel ceva pe care-l consideri Sinele tău - toate evenimentele pe care le-ai identificat şi care ţi-au împovărat Sufletul, făcîndu-te să uiţi Cine Eşti de fapt. Funcţia cristalului este Voinţa Sufletului, un atribut al Esenţei. Poţi să-l ai şi să-l foloseşti pentru călătorii şi pentru învăţătură şi, în acelaşi timp, să fii Ceea Ce Eşti şi să nu te identifici cu nimic din ceea ce ar putea fi izolat de Întreg.*

- Adică pot călători în orice spaţiu cu acest cristal? Şi nu va trebui să mă despart de el?

- *El este Voinţa ta. Dar încă n-a venit timpul călătoriilor. Mai trebuie să înveţi multe despre navigaţie,* spuse ferm Pisica.

- Navigaţia, repetai ca un ecou, amintindu-mi de numeroasele formule de transport pe care le dezvoltaserăm pe pămînt: de la cai şi bărci cu vîsle la vapoare cu aburi şi la maşini, avioane, vehicule spaţiale - apoi a avut loc MHF şi s-a sfîrşit cu toate.

- *Da, da,* rosti răbdătoare Pisica. *Ai uitat doar cîteva.*

- Ce anume, am reacţionat nedumerit, submarinele? Nu, bicicletele. Nu - ba da - baloanele. Nu, nu ştiu.

- *Cu toată experienţa ta, ai uitat din nou corpul,* spuse Pisica pe un ton grav.

Corpul - da, desigur! Pisica încercase să-mi spună chiar de la prima întîlnire de acordarea instrumentului fizic. Din nou mi-am adus aminte de tot ceea ce oamenii numeau tehnologie, toate acele lucruri de care ne convinseseră halucinaţiile tridimensionale de masă şi cu care ne identificaserăm complet: cele materiale.

Adevăratele învăţături veniseră în trecut de la Maeştrii care consolidaseră calităţile Esenţei. Dar acum, Imago - tărîmul imaginaţiei falsificatoare - a cristalizat aceste învăţături, cîndva vii, în forma unor sisteme structurate. Şefii acestor sisteme erau aleşi pe viaţă şi fără să înţeleagă că predicau concepte pe care Maeştrii le trăiseră efectiv.

Un asemenea rege ales, care s-a autointitulat Pastorul Navigator, s-a plasat între lumea Roşiilor şi cea a lui Pagan (engl. Pagan = rom. Păgîn - n.tr.). De pe tronul său a predicat învăţăturile Maeştrilor. Avea intenţii bune - voia cu adevărat să transmită fidel învăţăturile. Dar, asemenea multor altor oameni, ajunsese să fie corupt de mecanizarea lumii. Aşa a ajuns să uite într-o bună măsură scopul domniei sale şi să se angajeze în acţiuni conduse de legile valutei forte. Aceste acţiuni erau atît de departe de Sursă încît oricare din cei care-l urmau avea posibilitatea de a-i uzurpa tronul. Acest lucru s-a întîmplat milenii în şir şi astfel tot Spiritul a fost redus la bogăţia materială.

Pastorul Navigator ştia prea puţine lucruri despre navigaţia prin diversele zone ale conştiinţei. În loc să călătorească înăuntru, predica

în favoarea călătoriei prin lume. Funcţiona ca un tampon între ambiţiile lui Pagan şi cele ale Roşiilor şi a contribuit cu adevărat la încetarea Războiului Rece.

- OK, spusei în cele din urmă. Sînt gata să învăţ despre acordarea instrumentului fizic.

- *Nu încă, dragă prietene,* replică Pisica. *Călătoria în care eşti pe cale să porneşti e una foarte lungă. Poate că-ţi aminteşti ce s-a întîmplat cu trilioane de ani în urmă, dar nu ai o cunoaştere completă a ceea ce este înmagazinat în memoria Sufletului tău. Aminteşte-ţi că eşti Spirit ce a trăit veşnic şi a înregistrat totul în arhivele Sufletului. În cazul în care corpurile mental, fizic şi emoţional vor folosi aceste informaţii pentru a-şi realiza unicul lor scop fundamental, iar Scopul real al Vieţii este uitat, Esenţa nu se va mai manifesta ca atare. Acest lucru s-a întîmplat de atîtea ori şi în atîtea civilizaţii încît de data aceasta îţi decodificăm întregul ADN astfel încît să funcţioneze. De data aceasta trebuie să ne asigurăm că porţi cu tine destulă Esenţă ca să nu-ţi uiţi din nou Sinele în timp ce navighezi pe drumul vieţii.*

- Dar am destulă Esenţă, am declarat. De fapt, credeam că sînt în întregime Esenţă.

- *Sigur că eşti,* răspunse prompt Pisica, *dar tot aşa sînt şi toate celelalte. Şi alde Pagan, şi Cei Roşii, şi Pastorul Navigator. Ţi-aduci aminte de oamenii care se mîncau unii pe alţii - canibalii? Şi ei erau Esenţă. Aşa a fost şi bomba atomică şi cei care şi-o aruncau unii altora în cap.*

- Înseamnă că Esenţa nu e suficientă? rostii rar.

- *Ba da, este. Dar uită-te la Voinţă - nu te-ai bucurat să vă întîlniţi şi în acelaşi timp să vezi Esenţa, Sinele propriu şi, de asemenea, puterea Luminii?*

Ţineam cristalul în mîna dreaptă şi mă uitam la el. Îmi zîmbea şi-mi pătrundea în veşmîntul eteric. "Mă vei auzi dacă mă vei privi ca pe Sinele tău", îmi spuse calm.

Şi din cristal apăru o fiinţă robustă, cu părul blond şi faţa bronzată, ce-şi manifesta puterile numite pe pămînt masculinitate.

- *Voia mi-s* (=engl. Will I Am - n.tr.). *Sînt Sinele tău şi întrupez puterea Voinţei. Voieşte orice vrei şi va fi. Sînt calitatea Esenţei numită Voinţa de Viaţă.*

Mi-am dorit prezenţa Agnei. Vibraţia dorinţei mele l-a alertat pe Voiamis (în original,joc de cuvinte: William - nume propriu; Will-I-Am = Sînt-Voinţa - n.tr.) şi a activat puterea Voinţei pentru a crea o formă de gînd de foc a prezenţei sale.

- *Iat-o,* reacţionă Voinţa la vederea Agnei. O privii - dar ea părea că nu mă vede.

- De ce nu spune ceva? întrebai întorcîndu-mă spre Pisică.

- *Pentru că nu-i aici. Ea este o funcţie holografică manifestată a calităţii esenţiale a Voinţei tale, aşa cum au fost întotdeauna toate manifestările realităţilor la toate nivelele de existenţă, inclusiv cea pe care o trăieşti acum în acest moment de realiniere la cod,* adăugă

Pisica pentru cititorul care ar lua aminte la aceste cuvinte. *Prin Voinţă poţi crea şi vedea, dar ca oamenii să Fie de-adevăratelea trebuie să fie vii. După cum poţi vedea uitîndu-te în cristal, Agna, acolo în nava spaţială în care ai văzut-o ultima oară, are un dor nostalgic de viaţă şi, deci, de cei dragi.*

Voiamis se întoarse în cristal. Şi totuşi ştiam că mai aveau să se manifeste şi altele.

- *Corect,* spuse Pisica. *Te descurci binişor. Ţine minte, noi învăţăm ştiinţa păcii, pax scientia; vrem să ne asigurăm că atunci cînd vei fi pregătit să navighezi, n-o vei pierde din nou. Pentru a nu o pierde niciodată, e important să stabilizezi fiecare pas. În viaţa ta se vor manifesta şi alte calităţi ale Esenţei, dar nu într-un mod material, ca pe pămînt, ci prin eteruri.*

Vezi tu, întreaga învăţătură e imprimată în fibra eterică, iar fibra ţine laolaltă Întregul. De aceea gîndurile apar printr-un act de Voinţă. Iată cum Agna, elementul de foc, a apărut şi totuşi nu a fost aici: a fost doar în minte.

Acest moment era diferit de cel în care am privit drept într-un punct ori în cristalul unde erau depozitate toate. Era un...

- *Gînd,* spuse Pisica. *Ai activat o maşină a gîndului.*

- Gînd? Dar părea că are formă şi viaţă proprii! Nu e ceea ce numeam noi de obicei gînduri?

- *Ceea ce numeaţi voi gînduri nu erau gînduri adevărate, ci imagini deghizate ale materiei. Şi totuşi unii din voi au creat gînduri ce au schimbat lumea din jurul lor. Ţi-l aminteşti pe Isus? Dar pe Moise, Budha, Mahomed, Krishna? În ultimă instanţă, Marele Holocaust Final şi-a avut originea într-un gînd care ar fi putut rămîne doar o imagine dacă omenirea s-ar fi deschis către perspectiva celei de-a cincea dimensiuni şi s-ar fi dizolvat în Lumina divină. Dar s-a manifestat fizic pentru că pe pămînt exista această identificare cu gîndul.*

Reflectam în tăcere.

- *Şi acum ar fi bine să fie din nou Totul-Unul.* Pisica dispăru într-o clipă, iar odată cu plecarea ei stelele dispărură şi toate se reîntoarseră în Spirit.

CAPITOLUL 8

DIN NOU ISTORIE PĂMÎNTEANĂ

Oamenii de pe pămînt crezuseră că cel ce vorbea mult pe o anume temă ştia mai mult decît alţii şi aşa au ajuns să numească pe

acest tip de vorbitor "autoritate". În timp, asemenea autorităţi au distorsionat capacitatea de a invoca - nu mai puteau crea prin cuvînt; puteau doar cumpăra timp în care să-şi facă numărul vorbit. Astfel cei care aveau mai mulţi bani deveneau vorbitori şi, prin urmare, autorităţi. Singura sursă de putere de atunci era valuta forte.

Pagan, un conducător al lumii, părea să fie un bun vorbitor, dar de fapt era doar un difuzor pentru un cîmp energetic ocult care, din alte dimensiuni, era mai ales interesat să distragă conştiinţa maselor de la deschiderea către adevărata Realitate. Ceea ce se exprima în fapt prin el erau conceptele de supravieţuire, materialism, obiecte şi negarea Sufletului, care, supuse prinţului valutei, aveau o viaţă de sine stătătoare. Aceste concepte aveau prioritate asupra Fiinţării umane. Dar conducătorul nu era nicidecum diferit de populaţia peste care domnea - Păgînismul era religia vremii, forţa conducătoare.

Ori de cîte ori oamenii aveau o clasă conducătoare, îi alegeau de obicei să conducă pe "cei mai buni" - înţelegînd prin aceasta pe cei care erau cei mai dezvoltaţi în conformitate cu valorile vremii. Şi cum nu existau nişte valori care să-i inspire, cei mai răi erau numiţi "cei mai buni".

Unele ţări erau pline de oameni mînioşi care respingeau cu furie pe oricine ar fi fost ales de mase. (Prea puţin îşi dădeau seama că "alegerea" se făcea nu numai prin votare, ci şi prin emanaţii psihice. Conducerea reflecta şi se potrivea cu starea propriilor supuşi, iar aceştia, nefiind conştienţi, îi învinuiau pe predecesori pentru propria lor nefericire debusolată. În acest fel puteau menţine lipsa totală de responsabilitate pentru calitatea guvernării.) Aceşti oameni îşi alegeau dictatorii care mai apoi reflectau furia pe care populaţia o resimţea faţă de ea însăşi din cauza folosirii torturii, represiunii şi pedepsei.

Pentru cele mai multe dintre clasele dominante ale planetei, trecea drept un lucru depăşit să consideri senzaţiile ca avînd vreo valoare; monetarismul era cea mai concretă formă de simţire. "Este important să rosteşti adevărul", spunea conducătorul într-una din predicile sale, "iar profetul care promite iertarea păcatelor, progresul şi salvarea poartă numele de bani - profitul e Puterea Supremă, iar îngerii săi sînt armele. Ca urmare, vom lua alocaţiile pentru hrană, sănătate, învăţătură şi locuinţe ca să plătim tributul nostru faţă de Dumnezeu." În felul acesta, taxele au crescut pentru a sponsoriza asemenea credinţe, lăsînd un întreg grup de oameni fără adăpost, bătrîni şi bolnavi, lipsiţi de posibilităţi materiale în aşa-zisele ţări dezvoltate (problema aceasta socială nici nu se mai punea în aşa-numitele lumi subdezvoltate).

Deşi părerile despre Pagan erau împărţite, acţiunile lui au fost duse pînă la capăt. Ceva mai multe arme aici, ceva mai puţine dincolo - situaţia (văzută din afara cîmpului gravitaţional) era absurdă. Evolua înspre distrugere. Erau implantate gînduri apăsătoare legate de supravieţuirea trupurilor, iar rezultatul acestor acţiuni a fost o populaţie neîncrezătoare ce trăia scăldată în frică.

Pagan triumfa, iar maşina de război se instala în fiecare colţ al

lumii "pentru protecţie". Împotriva cui? mă gîndeam. (Mai tîrziu toate focarele de război au fost dezamorsate şi redistribuite printre naţiunile mai sărace ale lumii din grija faţă de militarii nefolosiţi care puteau rămîne fără lucru.) Oamenii considerau această acţiune fie îngrozitoare (din cauza riscului anihilării), fie triumfătoare (din cauză că reprezenta puterea asupra altora).

Puţinii care o considerau un risc îşi petreceau viaţa după gratii - grădini zoologice pentru oameni - pentru că îndrăzneau să vorbească în calitate de transmiţători de altfel de cunoştinţe decît cele din realitatea curentă, cunoscute drept adevărul planetar absolut). Din cînd în cînd erau vizitaţi de reprezentanţi ai reţelelor de comunicaţii, care le transmiteau imaginea în lume şi-i prezentau ca pe nişte exponenţi ai nebuniei, trădării ori chiar ai unui optimism hilar.

"Cum de vorbesc aşa? Nu ştiu ce-i lumea reală? întrebau poliţiştii lui Pagan. "Ei reprezintă răul, vor să stopeze măsurile de apărare!" Şi astfel se reactiva vechea tradiţie a vînătorii de vrăjitoare, iar către sfîrşit grădinile zoologice s-au umplut de disidenţi. Estul şi Vestul îşi avea fiecare grădinile lui; şi, curios lucru, fiecare întemniţa soiul opus de oameni. Disidenţii din Vest erau cetăţeni obişnuiţi în Est şi invers.

Pastorului Navigator îi plăcea să spună că toţi sîntem la fel. Ne avertiza asupra efectelor negative ale activităţii nucleare şi se ruga pentru pace. Dar tot el împrumuta (cu dobîndă) valută forte investitorilor care produceau armament - focoase, rachete Scud, Patriot, Exocet, avioane Mirage, MIG, B2, bombe H şi alte arme - care nu prea era trebuincios pentru promovarea păcii.

Pe măsură ce epoca lui Pagan înainta în Vest, Patriarhii Roşii avansau în Est. Cei Roşii proveneau dintr-o speţă de conducători care dominau Estul de multă vreme. La suprafaţă, această dominaţie începuse numai de la Marele Război; dar, în fond, ei reprezentau cea mai mare gaşcă de pe pămînt, de sute de ani. Îşi schimbaseră doar simbolurile unei religii austere cu alta şi, după ce au dominat multă vreme în Est, se extindeau acum şi în Vest. Cei din vest se extindeau şi ei spre est, nordicii spre sud şi viceversa. Puţini doar au observat că extraplanetarii se deşteptau încet, dar sigur, şi începeau să descifreze codurile genetice. Ei se deschideau spre o identitate care ("în cele din urmă", cum ziceau bancherii din domeniul investiţiilor cînd îşi forţau clienţii să uite prezentul) avea să se dovedească a fi singura soluţie etern viabilă.

Aceşti Patriarhi erau pe cale de dispariţie, aşa că, în vederea reîntineririi sistemului lor rigid, au decretat deschiderea comercială. Poate de aceea au eşuat în cele din urmă - influenţa vestică era atît de nesănătoasă.

Populaţia lor începea să se închine la Zeul Banului şi să cadă pradă influenţelor culturale din lumea lui Pagan - jeans, droguri şi alcool. Paganiţii credeau că această moştenire va perpetua amintirea civilizaţiei lor - ei n-aveau nimic de oferit care să se compare cu Taj Mahal sau cu motorul cu aburi. Pe măsură ce generaţiile mai tinere

erau absorbite de valorile Vestului, ele reprezentau o ameninţare pentru conducătorii rigizi, care pe vremea aceea îşi foloseau întreaga inventivitate de care erau în stare pentru a strînge focoase şi materiale şi pentru a face reclamă produselor de piaţă şi alimentare.

Ultima conferinţă "de pace" dintre Est şi Vest se desfăşurase cam aşa. Zaporov spuse: "Ce-ar fi să întrerupem toate canalele de comunicaţie pentru ca ai noştri să nu mai fie contaminaţi de gîndurile voastre?" Intre timp pregătea reţele psihotronice alternative cu care să bombardeze zonele aurice vestice. (Se descoperise de curînd că razele de particule electomagnetice puteau să intre în spaţiul aerian al unui alt grup şi să schimbe modul de a gîndi al oamenilor despre ei înşişi şi în felul acesta să-i facă să uite structura Modelului Divin din ei înşişi. Primele simptome fuseseră denumite "tulburări mintale", dar mai tîrziu comportamentul aberant a devenit normă. În acele vremuri, nici o promisiune nu avea valoare, căci venea de pe buze şi nu din inimă şi, deci, nu avea o integritate semnificativă.)

Aceasta a fost conferinţa în care Estul şi Vestul, dîndu-şi seama că rezervele materiale erau limitate, au hotărît să scape unul de altul. Ceea ce nu a înţeles nici una din părţi a fost faptul că nu puteau exista una fără alta.

Aşa se face că la conferinţa la nivel înalt Popov a ridicat problema modalităţilor de convieţuire paşnică, în timp ce, de fapt, intenţiona contrariul. Pagan acceptă cu un zîmbet, ccea ce a dus la un impact enorm pentru mai-marii valutei - cola şi blugii constituiau în mod simbolic ceea ce ei etichetau drept "dovezi puternice". Valuta forte putea fi reinvestită pentru a duce la P.P.

P.P.-ul domina mintea fiecărui producător. Iniţialele veneau de la Program de Producţie, dar însemnau de fapt Proiectul Paranoid. Imperativul de bază era: "Distrugeţi toată concurenţa! Mobilizaţi toate zonele! Pregătiţi-vă să atacaţi în apărare!" Iar valoarea din subtext era: "Dacă eu nu supravieţuiesc, atunci nici ei să nu supravieţuiască."

Pomparea-Puterii era regulă infailibilă - P.P.

Cu mulţi ani înainte de conferinţă, avusese loc un eveniment prin care mai-marii valutei începuseră să profite de puterea lor. Fiul lui Ishmael (născut din Abraham şi Hagar, două personaje care au creat o disensiune majoră între Est şi Vest) a hotărît să aducă înapoi aurul negru de pe spinările de dinozauri şi au ridicat valoarea petrolului. F.P.U. (Forţele Paganiste Unite) au aplicat principiul lăcomiei, care se baza pe legi ale temporalităţii şi gravitaţiei şi au decretat: "Tot ce trebuie să aveţi şi de care aveţi nevoie nu puteţi avea - dar, luaţi aminte, *trebuie* să aveţi." Această dublă obligaţie i-a dus pe oameni la disperare şi s-au supus - dădeau totul ca să obţină "ce nu puteau avea".

Acestea erau zilele în care a fost programată originala condamnare la moarte căreia i-au spus "criza de energie". De atunci încolo, totul a avut un drum descendent. Oamenii au uitat cum să capteze sursele de energie din interiorul Fiinţei înseşi sau măcar din

interiorul minţii. Erau obsedaţi de ideea obţinerii a ceea ce nu se putea obţine şi astfel luă amploare Proiectul Paranoid.

Pămîntul trăia doar pe baza a trei legi: a gravitaţiei, a temporalităţii şi a valutei. Iar principiile de schimb erau o simplă reflectare a legilor karmice ale Întregului. "Întregul!" rînjea Pagan. Singura integritate e cea a banului! Celelalte sînt apă de ploaie. Karma - ideea de "a da seamă" - era ignorată. Fusese adusă în Vest de nişte indivizi ciudaţi, buni de trimis la grădina zoologică.

Conflictul *părea* a fi numai între Est şi Vest, dar, simultan, un conglomerat numit I.P.I. (Împingătorul de Putere Internaţional, cu o amplă reţea în Vest) făcea aranjamente pentru a scoate din afacere pe oricine ar fi vrut să pătrundă în cîmpul lor de acţiune. A distrus guvernele unor state mici exact aşa cum făceau şi Patriarhii Roşii în Est - prin acţiuni militare deschise. Existau asemănări fundamentale între procedeele Patriarhilor Roşii şi cele ale Epocii Paganiste.

---***---

Apoi mai era şi chestiunea legată de controlul minţilor. După vînătoarea de vrăjitoare, sute de conducători mai mărunţi ai unor mini-imperii au sfîrşit-o pe platoul de demonstraţii al unei grădini zoologice - mii de rataţi non-conformişti din Vest.

Aceste mini-imperii îşi anexau Bisericismele, căci se aflau sub incidenţa legii scutirii de taxe. Poate greşeala lor a fost încercarea de a se învăţa unii pe alţii ceea ce fiecare dintre ei mai avea încă de învăţat - să trăiască într-o lume fără să se lase posedat de ea, chiar dacă erau încă posedaţi de legile materiale. Vechea Epocă se prăbuşea definitiv, iar spiritul Noii Epoci acţiona, în fond, după aceleaşi reguli. Totul sfîrşi în izolare; doar cîţiva studenţi învăţaţi mai înţelegeau valoarea reală a unor gînduri de-ale profesorilor. Dar chiar şi aceşti studenţi s-au dezis de învăţătura şi de maeştrii lor atunci cînd miza a fost propria supravieţuire.

În zilele dinaintea sfîrşitului au luptat în grădina zoologică unii împotriva celorlalţi în numele păcii - swami, rishi, yoghini, sadhus-i, hasidiţi, sufiţi, transformatori, paranormali şi aşa mai departe. Toţi erau oameni plini de bune intenţii care vedeau o părticică a şaradei şi credeau sincer în ea. Dar se implicau inutil în atît de multe alte lucruri încît au sfîrşit persecutaţi de Pagani. Astfel au ajuns să fie disidenţi de mîna a doua în Vest; cei de prima mînă erau vesticii roşcaţi (mai exact "ridichii" - adică roşii pe dinafară şi albi pe dinăuntru) care vorbeau în chip nepotrivit limba Estului în cultura Vestului.

În cealaltă parte a lumii situaţia era asemănătoare. Din cînd în cînd cîte un estic tînjea după jeans şi cola şi stilul vestic de Proiecţie Paranoidă (căreia îi spuneau "libertate"). Atunci fugea din Est în Vest şi astfel devenea erou de renume mondial. Era răsplătit, adăpostit, protejat, şi i se îngăduia să fie purtător de cuvînt pe tema pericolelor non-monetarismului într-un mod aşa-zis deschis.

Dar atît în Est cît şi în Vest, toată lumea urmărea pe toată lumea. Astfel, prin bîrfă şi intrigi, se întărea Proiectul Paranoid. Condiţia Pămîntului era tristă; de aici şi consecinţele triste.

În tot acest timp Pastorul Navigator a tot călătorit şi a vîndut adeziuni la ideea de Dumnezeu - acelaşi Dumnezeu în numele căruia triburi, naţiuni şi indivizi au ucis, au furat credinţele altora şi au ars şi înrobit trupuri ce au refuzat să fie închise ori să trăiască într-un anume loc doar ca să servească marile religii ale Bisericismului. În acest fel, el şi-a violat propriile principii. O singură forţă ascendentă a urmat calea Spiritului şi s-a devotat creşterii maxime - şi acest grup mic îşi avea baza de operaţii în fiecare formă de viaţă a universului. Era doar o acţiune resrînsă, dar germenii se dezvoltă *acum*, pe măsură ce avansăm în această decodificare structurală a Sinelui.

CAPITOLUL 9

DARURI PREŢIOASE DE LA CRISTAL

Am ascultat cristalul, care acum emana constant o vibraţie înspre straturile exterioare ale veşmîntului meu eteric. Această vibraţie suna cam aşa "Voia mi-s, Voiamis, Voiamis, Voiamis..."

- *Să nu te obsedeze puterea voinţei tale*, mă sfătui Pisica. *Voiamis e un aspect minor, deşi important, al Întregului tău.*

Eram complet debusolat, dar şi copleşit. Integritatea pe care o percepusem - imersiunea esenţială a Sinelui în Tot - nu avea atribute, iar amestecul de lumină şi întuneric, sunet şi tăcere se împlineau ca Întreg. Dar cînd îşi făcu Voiamis simţită prezenţa, aş fi zis că nu mai încape nimeni. Plinătatea era atît de mare încît mi-am perceput Sinele ca Întreg. Pisica spuse:

- *S-ar părea că te raportezi la bijuterii. Îmi aminteşti de ceea ce cereau grecii pentru obţinerea Întregului. Fiecare calitate era zeificată; doar aşa puteau ei să ne asculte. Aşa că am să-ţi dau un sac de pietre. Sînt foarte preţioase. Mai tîrziu, la timpul potrivit, poţi să le scoţi din sac, să le pui în cîmpul tău şi să devii calitatea Esenţei care-ţi place. Cînd le vei avea în tine pe toate dintr-odată, vei deveni be-you-to-full, fii-tu-deplin.*

- Be-you-to-full (pronunţia aproximează cuvîntul beautiful = frumos - n.tr.) - ce-i asta? întrebai, căci nu mai auzisem vreun "be-au-ti-ful" rostit aşa. Beautyfull.

- *Am să-ţi arăt*, spuse Pisica. *Dar mai întîi trebuie să ştii că fiecare calitate este lumină. Mişcă cristalul şi-ai să vezi - căci această Lumină albă a cristalului are în ea toate Luminile.*

Am învîrtit cristalul în mîini şi - să vezi şi să nu crezi - din el ţîşni o rază verde-albăstruie. Mai erau şi alte lumini, dar această rază

se separă şi apăru ca o bijuterie sclipitoare. Din ea ieşi o Fiinţă ce părea femeie ca formă, dar sigur era de origine divină, nu omenească.

- Cine eşti, preţioasă întrupare? întrebai.

- *Sînt frumuseţea ta,* rosti în timp ce îşi mărea dimensiunile pînă la umplerea întregului firmament. Părul ei era albastru-verzui, iar haloul său era lumină albastră. Arăta asemenea unei imense zîne angelice, înconjurată de pulbere aurie şi învăluindu-ne pe toţi.

- *Mă poţi aprecia?* întrebă. *Braţele mele s-au deschis să zboare.*

- Da, am răspuns şi m-am înălţat în zbor ca să fiu mai aproape de faţa ei. Da, cu adevărat.

- *Această frumuseţe este de fapt propria ta frumuseţe, tot aşa cum Voiamis este voinţa,* spuse Pisica. *Cînd vei afla despre toate calităţile Esenţei, nu vei mai întinde mîna după ea. Vei fi-tu-deplin. Be-You-To-Full..*

Be-you-to-full - iată ce voise întotdeauna să spună: Plinătate! Oamenii aceia de pe pămînt care erau împliniţi erau frumoşi şi în satisfacţia lor aveau destule care să-i umple. Ei se distingeau de cei "drăguţi" - *pretty.* Întotdeauna am ştiut că estetica înseamnă mai mult decît formă.

- *Corect,* reacţionă Pisica. *Plinătatea fiinţei îţi va îngădui să navighezi fără riscuri.*

- *Sînt frumuseţea ta,* adăugă Frumuseţea; *şi sînt aici ca să rămîn şi să te bucuri de mine.* Rămase într-un glob de acvamarin înăuntrul veşmîntului meu eteric.

- Îmi arăţi şi îmi dai atîtea lucruri preţioase, spusei recunoscător.

- *Sînt ale tale - şi tocmai recunoştinţa ta face posibil ca magia acestei lumi să continue. Fără ea, totul se pierde. Este tocmai ce s-a întîmplat pe pămînt: oamenii au tot luat de bune anumite stări de lucruri, ceea ce a degenerat în amintiri fără viaţă. Le-au colecţionat în van, ca pe cristale, pietre şi pietre preţioase, dînd valoare monetară valorii reale şi numind prosperitate acea colecţie de obiecte colecţionabile, tridimensionale, pentru a le compara cu cantităţile altora, redefinind bogăţia ca materie.*

- *Graţia e ceea ce ne leagă. Aici sînt doar prin Graţie. Graţia ta este folosirea Voinţei tale pentru a mulţumi Sinelui tău, prin mine, pentru Ceea Ce Eşti,* conchise Pisica. şi dispăru iar, lăsîndu-mă singur.

Dar de data aceasta eram în compania plenitudinii singurătăţii mele. Frumuseţea şi Voinţa, în preţioasele lor forme esenţiale, pluteau în corpul meu. Uitîndu-mă la cristal şi la aur, am propagat o undă în zona gîndurilor mele. Apăru o floare - un Trandafir Purpuriu.

- *Acesta e Spirit,* spuse Pisica.

Am zîmbit în timp ce maşina universului mistic se autoprezenta ca roua proaspătă a Trandafirului Purpuriu. Mirosul înainta către mine în timp ce îmi deschideam inima către el. Şi cu cît o deschideam mai mult, cu atît acesta creştea - deodată întregul univers fu un Trandafir

Purpuriu cu picături verzi-albăstrui de frumuseţe pe petale şi vapori distilaţi care modelau undele sufletului meu - întreaga mişcare a tuturor lucrurilor.

Am auzit Sufletul cîntînd:

Extatic simţ al Sinelui,
iubită floare a vieţii
printre planetele de piatră,
aminteşte-ne cine sîntem.

Extatic miros al vieţii
puterea creaţiei
prin voinţă acum manifestată
în ceea ce Sînt.

Puterea creaţiei este o funcţie a Voinţei şi Frumuseţii, am reflectat. Atunci Pisica apăru instantaneu şi rosti:

- *Ei bine, se pare că nu te pot lăsa de tot singur. Tragi concluzii prea uşor şi prea rapid. Ce-ar fi să te* ***bucuri*** *pur şi simplu de ceea ce e prezent* ***acum?***

Am inspirat adînc. Floarea dispăru şi toate acestea pentru că Eu Sînt.

CAPITOLUL 10

ALTE DARURI ALE CRISTALULUI

I-am spus Pisicii:

- A sosit momentul să reînvăţ pierduta artă a navigaţiei.

Cei vechi o numeau cibernetică, deşi pe vremea celor din urmă zile ale pămîntului aceasta degenerase în nişte simple mecanisme de feedback.

- *Şi de ce, mă rog, crezi că eşti pregătit?* întrebă Pisica.

- Pentru că încep să pricep cum se face că, dacă nu avem o înţelegere clară a ceea ce sîntem noi ca Fiinţe divine, transcendente, calităţile Esenţei - fie că-i vorba de Voinţă, de Frumuseţe ori de altele - au doar o natură psihologică. Aşa se explică de ce pe pămînt oamenilor le lipsea flacăra Vieţii. Scînteia Fiinţei era ascunsă (ne impresionau în mod fals termeni prost folosiţi ca frumuseţea ori voinţa), fiind greşit interpretată prin prisma formelor fizice de care deveniseră toţi dependenţi în acele ultime zile, fie în forma modelării corpului prin regimuri de înfometare şi exerciţii lipsite de noimă, fie în cea a voinţei de a controla minţile şi destinele noastre fără alt scop mai înalt decît

întreţinerea aparatului trup-minte. Nu puteam deveni întregi adunînd părţile. Integritatea însemna *sănătate*! M-ai întrebat mai devreme de ce cred că sistemele medicale ale pămîntului nu produc rezultatele scontate. Atunci nu ştiam, dar acum răspunsul este simplu: Sănătatea nu poate să existe decît în Integritate, iar Integritatea este funcţia de cunoaştere a Sufletului. Dacă nu ai această cunoaştere şi nu te laşi călăuzit de Spirit, nu poţi să înveţi cu adevărat să conduci vehiculul care este trupul viu, instrumentul fizic. Poţi doar îndeplini acţiuni mecanice, în care nu se găseşte niciodată adevărata homeostazie.

- *Nu încape îndoială că puterea ta de înţelegere te va ajuta să vezi de ce s-au întreprins atîtea acţiuni nepotrivite în vremea cînd erai tămăduitor de minţi ori de trupuri.*

Ani şi ani, artele vindecării de pe pămînt s-au bazat pe credinţa că trupul e singurul lucru care contează. Mai tîrziu, s-a adăugat şi o oarecare cunoaştere a minţii, dar aceasta a fost greşit interpretată drept comportament individual.

În cea mai recentă viaţă a mea fusesem medic. Interesul pentru cercetarea Sufletului m-a dus către medicină; am vrut să-mi antrenez Sufletul în propriul său proces de vindecare. Ştiam că există un stadiu al devenirii umane cînd, deşteptat fiind, poţi să respiri plinătatea de sine şi să operezi cu distincţiile legate de diversele forme ale Fiinţării. Şi totuşi, în căutările mele de pe pămînt totul părea fragmentat; atît Estul cît şi Vestul aveau explicaţii pentru "căderea omului" (care pentru mine însemna pierderea Integrităţii prin fragmentare). O asemenea explicaţie n-a făcut decît să umple speţa umană de nostalgie - nu se putea dovedi de fel cum se produsese căderea, aşa că revenirea era imposibilă. Totul părea să ţină de istorie şi să se bazeze pe axa timpului. Nimeni nu părea să descopere în viaţa reală ceea ce fizicieni ca Einstein, Oppenheimer şi Bohr descriau în fizica cuantică. Un fizician de inspiraţie divină pe nume Hawking a scris o istorie a timpului care se apropie mult de înţelegerea globală nonlineară, multidimensională, dar lumea considera că aceasta era doar o teorie strălucită şi nimic mai mult.

Studiul sistemelor viza explicarea compoziţiei şi funcţiilor organelor; unii vedeau corpul exclusiv ca materie, alţii ca un joc relaţional între materie şi energie. Fiecare tabără se uita la cealaltă cu dispreţ şi orice cercetare a Esenţei rămînea nefinalizată. Şcolile de religie şi de conştientizare mistică aveau explicaţiile lor, pe care însă le tratau adesea ca pe nişte instrumente pentru controlul corpurilor mentale ale adepţilor (care îşi reorganizau cu zel propriile realităţi pentru a se încadra în modele mai curînd decît să descopere prin ei înşişi adevărul). Aşa s-au pierdut calităţile Esenţei.

- Aşa că acum, Pisică dragă, înţeleg că ceea ce ne lipsea ne-a făcut să distrugem pămîntul. Umanoizii se tratau unii pe alţii ca pe nişte obiecte făcute din carne şi activate de curenţi electrici, dar niciodată ca pe nişte fiinţe dumnezeieşti. Răspunderea pentru Frumuseţea şi Voinţa lor o puneau pe seama "determinării caracterului" şi niciodată pe

seama Sinelui. Şi îşi etalau aceste calităţi cu mîndrie şi cu un aer protector.

- *Corect, dar nu cumva judeci prematur, numai pe baza cîtorva atribute? Mai ţii minte săculeţul pe care ţi l-am dăruit? Ai căutat înăuntru ca să descoperi ce conţinea?*

- Săculeţul - a, da. Unde e? întrebai mirat.

- *Acolo unde se găsesc toate - în cristal.*

Am început să frec cristalul; şi în timp ce-l lustruiam, Voia mă pofti înăuntru.

- Cum pot să mă micşorez la dimensiunea ta? am întrebat.

Cristalul a zîmbit şi s-a făcut atît de mare încît a cuprins toate galaxiile.

- *Expresiile dimensionale ale mărimii sînt de o asemenea natură încît, deşi par să dezvăluie o anumită ierarhie, ceea ce e mare într-o dimensiune poate fi imperceptibil în alta. Te-ai obişnuit cu cele trei dimensiuni ale lumii tale. Aici ai văzut-o pe a patra, prin timp; pe a cincea, prin spaţiu; pe a şasea, în Unicitate (Oneness); pe a şaptea în propria ta Esenţă divină, nedivizată şi compozită; şi pe a opta, în agregatele Sufletului de Grup, unde milioane de entităţi acţionează prin creaţie ca o unitate operaţională de muncă, acea muncă ce duce dincolo de dincolo. Al şaptelea plan este prima bază de lansare pentru sinergie,* adăugă Pisica.

Şi iată, chiar în faţa mea (în ceea ce se numeşte în prezent o aliniere holografică, omnidimensională, pluridirecţională, nonentropică) toate obiectele create existente, precum şi cele încă negîndite, se "mişcau" în aliniere perfectă spre un scop ştiut numai de ele, coexistînd în acelaşi timp cu toate nivelele. Era acel *non plus ultra* - jocuri de artificii sunet-şi-lumină simultane. Era mai spectaculos decît aş fi visat vreodată.

Pe un ecran gigantic ca o mandala sau tanka cosmică în stil tibetan din care emanau boddhisattvas şi buddhas de toate mărimile, activîndu-mi amintirile legate de întîlnirile mele pe răposatul pămînt cu Dalai Lama, vedeam în adîncime Sinele meu şi pe acelea care se năşteau, creşteau şi mureau şi se năşteau din nou în toate formele şi timpurile, simultan în toate lumile - în interiorul cristalului numit Voinţa mea (my Will) şi al mingii albastre-verzui numită Frumuseţea mea (my Beauty) - toate interconectate, existînd simultan fără ca totuşi să se influenţeze reciproc sau să se amestece unele cu altele. Fiecare element respecta hotărîrea pe care o lua oricare alt element în propria sa desfăşurare temporală. Totul era menţinut în perfectă ordine - o ordine pe care nu o puteam concepe sau înţelege - ordinea viziunii luminate a unui diamant perfect. Reflexia fiecărei faţete perpetua la infinit reproducerea acestei scene.

M-am întors în propriu-mi cîmp eteric.

- *Niciodată nu vei şti de unde apare o nouă surpriză*, spuse Pisica izbucnind în rîs.

În veşmîntul meu eteric apăru un diamant perfect, ce plutea

împreună cu cristalul şi cu globul albastru-verzui şi reflecta Lumina albă a Clarităţii.

- *Urmează această reflexie,* spuse Pisica.

Aşa am şi făcut şi am fost condus către o lumină albastră emanînd din mijlocul creştetului capului meu. Acolo - înăuntrul "capului", eu eteric - am găsit sursa acestei raze albăstrii: o mică perlă albastră. Am zîmbit la vederea unui om mai în vîrstă.

- *Sînt esenţa Sinelui Tău Înţelept şi mă numesc Augustus. Deţin corectarea tuturor acţiunilor care au avut loc. Am trăit veşnic şi după ce am greşit şi am iertat, am învăţat ce era de învăţat şi am devenit Înţelepciune.*

Ani şi ani am vorbit prin profeţii de pe pămînt şi din alte lumi. Unii dintre cei care-mi ascultau cuvintele îmi admirau mai ales lungimea bărbii sau încercau să-mi aplice învăţăturile o vreme, ca apoi să sucombe şi să scoată profituri de pe urma profeţiilor mele, fondînd biserici supuse legilor valutei. Puţini au fost cei ce m-au auzit cu adevărat. Cu umilinţă te implor să mă asculţi, pentru că ceea ce am a-ţi spune e mai vechi decît timpul.

Sînt ***déja vu****-ul experienţei, sfătuitorul ştiutor şi drept. Adesea lucrez prin ascuţimea diamantului, scurtînd calea prin intuiţie, viziune sau intelecţie. În asemenea cazuri trebuie să ma autoactivez.*

Dar, crede-mă, îmi filtrez ascultătorul, continuă. *Stau deasupra îngerului de la creştetul capului tău - acel ceva ce arată asemenea structurii sferoidale a oaselor cînd întinzi braţele lateral.* Apoi îşi desfăcu braţele şi-mi mîngîie urechea interioară, relaxîndu-mă cu adierea păcii.

Înţelepciunea care Sînt a fost dintotdeauna, aparţine tuturor şi a rămas alături de om. Dar surzenia l-a făcut să-şi devină propriul judecător. Aşa se face că nu mai aveţi planetă.

- Îmi pari atît de cunoscut, Augustus. Şi totuşi ştiu că ştii mai multe decît aş putea eu înţelege vreodată.

- *Sînt Sinele tău, după cum sînt şi Esenţa care Sînt. Dar calităţile mele s-ar putea dezvolta numai cînd ar fi înlăturate obstacolele ce m-au blocat,* spuse strîngîndu-şi braţele şi corpul astfel încît să intre în structura unei perle. *Vei învăţa ceea ce trebuie învăţat şi încă ceva pe deasupra.*

Ştiu că te simţi recunoscător şi bogat; orice fiinţă umană, nu numai tu, are aceste calităţi şi încă altele. Aşa că poţi să te întrebi: de ce a apărut suferinţa?

Pisica interveni:

- *Misterul, iubite Suflet, abia urmează a fi dezvăluit.*

M-am întrebat: şi-au imaginat vreodată conducătorii, regii sau chiar milionarii posibilitatea de a fi cu adevărat bogaţi? Oamenii au încercat întotdeauna să posede diamante, aur, perle, cristale. Şi iată-mă avîndu-le pe toate într-un loc în care materia nu există! Iar acolo unde nu are importanţă, acolo întotdeauna ESTE.

A trebuit să mor ca să mă nasc din nou? Isus aşa a spus, dar lumea s-a gîndit la moarte ca la o chestiune care ţine de trup. Mai

exista şi posibilitatea unei *morţi mîntuitoare* - o trecere prin tunelul dintre dimensiuni - pentru a-şi afirma maiestatea Sinelui. Maiestatea?

Poate că vechii regi erau ştiutori - căci se încoronau cu pietre preţioase.

Unele din gîndurile acestea se propagau prin toate darurile pe care le-am primit, formînd un fel de coroană regală: cristalul Voia susţinea Frumuseţea acvamarinului, iar în înălţimi strălucea diamantul, păstrînd în adînc înţeleapta perlă albastră.

- Din ce-i făcut săculeţul ce conţine aceste daruri preţioase? am întrebat-o pe Pisică.

- *Ai putea spune şi "conţine", dar, probabil, pentru scopul tău ai putea folosi în loc "revelă" sau "dezvăluie".*

- Văluri?

- *Da, deoarece le percepi numai atunci cînd eşti Cel Ce Eşti; numai atunci apar pentru tine. E ca un consiliu, pricepi?*

- Aşadar noi toţi avem Tot şi ne acoperim cu văluri Sinele şi toate atributele prin felul în care ne tratăm Sinele şi ne tot spunem că sîntem... ideea pe care o avem despre Sine.

- *Dacă îţi tratezi Sinele ca pe un trup (aşa a fost întreţinută dinamica supravieţuirii pe pămînt, căci toţi erau preocupaţi doar să-şi ţină trupurile în funcţie), tot ceea ce este subtil este pur şi simplu acoperit de văl. Dacă reacţia corpurilor crează fricţiuni în mediu, săculeţul va fi alcătuit din simţăminte; în acest caz tot ceea ce este subtil, dar se află dincolo de simţăminte, devine acoperit de văluri.*

Ai văzut ce pot face gîndurile - ai adus-o pe Agna fără viaţa din ea şi de aceea şi Esenţa ei a fost ascunsă pentru tine.

Cum termină Pisica de vorbit, am şi replicat:

- Aşa este. Adevărul văzut la fiecare nivel prezintă un nivel al realităţii în sine. Menţinut în contextul simţămintelor, se arată într-o formă sau alta...

În timp ce vorbeam, din inima mea ţîşni în spirală un diamant în opt colţuri. Pisica spuse:

- *Această bijuterie verde este Adevărul. Îţi aduce armonie şi-ţi deschide porţile Iubirii.*

Androginia ieşi din smarald şi prinse glas:

- *Sînt toate genurile. Dau vitalitate seminţei Domnului şi doar prin mine poate curge Iubirea.*

Dau vitalitate inimii bărbatului,
feminităţii din fiece bărbat,
dau vitalitate masculinităţii
şi o întronez în fiece femeie.

O lumină verde se împrăştie în jur şi conştientiză prezenţa Rozei Purpurii. Androginia stătea în lumină, iar smaraldul se instală în centrul inimii mele eterice. Apăru aurul,asemenea metalului pămîntesc, dar cald, şi spuse:

Sînt Iubirea, care întreţine Adevărul,
înflăcărează Frumuseţea,
activează Puterea,
însămînţează adevărata Înţelepciune,
răspîndind Lumină.

Iar Pisica scoase pietrele preţioase care mai rămăseseră în sac: safirul cu reflexe aurii al Siguranţei; safirul albastru al Compasiunii; sabia argintie a Autenticităţii şi praful stelar al Iertării. Şi acestea - împreună cu cristalul Voia, Frumuseţea acvamarină, diamantul Claritătii, perla Înţelepciunii, smaraldul Adevărului, Roza Purpurie a Spiritului şi aurul Dragostei - formau cele unsprezece calităţi esenţiale.

- *Iat-o şi pe a douăsprezecea,* exclamă Pisica făcîndu-se roşie ca rubinul - un roşu purpuriu, sîngeriu - şi continuînd să vorbească:

Sînt Sinele tău,
dar al Puterii pure,
natura animală.
Întemeierea de desăvîrşită puritate
a puterii şi mişcării
produce rubinul care Sînt Eu
pentru tine.

Şi, iată, apăru un rubin frumos, rotunjit, fasonat, care reflecta halo-ul Sufletului meu, revelînd în sfîrşit echilibrul acestei acţiuni.

Acum eram singur cu toate aceste părţi - şi totuşi nu erau părţi, ci daruri folositoare de natură divină. Am simţit că pierd un prieten pentru a deţine expresia Sufletului meu. Şi totuşi acum ştiam că am un prieten pe vecie - nu doar unul, ci întregul Consiliu de Doisprezece!

CAPITOLUL 11

PLANURI DE ÎNTRUPARE

În cursul întîlnirilor anterioare cu Spiritul începusem să gîndesc; şi prin această gîndire devenise posibilă o nouă dimensiune a Fiinţei. Augustus, care stătea în perla albastră a Înţelepciunii, rupse tăcerea pentru a apărea în faţa cîmpului meu eteric. Şi deşi toate calităţile Esenţei dădeau putere fiecărui gînd, mi-am dat seama că nu poţi avea Viaţă în mod plenar fără să fii într-un corp.

- *Vrei să spui un corp fizic,* spuse Augustus. *Pentru că din momentul în care ai intrat în relaţie cu noi, corpul eteric a început să se umple, iar gîndurile tale au devenit cîmpul mental al expresiei Sinelui. Acum ţi-ai creat chiar şi o minte a ta, mai întîi prin puterea Voinţei, iar apoi ca ajutor din partea noastră, a tuturor.*

Frumuseţea interveni în numele meu:

- *Are în vedere un corp* ***senzorial*** *- acela prin care să se poată conecta pentru a-şi imagina (imagine-în-acţiune) fizicul.*

- *"Fizicul" şi "senzorialul" nu există în lipsa imaginilor,* comentă pe drept cuvînt Androginia într-o manieră extrem de echilibrată şi precisă. *Această divină calitate a androginiei era tocmai elementul pe care planeta avea să-l primească către sfîrşitul existenţei ei. Pămîntul Mamă se echilibră cu Spiritul Tată, şi aşa planeta ajunse androgină, dînd şi primind cu forţă şi sensibilitate într-o manieră paradoxal armonioasă. Doar cu imaginaţia pozitivă poţi stabili cît de grosier şi de senin vrei să fie nivelul în care să te plasezi.*

Eu, martor tăcut în acest spectacol, eram uluit; îmi părea că destinul avea să-mi fie controlat de voinţa acestor forţe şi nu de propria-mi voinţă. Dar mai apoi mi-am amintit că eu le chemasem acceptînd să fiu Eu Însumi, iar acest lucru implica deschiderea către un continuu A Deveni în locul unui static A Fi.

Înţelegerea acestui lucru mi l-a readus pe Voiamis, care spuse umil:

- *Te rog să mă instruieşti în legătură cu ceea ce vrei. Toate calităţile Esenţei sînt aici ca să te servească în mereu-mai-ampla co-creare a evoluţiei. Singurul care încă nu şi-a dat seama de acest lucru eşti tu.*

Eram obişnuit să primesc instrucţiuni de la Pisică, aşa că am strigat-o - dar ea era acolo, zîmbind tuturor posibilităţilor şi ştiind (mai bine decît mine) că alegerea direcţiei călătoriei depindea de mine. E ceea ce se cheamă scrierea scenariului prin care vehiculele urmează, dintr-o dimensiune într-alta, traseele pe care au fost înscrise în prealabil.

Diamantul îşi făcu şi el simţită prezenţa, iar lumina lui punea în evidenţă puterea de a şti. Gîndul era o expresie puternică a Sinelui meu, iar adevărata creativitate se manifesta prin această libertate de expresie.

Mă aflam în faţa instanţei Sufletului meu; îmi lipsea doar un simţ al identităţii cu Sinele. Nu că n-aş fi fost prezent, dar îmi scăpa o anume mireasmă în care să înflorească opţiunile mele (corecte sau nu, rezonabile sau nu) pentru tot ceea ce era mai înalt şi mai bun. Toate se înfăţişau ca unde concentrice în cîmpul meu, dar ceea ce dădea sens Întregului erau Integritatea şi mireasma de care am pomenit.

Şi iată că apăru din nou Roza Purpurie, care spuse;

- *Sînt vehiculul conexiunii interioare. Sînt eternă, sînt Spiritul însuşi şi activatorul mesajelor dinlăuntru. Fără nectarul meu, înseşi calităţile esenţiale ale Sinelui, Sufletul însuşi şi tot ce există se dezmembrează. Insufleţita mea Lumină purpurie transmută izolările în Întreg. Mirosul meu cheamă acea iubire numită Iubire Spirituală, în care*

respirăm cu toţii în voie. Coeziunea - iată ce-ţi aduc, spuse - şi toate calităţile şi atributele se relaxară în mireasma proaspătă a lubirii prin care toate sînt interconectate.

Prinse contur cea mai clară formă de gînd şi toate calităţile se aliniară în spatele ei. O clipă am fost uimit de vastitatea dimensiunilor a ceea ce-mi fusese dăruit - săculeţul cu bijuterii şi puterile pe care le conţinea. M-am întrebat: "De ce am foat ales? Mi s-au dat toate aceste daruri pentru că sînt eu aşa de special?"

Pisica reacţionă cu sobrietate;

- *E o întrebare nepotrivită, ce indică naşterea unui alter ego separat, ţinînd de Imago. Orice întrebare care vine dinspre alter ego blochează curgerea de energie şi conduce spre răspunsuri false. Astfel ia naştere un sistem înşelător al minţii reflectante, sistem ce se autoîntreţine şi împiedică Mintea adevărată să se manifeste.*

- Mintea adevărată? am întrebat, redus la umilinţă.

- *Da,* ***Ego****-ul adevărat - Eu Sînt.* (*I am* în original - n.tr.)

Aşa am lăsat deoparte ideile despre caracterul meu special: în prezenţa calităţilor Sufletului, trebuia să se înfăptuiască o anume lucrare. Am spus:

- Atunci fie ca Toate să existe în ordinea pe care o proclamă universul. Accept funcţiile sale. Îmi accept cu umilinţă măreţia. Primesc să-mi îmbrac toate veşmintele - eteric, senzorial, mental, fizic - şi să aflu ce am de făcut.

Şi m-am trezit punîndu-mi veşmintele tuturor lumilor în ceea ce se numeşte Prezenţa Domnului.

Am urcat o scară de Lumină pînă am simţit prezenţa unui tron gigantic. În faţa tronului, ca un imens candelabru, se aflau Fiinţele de Lumină - Elohim - ce confirmau cele nouă braţe ale acestui candelabru. Acolo, pe tronul de Lumină, stătea Fiinţa Eternă de lumină aurie orbitoare - Străvechiul, Bătrînul Tuturor Timpurilor, înconjurat de îngeri şi arhangheli care cîntau "Aleluia, oştile cereşti cîntă gloria ta."

M-am înălţat cu umilinţă şi am fuzionat o clipă cu Fiinţa care stătea pe tron şi, cînd s-a întîmplat acest lucru, am aflat odată pentru totdeauna că Eu însumi, ca şi toţi cei care sînt chemaţi şi acceptă invitaţia, eram, sînt şi voi fi mereu o entitate Cristică, Purtător de Lumină pentru toate lumile, Unsul celui care este Sursa tuturor.

Gîndurile se învolburau în jurul corpului mental, înzestrîndu-l cu putere provenită din toate gîndurile ce fuseseră rostite vreodată, nu numai de Sinele meu, ci şi de Integritatea Creaţiei.

Era atît de fascinant să treci prin toate acestea încît ştiam că mă integrasem în mod conştient pentru totdeauna în Unica şi singura probabilitate a Sursei - la fel de fascinant ca atunci cînd îmi dădusem seama că mă conectasem cu Pisca la corpul eteric atemporal, cînd am conştientizat visul planetar de a ne fi angajat pe pămînt să învăţăm singuri lecţia Totalităţii. Mintea imagina un *înainte* şi un *după* - o construcţie cu totul mecanică în care fiecare creaţie-gînd se autoplasa într-o asociere secvenţială, fixînd ideea în cîmpul înconjurător. Părea

un film de evenimente mărginite de formă şi spaţiu.

Experimentul era în curs. L-am chemat pe Voiamis pentru a verifica dacă pot controla evenimentele.

Voiamis rîse:

- *Apare Mintea, iar tu te întrebi dacă ai control! Controlul l-ai creat printr-un gînd, numai că acum te-ai speriat de propria-ţi creaţie.*

- *Nici un gînd nu-ţi poate afecta vreodată Integritatea Sufletului - dar trebuie să veghezi asupra evoluţiei lui. Conştiinţa creaţiei implică responsabilitate deplină. Orice pătrunde în sinele mental se desfăşoară dincolo de Minte şi se transformă în Materie dacă i se îngăduie. Stă în puterea Minţii, indiferent cît de uriaşă pare. Acesta e un domeniu aproape infinit deoarece e doar Creaţie.*

În timp ce îmi spunea toate acestea, Voiamis îmi arătă în cristal extensia Minţii.

Era imensă! Aproape pînă la totalitatea planului mental, o călătorie de milioane de ani-lumină; dar era conţinută în mireasma Rozei Purpurii, "conţinătorul spiritual mai mare decît mintea" şi deci stăpîn al ei.

Am insistat:

- Acest lucru este foarte important pentru că atunci cînd eram pe pămînt mulţi credeau că mintea e Dumnezeu. Îl numeam pe Dumnezeu "mintea universală" şi, admirîndu-i virtuţile, pierdeam controlul ca oameni.

Musulmanii strigau că Dumnezeu e mai mare - Allah Hu Akbar - plasînd creaţia în contextul Atotputernicului.

- *Un asemenea control,* răspunse Augustus, *n-a fost considerat niciodată ca ţinînd de Suflet. Corpurile şi senzaţiile, cu imaginile lor intermediare, erau văzute ca Sine şi erau susţinute de forme de gînd, care cristalizau tot ce era viaţă într-o manieră rigidă şi în manifestări care separau mereu instrumentele umane unul de altul. Oamenii n-au aflat niciodată că acea cristalizare în care erau fixaţi era forma de control a unui* gînd unic - conştiinţa colectivă a umanităţii, din care nu exista scăpare.

- *Multe din formele de control se învăţau, dar cele mai multe erau legate de formele de posesiune a oamenilor. Pe pămînt sclavia şi asuprirea corpurilor constituia un mod de a fi,* adăugă Androginia.

Interveni Pisica:

- *Şi - inutil să mai spun - corpurile acelea erau marcate precum automobilele vechi după multe accidente. Erau bune doar de îngrăşat pămîntul în cimitire.*

Sufletele au fost prinse în capcana acestor forme cristalizate. Fără să ştie cine sînt, îşi abandonau trupurile prin fenomenul numit moarte, dar continuau să-şi imagineze că sînt pe pămînt. Apoi fie că erau tîrîţi într-o altă reîncarnare din cauza vreunui păcat sau a unei obsesii, fie că pluteau mai departe prin tărîmul imaginaţiei (un veşmînt mai grosier, mai jos de linia veşmintelor ce acoperă Esenţa) şi încercau să controleze un alt corp. Astfel se putea întîmpla ca ei să posede un

corp de la un nivel descarnat şi să-l domine fără să le pese cui îi aparţinea. Aceste entităţi cvadridimensionale sau demoni, cum li se mai spune, erau uneori forme ale senzaţiilor sau gîndurilor care acţionau ca semnal de interferenţă, emanînd o frecvenţă care bloca transmisia Luminii.

Multe persoane singuratice li s-au deschis şi au servit drept difuzoare pentru cicluri incomplete ale fiinţării. Conştienţa acestor entităţi se manifesta prin Sinele gazdă şi producea astfel aberaţii.

Pe pămînt citisem ceva literatură despre stafii şi zombi. Nu luasem existenţa lor în serios. Urmărisem, în schimb, feţele politicienilor şi mă întrebasem: "Cine i-o fi dirijînd?" Nu puteam înţelege cum de nu vedeau că, dacă îşi plasau valutele în dosul instrumentelor de distrugere, se distrugeau deopotrivă şi pe ei. Parcă nu le păsa de trupuri ori de vieţi. Sugari, copii, femei, bărbaţi - nici o categorie de oameni nu conta; doar ideologia lor avea importanţă. Acum înţelegeam cum, în ignoranţa lor, erau controlaţi de formele de gînd cristalizate (ca de pildă ideologia curentă), ceea ce însemna că îi înfuria orice gînd care părea opus direcţiilor lor.

Zona mentalului era organizată sub dominanţa cîtorva forme de gînd tridimensionale de bază, care erau destinate - *"din perspectiva Sufletului"*, explică Androginia - să structureze acel plan. Exemple dintre acestea erau *gravitatea* (o stare mai grosieră străbătînd etericul), *schimbul* (schimbul de impulsuri care cauzează un "a da" şi un "a primi") şi *timpul* (caracterul secvenţial al acţiunilor). Dar oamenii trăiau prin aceste forme de gînd cu funcţii de reglare ca şi cum ar fi fost legi absolute şi oricine încerca să le sfideze era pedepsit în mod legal.

Cum a fost posibil ca aceste reguli să fie greşit interpretate? Densitatea materiei părea să transforme timpul într-un duşman, în care începuturile şi sfîrşiturile (adică schimbările) trebuiau evitate; schimburile, care se măsurau în bani, făceau din valută dumnezeul schimbului; şi cum oamenii uitaseră de Suflet, aceste reguli erau mai mari decît omul. În acest fel calităţile Esenţei nu puteau pătrunde prin aceste forme de gînd decît atunci cînd erau cu adevărat trăite şi întrupate.

- *În acest fel, căutarea lui Dumnezeu, a virtuţii, a integrităţii, a transcendenţei şi aşa mai departe devenea o căutare a Adevărului într-o zonă în care se cunoştea numai adevărul relativ,* spuse Augustus. *Aşa cum tu - chiar dacă ţi-ai cunoscut cîndva Sinele - n-ai avea nici o putere fără Roza Purpurie, tot aşa omenirea nu ar avea nici o şansă de a se regăsi fără Integritatea Sinelui Spiritual.*

Am înţeles. Nu era de mirare că Pisica spusese că nu sînt pregătit pentru cunoaşterea modului de acordare a instrumentului fizic. Nu era de mirare că în toate şcolile acelea de medicină se predase într-o manieră care împiedica accesul la adevărata învăţătură. Nu era de mirare că, şi cînd vorbeau de sănătate globală, aveau de fapt în vedere că 1 + 1 = 2 în loc să perceapă cu adevărat Întregul.

- Ca lumea să funcţioneze era nevoie de un mod de a exista

distinct, a-toate-cuprinzător - cel puţin a-toate-cuprinzător în ce priveşte revelarea structurii, spusei cu glas tare.

- *Şi nici asta nu-i destul,* interveni Pisica. *Aveaţi nevoie şi de Marele Holocaust Final. E aproape ca şi cum MHF era ultima voastră şansă de a asculta şi de a înţelege - comportamentul vostru de pe pămînt era aşa de... uituc şi reactiv încît influenţa educaţiei şi elementele psihologice ale dragostei trebuiau tămăduite înainte de a putea vedea veşmîntul senzorial. Oamenii de pe pămînt* ***sesizau*** *simţămintele, dar rareori simţeau cu adevărat. Abia prin puterea Sufletului pot ieşi simţămintele la iveală şi numai aşa se poate produce însufleţirea.*

- *Şi, desigur,* adăugă Roza, *vom folosi memoria vieţii tale ca o structură de clarificat. Apoi, de îndată ce ai vedea-o clar, am putea pregăti surpriza vieţii tale. Atunci MHF ar putea însemna Mersul Hristic al Fiinţei ori supravieţuirea spirituală a visului.*

După care Roza Purpurie îşi strînse petalele şi se înălţă - răspîndind în jur mireasma-i violetă - spre braţele Frumuseţii. Minunat loc de odihnă.

CAPITOLUL 12

CELE ŞAPTE ROŢI INFERIOARE ŞI CELE CINCI ROŢI SUPERIOARE

Exista pe pămînt un loc de odihnă minunat, unde universurile se extindeau unul într-altul ca îmbrăţişarea a două entităţi ce se abandonaseră una alteia şi admirau fiecare atît asemănarea cît şi unicitatea din cealaltă.

Viaţa de pe pămînt avea aspectele ei romantice şi cele mai multe acţiuni şi reacţiuni erau conduse de un element numit simţire. Acest element fusese uneori cauza războaielor - şi de multe ori cauza dorinţei de a fi în viaţă. Elena din Troia, Marie Antoinette, Cleopatra şi atîtea alte femei au precipitat conflicte intense stîrnite de sentimente.

Simţeam nevoia să descopăr cum se produseseră toate acestea.

Mi-am convocat consiliul şi am nominalizat Înţelepciunea. Augustus se înfăţişă de îndată.

- *Cînd - şi dacă - vei pătrunde în domeniul simţirii,* spuse, *se vor stîrni vînturi puternice şi pacea de care te bucuri acum va fi ameninţată.*

Dar restul echipei îmi sprijini cererea (era vorba de un amestec de interes şi curiozitate), aşa că Augusus continuă:

- *Fiinţa, care e acoperită de veşmîntul eteric, creează gînduri*

prin Voinţă. Acestea, datorită intenţiilor Sufletului, se pun în mişcare, generînd energie. Cînd această energie, care emană dinspre Suflet, e pusă în mişcare, creează explozia de forţă numită emoţie.

Emoţiile în sine transcend ceea ce încearcă să exprime Sufletul către domeniul fizic. La rîndul lor, ele reflectă gîndurile şi astfel creează o imagine. Imaginea construieşte instrumentul pentru acţiune şi astfel controlează comportamentul.

- Fascinant! am exclamat. Gîndurile se reflectă pe ele însele în imagini şi astfel se creează planul astral/imaginativ. Aşadar cînd Sufletul se adresează trupului, se foloseşte emoţia ca limbaj. Cînd îşi vorbeşte sieşi, foloseşte simboluri şi forme. De aceea îmbrăţişarea universului seamănă atît de mult cu jocul îndrăgostiţilor. E o modalitate fantastică de a-l aduce pe Dumnezeu pe pămînt! Dragostea era regula după care se juca jocul Vieţii. Cum de putusem uita?

- *Neînţelegînd ce este instrumentul uman,* spuse Pisica.

- Atunci a venit momentul să-mi explici.

- *Aproape. Mai întîi să ne simţim împreună.*

Şi în timp ce m-am centrat în Suflet, Spiritul se extinse prin Roza Purpurie înspre Integritatea planurilor. Umplu Mintea pînă la limită şi de aici am înţeles că eram în eter şi eterul era în Minte, Mintea în simţire, iar simţirea în imagine.

Fiecare calitate a Esenţei era prezentă ca un mineral preţios perfect - nestemată ori metal - în coroana Sufletului. Esenţa Sufletului meu - Eu Sînt - amplifica forţa de strălucire a cristalului Voinţă, a frumoasei lubiri aurii, a smaraldului tămăduitor al Adevărului şi a rubinului, simbol al forţei. Însă lumina albastră-sidefie a Înţelepciunii a fost cea care mi-a permis să accept splendoarea acestei panorame spectaculoase. "Ce mare sînt!" am spus şi am simţit şi am văzut şi am sesizat. Şi totuşi ce puţine lucruri ştiusem despre Sufletul meu cîtă vreme am trăit pe Terra tridimensională (pe pămînt, adică), unde îmi înăbuşisem simţămintele Sinelui şi nu mă gîndeam niciodată la gloria Vieţii. Crezusem că sînt doar un trup care reacţiona la ceea ce se afla în mediul meu. Ce viziune limitată avusesem!

- *Şi o mai ai atîta vreme cît îţi raportezi Sinele la trup,* mă întrerupse Pisica. *Tratează lucrurile în felul următor: o maşină are patru roţi, corpul are şapte. Plus cinci radaruri în dimensiunile metacosmice.*

- Am văzut multe corpuri, dar n-am văzut niciodată roţi!

- *Întreaga istorie poate fi înţeleasă prin primele şapte roţi. Cînd aceste roţi funcţionează corect, corpurile au rolul de canale pentru ca Sufletul să poată călători prin densităţile materiei, dar cînd roţile nu funcţionează corect, corpurile cred în automatismul lor şi visează că sînt independente de Suflet. Hai să-ţi arăt roţile.*

Cea de-a şaptea e ca un radio; e în contact cu Esenţa şi prin ea intră şi iese întreaga Viaţă. Este în dreptul creştetului capului, deasupra, ca un lotus cu o mie de petale. Suturile craniului respiră şi Spiritul însuşi respiră la naştere sau atunci cînd Fiinţa începe să fie de folos. în fiecare noapte, în timpul aşa-zisului somn, se detaşează şi

călătoreşte spre alte planete, lăsînd trupul în urmă. De acolo sînt activate celelalte cinci chakre şi, în funcţie de cît lucrează fiecare, radarul său se extinde în sistemul solar, în galaxie, în univers, în metaunivers ori în Marele Soare Central. Aici, în acest Mare Ra Central, se află simţămîntul cel mai autentic al sursei Spiritului şi întregul sistem se desfăşoară în sens invers, spre casă.

Cea de-a şasea roată se află imediat sub a şaptea. Vine prin diamant - face să funcţioneze maşina şi-i direcţionează mersul. Drumul e luminat de două lumini de fiecare parte - acestea se numesc "ochi".

Aminteşte-ţi sunetul din mijlocul tăcerii, vibraţia Integrităţii. Aceea este a cincea roată, prin care se poate rosti Adevărul.

Cu toate acestea, Adevărul locuieşte într-a patra roată. Imunitatea, în sensul cel mai autentic, se află în inima sacralităţii: timusul recunoaşte ce aparţine corpului şi ce nu, ce este străin de acesta. Aici e locul unde oamenii au deviat, funcţionînd amplu în partea de jos a roţilor, dar oarecum deconectaţi de partea de sus.

Cele trei roţi de jos îngăduie Voinţei şi Puterii şi Vieţii să curgă şi răspund de activitatea în planul material.

Seminţele corpului, animate de Roza Purpurie, curg prin mijlocul roţilor de jos şi în aceasta rezidă puterea de a te mişca şi de a fi pe pămînt.

În sfîrşit, conchise Pisica, *în jurul acestei axe se structurează tot ceea ce este necesar: Creierul, asemenea unui computer uriaş, fiind un sistem transductor de energie pentru a treia dimensiune, conectează totul; inima pune totul în circulaţie; oasele susţin motorul. Dar în principal trebuie să ştii că toate acestea ţin numai o vreme.*

- *Îţi mai aminteşti de procesul de îmbătrînire, de degenerare?* întrebă Augustus. *A fost dat oamenilor pentru ca aceştia să aibă în atenţie ceea ce nu se schimbă. Şi totuşi ei uită cu toţii. Fiecare roată are o provenienţă diferită...*

- *...şi de aceea,* completă Pisica, *o parte din munca omului pe pămînt constă în a se aduna, a se acorda şi a funcţiona.*

Ori de cîte ori un centru uită că e canal, funcţionează numai în relaţie cu propria sa istorie. Să presupunem, de exemplu, că inima uită că se află acolo pentru Adevăr şi deci pentru Suflet şi că decide să se separe. Atunci toate iubirile şi urile şi tristeţile propulsate de emoţii nu se mai curăţă - dimpotrivă, se împotmolesc. Astfel persoana ajunge să se comporte nu ca fiind în prezent, ci ca şi cum ar fi înţepenită în ce priveşte reacţia la propriile sentimente. Cînd fiecare roată îşi joacă rolul independent, totul se înţepeneşte în memoria fiecăreia în parte.

- Remarcabil! replicai. Nu-i de mirare că teoriile psihiatrice despre minte au oarecare sens.

- *Într-adevăr,* spuse Augustus, *foarte rar intervine mintea ca atare în viaţa omului. Conflictul este creat mai ales de* ***caracterul incomplet*** *al experienţei parţiale. în plus, fiecare Suflet surprinde, prin toate corpurile sale, zone cu un caracter incomplet pe care doreşte să le cunoască şi să le clarifice de-a lungul vieţii. Din păcate, cît e în*

carne, uită şi astfel a făcut alegerea.

- Dar cum de au putut limita percepţia la o singură viaţă? Ba uneori au limitat-o chiar la un singur episod al unei singure vieţi, fără să acorde vreo atenţie Integrităţii Sinelui.

- *Vezi,* spuse Androginia, *uitarea Sursei creează toate neînţelegerile. Dar nu e cazul să judecăm. Caracterul incomplet apare tocmai din cauza judecăţilor. Cînd se deschide a şaptea roată, ea vede, nu judecă. Ori de cîte ori judecăm, alimentăm cauzalitatea acelei imagini - cînd spunem că ceva e urît, imprimăm afirmaţia "urît" asupra frumuseţii naturale. De aceea vedem propria noastră judecată şi nu Realitatea care se află acolo, în faţa noastră.*

- Ce complexe devin toate acestea, am şoptit Pisicii. Era atît de simplu cînd doar mă cufundam în Unicitatea a Toate.

- *Prostii,* reacţionă Voiamis. *Nu-s deloc complexe. De fapt, acum nici nu există, căci nu e nimeni care să le pretindă.*

- Dar nu spuneai - tu sau Pisica sau altcineva - că în chiar timpul cînd acestea nu există, se creează o nouă lume şi Integritatea planului material?

- *Într-adevăr,* spuse Pisica, *iar noi şi cu tine sîntem indispensabili pentru crearea ei din nou. Dar, înainte de aceasta, este necesar să apară integrarea totală astfel încît să poţi fi prezent în mod obişnuit şi să ştii ce se petrece.*

Sesizam că aceste episoade aveau o schemă, un plan - unul aproape umoristic. Mi se arătaseră multe afirmaţii neîncheiate şi am auzit sugerîndu-mi-se multe acţiuni. Acestea mi-au permis să simt că mă pornisem pe calea unei învăţături care, odată concretizată şi transmisă, putea să contribuie la transformarea felului nostru de a fi în viaţă.

În acel moment am învăţat despre emoţie! M-a străbătut un fior prin toate cîmpurile şi m-am întrebat: "Cine sînt eu ca să fac o asemenea muncă?"

- *Întrebarea nu e potrivită,* replică Pisica. *Nu întreba; supune-te şi te integrează. Inspiră cît poţi de adînc, cercetează cristalul şi vezi. Nu eşti special în această muncă: e lucrarea Vieţii. Este co-crearea Raiului pe Pămînt.*

Am inspirat adînc şi m-am uitat către Voiamis. Mi-a înmînat cristalul şi în el am văzut-o pe Agna, care nu mai suspina pe nava spaţială, ci stătea în Plenitidinea Sinelui său în prezenţa propriei Voinţe, a propriei Frumuseţi şi a propriului Adevăr. Acum învăţa şi ea tot ce învăţasem eu şi vedea în cristal mii şi mii de alte "Euri" în aceeaşi situaţie.

- *Reflectări caleidoscopice ale realităţii,* spuse Augustus. *Află acum că toţi pămîntenii au fost triaţi şi testaţi pînă la venirea acestui moment. Şi în aceste vremi de renaştere, vă aşteaptă o nouă călătorie. Aceea va fi vremea cînd vor înceta lecţiile însuşite prin încercări şi necazuri şi vor începe cele ale abundenţei, prosperităţii şi bucuriei veşnice.*

Povestea era atît de circulară încît nu mai ştiam dacă încă mă aflam pe pămînt şi visasem toate acestea ori toate erau adevărate. Povestea părea să se fi repetat pe parcursul a mulţi, mulţi eoni. Toţi cei din planurile materiale aveau o saga proprie şi totuşi toate erau asemănătoare. Big Bang-ul începutului (ori poate al sfîrşitului?); vremurile lui Pagan; spaţiul cosmic; iubirea Sufletului; Unitatea a Toate; spaţiul fără timp; timpul fără spaţiu - erau oare toate adevărate ori abia aveau să vină?

Augustus mă smulse din gînduri.

- *E timpul să-ţi desăvîrşeşti învăţătura şi să exersezi Dragostea. Îţi lipseşte înţelegerea posesiunii, dar vei primi curînd o iniţiere sumară.*

Androginia adăugă:

- *De-acum înainte însă, pentru a ţine minte, petrece mai multă vreme în deplină consonanţă cu Spiritul, în care nu există timp iar spaţiul nu e cunoscut.*

- *Devino Unitatea în liniştea Sinelui,* mă sfătui Frumuseţea. *Şi te rog să ţii mereu minte Cine Eşti.*

- *Da, mereu şi în toate felurile,* spuse Pisica. *E singurul mod în care ne putem uni cu tine. Cînd uiţi de calităţile Esenţei, trebuie să aşteptăm pînă-ţi reaminteşti, aşa că rămînem în aşteptarea prezenţei tale.*

- Nu vă puteţi aduce aminte de mine? am întrebat.

Zîmbiră cu toţii.

- *Relaxează-te,* spuse Voia. *După MHF nu mai e chiar nimic de care să te temi.*

CAPITOLUL 13

REZONANŢĂ

Astfel, pentru ca omul să devină o fiinţă omenească, instrumentul fizic trebuia acordat cu respiraţia cosmică. Abram deveni Abra-ham, Bram deveni Brahman etc. Această acordare reprezenta simpla experienţă iniţială a rezonanţei - vibraţia unui instrument fizic curăţat, în consonanţă cu celelalte corpuri şi focalizat pe Sinele Suflet. Orice formă de energie care a interferat cu această rezonanţă amîna procesul de formare a unităţii, iar toate acţiunile derivate din aceste impregnări separau membrii rasei umane în loc să-i adune laolaltă. Sufletul însuşi avea propriul tempo, propriile ritmuri de învăţare; şi, prin calităţile Esenţei, crea situaţii ce păreau greu de depăşit dacă individul nu înţelegea că angajamentul său iniţial era de a se identifica cu Sinele

şi de a rămîne focalizat pe procesul de desfăşurare a vieţii sale.

Din această perspectivă, MHF însemnase eliminarea corpurilor. Omul s-a înstrăinat atît de mult de sine însuşi încît nu mai putea nici vedea nici auzi şi astfel nu mai era posibilă nici o vindecare.

Vindecarea - da! gîndii. Singurul mod de a vindeca cu adevărat era să aduci toate în consonanţă cu Sinele şi nu să aplici tratamente din care făceam noi pe pămînt. Ştiinţele medicale uitaseră complet noţiunile de rezonanţă şi funcţionaseră mecanic în cursul ultimelor sute de ani de viaţă pe pămînt. Chiar şi premisa fundamentală de la baza studiilor era separată în două: "corp" contra "minte".

Înlăturarea organelor - mutilarea vehicolului cînd apăreau excrescenţe - era o practică obişnuită şi astfel mai-marii valutei forte invadară domeniul medical. Nu le-a trecut niciodată prin minte că toate excrescenţele excesive (cancerul) se produceau atunci cînd rezonanţa corpului ieşea din consonanţă.. Mai mult decît atît, se ignora total existenţa celorlalte corpuri - emoţional, mental, eteric şi celelalte. Dacă cineva le aborda teoretic, acea perosană era etichetată ca povestitor sau filosof; dacă cineva le aborda în cadrul Adevărului, acea persoană era etichetată drept mistic; iar dacă cineva *acţiona* conform cu viziunea sa, acela se afla în pericolul de a fi încuiat în locuri destinate disidenţilor (închisori sau spitale) pentru ca sistemul prioritar al ignoranţei să nu fie cumva ameninţat.

Pe măsură ce erau suprimate energiile vieţii, se dezvoltau excrescenţele trupului şi fanteziile dezlănţuite, devenind energii de temut. Opţiunile spirituale erau estompate de stări fizice, emoţionale sau mintale şi se făceau tot felul de legăminte numai întru sprijinirea acelor stări.

In acest fel oamenii s-au înstrăinat complet de Sinele lor divin. Ştim cu toţii ce acţiune a avut loc - evitarea reciprocă, aşternerea uitării peste faptul că Sufletul se reflecta în trupuri şi apărarea alter-ego-ului de către comportamentele bizar de "normale". Oamenii au restrîns noţiunea de Sine la supravieţuirea punctului de vedere dinspre un corp încuiat în formă cristalizată. Acesta era drumul normal al vieţii.

Pe măsură ce se pierdea puterea de a discerne Adevărul, aceasta era înlocuită de cunoaşterea a ce e bine şi ce e rău. "Bine" era tot ce corespundea punctului de vedere curent; "rău" era tot ceea ce îl contrazicea. Mai tîrziu s-a format şi un sistem legal prin care legile celor de la putere aveau prioritate asupra supravieţuirii rasei.

Descarnaţii din a patra dimensiune - ori chiar punctele de vedere de acolo (care erau sentimente sau gînduri în formă magnetică) - creau structuri de reflectare în planul astral, de unde se agăţau de pămînt şi de viziunea lor despre bine şi rău. Nu mai aveau acces la lumea materială, dar, în forma unor entităţi, încă mai aveau control asupra alcătuirii lumilor. De fapt, aveau o asemenea influenţă încît întreaga populaţie se comporta după dorinţa lor.

Fiinţele umane se rugau (conştient sau nu) la forme astrale; şi astfel au devenit sclavii propriei imaginaţii. Acţionau ca fiinţe fără Suflet

şi funcţionau ca nişte roboţi umanoizi, abandonînd nu numai întreaga responsabilitate faţă de ei înşişi, ci şi orice interes de a descoperi cine sînt şi care le este Sursa. Credeau că sînt făcuţi din carne, că undeva aveau un Suflet şi că existau căi de găsire a Sufletului (dar de obicei se credea că aceasta se întîmplă după moartea trupului, iar atunci numai dacă oamenii s-au comportat în felul prescris de formele-imagini din astral). Aceste structuri de reprezentare erau apoi fixate în culte şi cîţiva ajungeau să domine masele.

Aceste forme de viaţă - aceste Imagini (Imagos în original - n.tr.) -care formau un strat gros în planul astral erau suflete rebele fără corpuri. Ele controlau conducerea pămîntului şi toate încercările Sufletelor mesageri care au venit în timp să-i înveţe pe oameni cum să-şi recîştige libertatea au fost rapid convertite în simpla adorare a unor Imagini. Acesta era cel mai înalt nivel pe care îl putea concepe mintea umană.

Religii, filosofii şi învăţători preţuiţi erau astfel cristalizaţi într-o imagine formată de mintea oamenilor de pe pămînt; şi cum urmaşii cultivau această imagine, şi ei erau desprinşi de Adevăr. Toate calităţile Esenţei - smaraldul, rubinul, diamantul şi celelalte - au devenit simboluri ale unor valori trecute, bune de colecţionat sau tezaurizat; giuvaierurile nu mai erau asociate cu valoarea substanţială a Sinelui, ci doar cu manifestarea materială, scumpetea şi strălucirea. Dragostea - coeziunea vitală a Sufletelor - era considerată doar "un sentiment"; populaţiile umane îşi măsurau satisfacţia prin sentimentele care le stăpîneau şi, în cele din urmă, prin obiectele pe care le achiziţionau. În ultimă instanţă, lucrurile, obiectele inanimate, erau cele care le determinau sensul existenţei. Ştiinţele şi instituţiile de învăţămînt se dedicau clasificării corpurilor în funcţie de ceea ce le plăcea acestora, de ceea ce simţeau, ce posedau, cum se relaţionau şi ce făceau. Astfel natura omului se definea în raport cu aceste variabile, cu această identificare psihosocioculturală.

Energia din planul emoţional, închisă în conjuncţia fizico-astrală, făcea ca fiecare individ născut pe pămînt să-şi uite originea; iar frica de a minţi în privinţa Sinelui (incluzînd şi forme intermediare cum ar fi minciuna din orgoliu, plăcere sau supărare) convertise Dragostea în forme nesănătoase de relaţionare. Astfel, corpurile care nu se armonizau încercau să se schimbe unele pe altele prin războaie, neputînd vreodată concepe că singura schimbare posibilă era să se dezvolte şi să cuprindă Totul.

Aşadar, deşi Pagan şi Patriarhii Roşii şi Pastorul Navigator păreau că nu se înţeleg din cuvinte, în fapt lucrau împreună pentru acelaşi lucru - pentru diferite expresii ale Imaginilor. Fie că ie numeau "dreapta" ori "stînga", "război" sau "pace", umanoizii erau total indiferenţi unii faţă de alţii.

Augustus conchise:

- *Aceasta era starea de lucruri în preajma numărătorii finale, la sfîrşitul celui de-al doilea mileniu al unei anume ere.*

- Augustus, îi spusei, îţi mulţumesc că m-ai întărit cu această descriere directă. Dar Imago ştia ce se întîmplă?

- *Da, pe pămînt este autonomie. Din unghiul de vedere al Sufletului, corpurile mentale şi emoţionale sînt învelişuri sau veşminte ale Sinelui. Cînd Sufletul călătoreşte, se produce uitarea şi oamenii îşi concentrează funcţionarea numai prin materie. Dar scopul vieţii pe pămînt este în întregime să integrezi Întregul şi să funcţionezi ca Suflet pe pămînt - să înveţi şi să te întorci la voinţă. Deci autonomia înseamnă şi să funcţionezi în mod integrat cu Voinţă.*

Mi-am reamintit de scopul Consiliului Celor Doisprezece: înainte de primul război cosmic, Fiinţele trăiseră în armonie - dar într-o armonie ca aceea a unei colonii de corali. Aşa a fost creat războiul, ca să individualizeze fiecare Fiinţă din univers în aşa fel încît să fie pe deplin conştientă de Suflet. Mai-marii întunericului nu erau, aşadar, decît îngeri mai puţin luminaţi. Nu erau răi, căci ei înşişi proiectau forme de gînduri în zonele umane. Nimeni nu şi-a dat seama că aceştia acţionau ca obstacole în calea iluminării numai pentru a-i întări pe toţi în bucuria Înălţării. Războiul servea în ultimă instanţă planul de pace universală.

Augustus continuă:

- *Cînd oamenii s-au desprins de vehicolele lor şi au înţeles, în sfîrşit, acest lucru, au pus chiar întrebarea pe care noi ţi-am zis să n-o pui, şi anume "Cine Sînt eu de mi se arată rezonanţa a Toate?". Această întrebare creează separare în frecvenţa izolării, în felul acesta blocînd accesul minţii la Întregul cosmic.*

Cete de Maeştri cu conştiinţă de dimensiunea a cincea începură să coboare şi să întruchipeze atributele divine de la sfîrşitul timpurilor pentru a determina împlinirea planului de rezonanţă morfică.

Chiar în timp ce întebam de ce eram eu aşa de diferit şi de special, altora li se preda exact acelaşi lucru!

Pisica adăugă:

- *Această întrebare arogantă creează orgoliu şi fixează alter ego-ul în izolare. De aceea omul-fără-trup şi-a proiectat conştiinţa în imaginea de sine, care a "zburat" prin lumea astrală şi a devenit Imago al sinelui, cu comportament autonom şi cu putere de control asupra corpurilor prin gînduri. Astfel omul s-a rupt de planurile superioare; iar cele cinci roţi de sus, deşi pe deplin operaţionale, deveneau funcţionale numai în timpul somnului adînc sau al meditaţiei profunde.*

Androgynos o întrerupse:

- *Dar acest comportament nu era de fapt autonom - în planul astral, aceste entităţi nu au idee de Suflet.*

- *Exact!* conchise pisica.

- Bineînţeles! am intervenit. Cum poate pardesiul să aibă vreo idee despre cel care-l poartă?

- *Nu poate*, răspunse pisica. *De aceea de ani de zile viaţa din planul material arată aşa cum arată. Dar "pardesiul" poate exercita un control în măsura în care nu se udă pe drum. Pe pămînt acest proces a fost numit "motivaţie negativă" şi el a generat un proces creator numit "distrugere". Asta aţi semănat pe pămînt. Lipsa hranei sufleteşti l-a împins pe om la uitare.*

- Aşa este! exclamai amintindu-mi de Pagan. Şi el, care se simţea atît de dăruit muncii sale... de-ar fi ştiut că era doar o marionetă de-a Imaginii, de-a lui Imago. Unii oameni care fuseseră sub influenţa lui Imago şi-au dat în cele din urmă seama de vanitatea lor, după cîte o prăbuşire nervoasă; alţii, însă, s-au prăbuşit complet şi au dispărut. Se dovedea că în ultimă instanţă era inutil să-i serveşti pe Maeştrii Crepusculari. În final, totul s-a prăbuşit şi a dispărut. Iată cum au înlăturat cu toţii autenticitatea din vieţile lor. Autenticitatea era inamicul public numărul unu, prin toate aceste forme. Bisericismul îi ardea pe cei autentici; pe alţii îi împuşca, îi droga, îi hăcuia bucăţi-bucăţi sau îi închidea.

- Autenticitate! am afirmat. Înfăţişează-mi-te!

Şi sabia de argint a Autenticităţii se manifestă înainte-mi şi se preschimbă într-o Fiinţă frumoasă şi puternică. Mi se adresă:

- *Eu sînt ceea ce, chiar în cea mai întunecată dintre nopţi, este prezent prin toate lumile. Cînd Frumuseţea e uitată, îi iau eu forma; cînd Adevărul este înlocuit, devin Adevăr. Cînd Puterea se duce, eu sînt aceea; cînd doarme Înţelepciunea, eu sînt trează. Eu sînt aici ca să servesc pentru că eu sînt tu. Eu sînt Una cu tine. Altădată veneam în visele tale în forma unor cuvinte ale conştiinţei ori în vorbire, în exprimări etice ori în minciuni atunci cînd se aluneca pe lîngă adevăr. În situaţii false mă reflectam pe faţa ta. Am locuit în inimile oamenilor pînă în ultima clipă şi am pus în evidenţă o altă calitate, pe care acum trebuie să o cunoşti.*

Atunci se ivi un praf stelar şi o voce începu să vorbească asemenea unei ploi de stele:

- *Sînt Iertarea. Sînt acţiunea finală a Dragostei. Şi te iert pentru îndoielile pe care le-ai avut în Sinea ta. Îţi aduc aminte că acele îndoieli apăreau numai cînd uitai de instanţa asupra căreia prezidezi. Pentru tine voi desfereca prezenţa acestei calităţi a Esenţei. Creativitate, înfăţişează-te!*

În roba mea eterică apăru o femeie frumoasă cu o aureolă de lumină aurie. Aceasta îmi spuse;

- *Întotdeauna am fost gata la chemarea ta. Cheamă-mă şi mă voi manifesta.*

- *Sîntem cu adevărat o echipă*, spuse Voiamis. Şi pe măsură ce începeau să apară aceste noi calităţi ale Esenţei, îmi reveneam treptat din surpriză.

Intră apoi cu un zîmbet în scenă Bucuria cea de culoarea portocalei. Am recunoscut-o şi am întîmpinat seria atributelor din cîmpul meu care se manifestau. Am înţeles de ce unii musulmani de pe pămînt spuseseră că pacea va veni atunci cînd toate numele lui Dumnezeu - toate atributele Esenţei - vor cînta laolaltă.

Învăţam ceea ce Pisica îmi promisese că voi învăţa - ştiinţa

păcii şi risipirea vălurilor ignoranţei de dinaintea călătoriei mele spre... ce? Aventura propriei mele vieţi constituia următoare viziune din drumul meu. Cînd avea să se desfăşoare toată această călătorie nu ştiam, dar eram purtat de credinţă, aşa încît puteam merge mai departe.

Eram mulţumit.

Ştiam, totuşi, că surprizele abia urmau să vină.

CAPITOLUL 14

PE DRUM

Înainte de MHF, umanoizii crezuseră că pămîntul era o planetă pe care viaţa apăruse într-o formă izolată. Animalele şi oamenii erau considerate vii, dar celelalte forme erau privite drept inanimate iar pămîntul era considerat drept singura planetă care avea viaţă "inteligentă" - viaţa din alte planete şi dimensiuni ale universului era "fictivă".

În conformitate cu acest fel de a fi, centrat pe om şi pe planeta sa, conştiinţa puţinătăţii prevala, iar lupta pentru supravieţuire a ajuns să fie modul de existenţă cel mai obişnuit. La sfîrşitul Epocii lui Pagan această noţiune invadase toate aspectele vieţii umane; familiile se destrămau, iar bărbaţii şi femeile se cuplau nu pornind dinspre Sine ci dinspre activităţile centrate pe trup/ego ale cărnii. Acestea se afirmau sub diferite flamuri ale "libertăţii" - iar fiecare formă "eliberată" şi fiecare stil de viaţă concura cu cele care urmau. Comportamentul era controlat de entităţi din planul astral, forme de gînd şi energii mai modeste, iar violenţa, atît interioară cît şi exterioară, distrugea structurile vieţii.

În mijlocul acestei corupţii a materiei, cîteva Fiinţe ilustre veniră pe pămînt pentru a-l ajuta pe om să se cunoască. Se numeau Navigatori şi-i învăţau pe oameni ce se afla dincolo de forma fizică. Fiecare comunitate care atrăgea un Navigator era binecuvîntată. Ei predau despre diferite moduri de existenţă care duceau la distrugerea formelor lui Imago.

Cea mai răspîndită învăţătură era meditaţia. Aceasta le permitea oamenilor să-şi focalizeze gîndurile şi, prin respiraţie, să depăşească limitele formei corporale. Dar cu cît se deschideau mai multe comunităţi în faţa puterii Luminii, cu atît umanoizii neluminaţi încercau mai aprig să suprime aceste comunităţi. Puţini au reuşit într-adevăr să culeagă roadele muncii.

Lakshmi era o astfel de persoană. De-a lungul vieţilor ei învăţase să cunoască Adevărul; şi prin acest Adevăr trăia în pace. Era tînără, dar înţeleaptă, iar în trup purta seminţele Vieţii cosmice.

Cum mă uitam în cristalul Voinţei mele - cristalul lui Voiamis - am văzut-o pe Lakshmi jucîndu-se, mîngîind animale, udînd plante şi

culegînd flori. I-am simţit Frumuseţea; cît despre Lumina ei, era enormă. Era bogată în privinţa calităţilor Esenţei. Imaginaţia ei nu era o cale spre iluzionare, ci o unealtă pentru creaţie; sentimentele sale purtau doar frumuseţea gîndurilor sale. Aflase, înaine de MHF, că nu conta dacă viaţa ei pe acea planetă va mai continua sau nu; avea încredere deplină în dragostea faţă de Dumnezeu şi în fiecare zi cînd se ruga şi se purifica ştia că se împlinea Vrerea divină.

Cînd trupul lui Lakshmi a ajuns la maturitate, inima sa era pură; Senzualitatea i se revărsa din piele, dar nu era vorba de poftă trupească. Era atît de frumoasă, atît de plină de Sine, atît de iubitoare încît am petrecut ore în şir absorbit în cristal, privind-o. Şi totuşi, deşi îi simţeam, îi vedeam şi îi intuiam toate calităţile esenţiale, nu-i puteam vedea faţa.

Ştia că MHF va duce la unul din cele două sfîrşituri ale tuturor planetelor astrale. Va deveni o stea ce radiază Lumină fie din cauza iluminării în masă prin implozia conştiinţei ce o transformă în particula de Adevăr, fie a exploziei în masă. Acesta era riscul nuclear. De la distanţă totul se transforma în Lumină. Ritmul universului se mărea mereu şi, în aceste condiţii, nu exista de fapt decît un singur drum.

- Ajută-mă, Pisică, îi cerui. Dar nu era nimic de făcut. Şi nici Androgynos nu întrezărea nimic.

M-am îndreptat către perlă pentru Înţelepciune şi ea mi-a spus:

- Pe măsură ce vei învăţa să recunoşti calităţile Sinelui, le vei găsi în Lakshmi.

Numai că eu voiam s-o întîlnesc. Zile în şir am tînjit după o asemenea prietenă preţioasă. În ciuda vastităţii Sufletului meu şi a cunoaşterii Vieţii, tot mai tînjeam după companie. Această companie trebuia să devină valoarea vieţii mele. Am plîns şi pe măsură ce curgeau lacrimile, se cristalizau în lacuri.

Dar tot nu-i puteam vedea faţa. M-am rugat şi am plîns şi am rîs; dar Lakshmi rămase aceeaşi.

- Augustus, înţelepciune! strigai. Iar el răspunse:

- Această tînjire - acest impuls care se conturează - este combustibilul Dragostei. Acesta îţi va permite să fuzionezi cu noi cînd vei fi gata pentru pentru munca de navigator.

- *Acum,* exclamă Roza Purpurie, *uită-te cum lubirea aprinde Sufletul, cel care mişcă ceea ce e static în mişcarea eternă a vieţii.*

Compasiunea spuse:

- Meditaţia este un mod de a centra gravitaţia lumii materiale. Cînd eşti în locul acela, poţi să treci printr-un anumit proces de cunoaştere, un atribut al Sufletului meu - simţi pentru alţii, iar dragostea de Sine se duce mai departe într-un alt Sine. Fiinţele umane au fost deteriorate de lipsa Compasiunii; ele s-au acuzat reciproc că le-ar păsa mai mult de ele însele decît de alţii, dar adevărul este că atunci cînd îţi pasă de tine, poţi avea într-adevăr grijă de alţii.

Ce diferit era totul de ceea ce simţisem ultima oară pe pămînt! Acolo trăisem ca o piatră, învăţasem să mă restrîng, să-mi limitez

Sinele. Pînă atunci nu mai ştiusem acest lucru şi acum m-a cuprins o adevărată furie din cauza aceasta.

- *Minunat,* exclamă Augustus. *Te-a învăţat lecţia umilinţei. De aceea eşti acum aici. Vezi tu, umanoizii apreciau numai ceea ce credeau ei că "le place" şi îşi construiau un mod de a trăi limitîndu-se doar la această formă îngustă de apreciere. "Bine sau rău", "corect sau greşit", "pozitiv sau negativ" - aceste dihotomii (care erau reflectări ale lui Imago) le dirijau vieţile. Experienţa ta ca piatră vie nu a fost nici bună, nici rea - în timp ce conţineai în tine Sinele tău adevărat, îţi mai şi tămăduiai rănile gîndirii. Şi aşa te-ai eliberat de toate vieţile din roţile vehicolului tău, ceea ce ţi-a permis să te eliberezi astăzi pe tine însuţi.*

- A, te referi la stabilizarea conştienţei, am comentat.

- *Exact,* reacţionă Compasiunea. *Stabilizarea Sinelui, care se poate realiza numai în planul fizic. Alegerea modului în care are loc aceasta este un parametru al istoriei personale a fiecăruia.*

- Dar Fiinţa care am fost pe pămînt era atît de brutală - nu era loc pentru Dragoste, am argumentat, amintindu-mi de cele mai recente suferinţe ale mele.

- *Nu-i chiar aşa,* spuse Augustus. *Adu-ţi aminte că acest lucru ţi-a permis să simţi ce este Compasiunea, fără de care n-ai fi putut simţi nicidată Dragostea pe care o ai pentru Lakshmi.*

- Bine, dar am crezut că toată lumea primeşte acum, după MHF, aceeaşi lecţie ca şi mine.

- *Da, toată lumea care şi-a completat viaţa pe pămînt.*

- Cum şi-au completat-o?

- *Fiind tot ce poţi fi pe pămînt - cel mai bun, cel mai rău, binele, răul şi toate acele definiţii ale minţii.*

I-am mulţumit Compasiunii pentru cum m-a slujit în viaţă şi mi-am slobozit gîndurile în vidul cosmic.

- *Cît a ţinut suferinţa?* întrebă Androgynos.

- Pînă i-am pus punct. Spunînd aceasta, am cercetat cristalul. De data aceasta, am văzut fiinţele care nu-şi completaseră ciclul pămîntean. Se întorceau în lumi asemănătoare pămîntului pentru a-şi continua ciclul sinelui. Alţii mergeau în zone astrale, emoţionale sau mentale, iar cîţiva dintre ei se îndreptau spre ţinuturile eterice. Dar toţi ceilalţi, Suflete, erau aici, în a cincea dimensiune şi mai sus, bucurîndu-se de Integritatea Sinelui.

- *După cum vezi, nu s-a realizat nimic distrugînd planeta. S-au vărsat, însă, multe, multe lacrimi,* spuse Pisica.

- *Uite,* interveni Voiamis, *Pagan face acum din nou acelaşi lucru pe pămîntul acela din Calea Lactee.*

- La fel şi Cei Roşii, adăugai privind. Parcă maşina eternă a spaţiu-timpului se tot repetă... Dar aş vrea să ştiu ce caut eu aici.

Toate calităţile esenţiale, acordate, răspunseră deodată:

- *Va trebui să-ncepi o rasă nou-nouţă. Credeam că n-ai să ne întrebi! De-ndată ce-ţi termini antrenamentul într-ale Vieţii, pornim.*

M-am gîndit la Agna, stîrnit de dorinţă. M-am gîndit şi la alta...

din trecut, oare? Sau era vorba de viitoarea uniune extatică - Bhakti-Shadai, cu sărutările-i dulci, ce merg direct la inimă? Cele două gînduri au intrat în echilibru, iar eu am rămas neutru.

Sentimentul pentru Lakshmi reveni şi aşa am învăţat ce este Speranţa. Speranţa era:

O lume a păcii
o lume a dragostei
un oraş de aur
stelele deasupra.

Exista o melodie care se potrivea acestor cuvinte; şi m-am extins şi m-am deschis în aripile lubirii universale. Şi m-am tot rotit în spirală, fuzionînd cu Integritatea Sufletului.

O mare pace
o mare respiraţie,
claritatea scopului
părea adevărată
de data aceasta
părea adevărată.

Am văzut lumea Dragostei şi am strigat către cerc. Siguranţa intră în sistemul meu, care acum era din nou Integritatea corpurilor mele; şi am simţit cum începe să pătrundă respiraţia în instrumentul fizic.

- *Da, insuflarea. Aceasta este adevărata meditaţie. E greu s-o predai doar prin activarea corpului. Întregul Spirit, Spiritul tău Sfînt, trebuie să-şi ia răspunderea de a urni pe deplin împărăţia,* spuse una din voci.

Semăna cu pornirea unei maşini noi. Doar că de data aceasta maşina era pe deplin conştientă.

Era caleaşca Sinelui.

Activarea roţilor mi-a sensibilizat Sinele. ştiam că marea aventură era pe cale să înceapă.

Eram complet în acea plinătate a Unicului. Şi totuşi nu ştiam de ce eventuala întîlnire cu Lakshmi mă emoţiona atît de mult. Însufleţirea mea şi însufleţirea ei aveau să mă activeze în următorul episod al vieţii.

Simţeam clar că am o misiune de îndeplinit. Şi pentru această misiune mi s-au dat Înţelepciunea, frumuseţea, lumina şi voinţa - Voia; eram scăldat în mireasma Rozei Purpurii, cea care deţinea smaraldul Adevărului ca mărturie a Autenticităţii, Compasiunii, Iertării şi a celorlalte calităţi ale Esenţei; iar eu purtam veşmintele de forţă şi activam roţile acestui vehicol, atît de asemănător cu trupul meu, însă în-Luminat (en-Lightened, n.tr.).

Ştiam că, deşi vechile imagini de pe pămînt au dispărut şi s-au

distrus total, existau miriade de lumi asemănătoare, cu oameni asemănători, prin care era animat Sufletul Sinelui. Acum era clar: nu oamenii aveau Suflet, ci Sufletul avea oameni. Treaba care era de făcut nu putea fi aceeaşi cu cea deja făcută şi totuşi recipientele erau asemănătoare.

Eram atît de entuziasmat şi plin de viaţă încît n-am observat dispariţia stelelor, sorilor, lunilor.

Pisica spuse:

- *Din nou hiperspaţiu. Mă întreb unde vom ateriza.*

PARTEA A DOUA

PE PLANETA TRIA RA

CAPITOLUL 1

SE NAŞTE BĂIAT

Lakshmi îi spuse lui Arcanus:

- Te iubesc atît de mult. Această noapte cu tine, iubitul meu soţ, a fost divină.

- Draga mea, răspunse Arcanus, simt că în noaptea asta am conceput un copil.

- Sper să fie aşa. Te-am aşteptat mii şi mii de ani! Tu eşti destinat să-mi fii ceea ce este soarele pentru pămînt.

- Iar tu, draga mea, tovarăşă a sufletului meu. Te iubesc, te iubesc, te iubesc!

---***---

În timp ce corpurile acestea se zvîrcoleu împreună - cînd sperma lui Arcanus pătrundea în ovulul lui Lakshmi - mi-am dat seama că dintr-a cincea dimensiune începeam să-mi asum răspunderea pentru crearea corpului meu fizic tridimensional. Nu m-am aşteptat niciodată să reiau întregul ciclu - dar, desigur, pentru a intra în materie nu existau scurtături!

- *Ba da, există,* spuse Pisica. *Ai putea să mergi pe picioarele tale în loc să te strecori tîrîş, cum se face de obicei, dar atunci perioada de învăţare ar fi diferită de cea care urmează să o ai!*

Am recunoscut-o pe Lakshmi cea din alte timpuri, cînd mă îndrăgostisem de calităţile ei esenţiale, dar nu putusem să-i văd chipul. Acum o vedeam - şi acela avea să fie chipul celei pe care aveam s-o numesc mama "mea". Eram pregătit să intru în ciclul obişnuit de nouă luni pentru a deveni fiinţă umană pe Tria Ra, un loc ce semăna mult cu pămîntul ca formă, nivel de energie şi comportament. Şi totuşi mă aflam la trei milioane de ani lumină de fosta planetă Terra.

Am înregistrat în Sinele meu toate întîlnirile dintre părinţii mei şi la sfîrşitul celor nouă luni aş fi putut scrie o carte! Roţile corpului meu aflat de curînd în curs de formare cunoşteau frămîntarea, indiferenţa, extazul, chinul, bucuria, inconştienţa şi plăcerea în moduri multisenzoriale. Primeam amprenta mirosurilor, sunetelor, imaginilor - nu numai în fiecare moment succesiv, ci şi pentru întregul şir de situaţii - şi înţelegeam pe deplin că numai din cauza Spiritului care eram şi pentru că eram protejat de calităţile esenţiale nu m-am uitat pe mine însumi.

Pentru alţi copii, tipic era să uite cine sînt, identificîndu-se complet cu absorbţiile de şocuri ale corpului lor. Pînă se dădea drumul lichidului din blîndul, protectorul recipient care era pîntecele matern, corpul avea deja o întreagă istorie. Această istorie era în general atît de marcată de imagini şi emoţii încît, odată născuţi, copiii nu-şi mai cunoşteau Sinele şi se zbăteau tot restul vieţii ori de cîte ori situaţiile intrauterine erau restimulate. (Aceste zbateri nu erau tratate drept simplă restimulare, ci drept o chestiune de supravieţuire.) Fiecare eveniment se imprima într-o manieră unică, astfel încît ori de cîte ori în viaţă împrejurările aveau să-l evoce, pe noţiunea de Sine a fiinţei se instala o stare visătoare de inconştienţă şi o artilerie legată de stress se punea în funcţiune ca să menţină supravieţuirea. De aceea, doar cam un singur prunc din fiecare plan material se năştea pur.

După cîte puteam înţelege, avînd în vedere vehicolul în care aveam să navighez, n-aveam să fiu eu copilul acela.

---***---

Bum, bum, bum! Ritmul cardiac al lui Lakshmi se intensifică. Şi de îndată ce contracţiile au început să-mi preseze corpul, mi-am pierdut orice simţ al echilibrului. Uluitor! mi-am zis în gînd, invocînd virtutea de a îndura cu răbdare cît timp eram propulsat prin tunel. Am perceput o lumină la capăt, în timp ce eram scuturat rapid în toate direcţiile. Capul mi s-a izbit de pereţii canalului şi fiecare celulă a acestui nou sistem pe care tocmai eram pe cale să-l întrebuinţez resimţea profund efectele presiunii.

Nu e de mirare că entităţile reîncarnate aveau o problemă cu libertatea! Într-o etapă atît de timpurie învaţă corpul capcanele materiei. Mi-aş fi putut uita uşor Sinele dacă n-ar fi fost îngerul meu păzitor, Roza Purpurie. Cînd corpul meu ieşea dintr-al lui Lakshmi, Roza Purpurie mi-a insuflat Spirit, iar din mine a ieşit un zgomot ciudat, de suferinţă: "Oaaa!". Am ţipat, căci simţeam presiunea schimbării de la lichid la aer. Arcanus îmi îmbrăţişă mama cu bucurie: "E băiat, e băiat!"

Din clipa aceea am fost numit Băiat. Aveam de-acum o nouă identitate şi oricine se referea la mine folosea acest nume.

Dintr-odată, singura conductă care lucra pentru această entitate nou creată fu deconectată brusc, lăsîndu-mă să mă descurc pe cont propriu. Nimănui nu-i păsa ce făceam cînd mi se tăia cordonul ombilical.

Am privit-o pe Lakshmi în faţă pentru prima dată. Ochii ei mari îmi întoarseră privirea cu atîta dragoste încît mi-au redeşteptat amintirea a tot ce simţisem pentru ea. Geamănă a sufletului meu, nu mă ţii minte?

- Seamănă leit cu tine, spuse către Arcanus. A fost prima palmă dată individualităţii mele. Cum poate fi atît de proastă? mă întrebam. Nu numai că nu mi-a văzut Sinele, dar, şi mai grav, cum a putut să compare un băieţel nou-născut cu un om mare? Şi, în orice

caz, cum poate arăta oricare Unul la fel cu oricare alt Unul? Ce lipsă de respect se manifesta pe această planetă! Totuşi arăta aşa de grozav din alte dimensiuni...

M-a luat la pieptul ei; o substanţă albă, vîscoasă, în stare lichidă a început să-mi curgă pe gît. Am început să tuşesc.

- Suge, suge, ce minunat! exclamă ea, mai-mai să-mi spargă timpanul. Şi-i place laptele meu, mai adăugă.

Ce mai primire în această nouă stare materială, gîndii. Mă tentă să adorm, să-mi uit Sinele şi să mă las purtat de mişcările vieţii umane, convins că orice început are şi un sfîrşit şi că timpul este doar relativ. Dar Augustus îmi reaminti Cine Eram şi ce aveam de învăţat aici.

- Dar e ca şi cum aş fi retrogradat în clasa întîi, mă plînsei.

- *Nu,* îmi răspunse, *clasa zero. Adu-ţi aminte întotdeauna de integritate! Cerc închis!*

Am reflectat în privinţa preţiosului episod petrecut pe pămînt în trecut şi, după ce am depăşit aceste momente, am iertat pe toată lumea. Am judecat lumea lui Pagan; m-am zbătut, am strigat şi iar am judecat; dar de data aceasta am văzut că existenţa aceasta în lumea materială îi încurajează pe bebeluşi să plece imediat după sosire, uitîndu-şi Sinele, uitînd să înveţe A Fi - şi să producă Sursa Vieţii. Se credea că e greşeala părinţilor. Dar problema era existenţa materială însăşi. I se spune "intrarea în lagărul cizmei" şi are ca obiectiv menţinerea Scopului pînă vine din nou momentul recrutării. Mă copleşi spontan starea de iertare, iar prezenţa Compasiunii era atît de puternică încît mi-au curs cîteva lacrimi.

- *Copilaşul plînge. I-o fi foame,* spuse tatăl meu. Şi mă trezii iar cu sînul în gură.

Gîndeam în sinea mea: "Pe-aici n-au obiceiul să se întrebe ce doreşte o Fiinţă?" Pisica, aflată în preajmă, rîdea. Mi se adresă:

- *Acum prind contur real calităţile Esenţei. Acum începe aventura.*

CAPITOLUL 2

PRIMA SĂRBĂTORIRE A ZILEI DE NAŞTERE

Pentru mine era un mister de ce a trebuit să mă nasc iar pentru o existenţă de tip pămîntean şi nu puteam măcar să-mi întreb părinţii despre asta. În cursul primelor luni de vieţuire în acest instrument fizic, "Băiat" nu învăţase încă graiul articulat. Desigur, Lakshmi, Arcanus şi cu mine înţelegeam deopotrivă limbajul Sufletului; dar Sufletul era atît de bine ascuns conştienţei lor încît ei credeau că integritatea Sinelui lor se reflecta în ceea ce se înţelegea prin "nişte

oameni normali, de treabă", cu momentele, apucăturile şi gîndurile lor bune şi rele. Standarde tipice pentru dimensiunea a treia.

---***---

Era prima aniversare a zilei de naştere a corpului meu. Mama şi tata, unchi şi mătuşi, verişori şi prieteni s-au adunat în jurul unei mese mari, m-au ciupit de obraz şi m-au sărbătorit pentru că eram "aşa de mare". Nu ştiau mai nimic despre adevăratele mele dimensiuni şi nici atît despre Cine şi Ce Eram. Lakshmi şi Arcanus erau plini de mîndrie. Cei doi erau nişte oameni drăguţi. Dar Lakshmi de acum nu se comporta ca cea pe care o văzusem la nivelul Sufletului.

Ce caut eu la masa aceasta? m-am întrebat în timp ce-i cercetam pe toţi cu privirea, căutînd să descopăr măcar o entitate reală şi conştientă de Sine. Privirea mi-a zăbovit pe un om mai în vîrstă. Avea ochi albaştri şi printre ridurile feţei am desluşit un zîmbet plin de dragoste. În timp ce ne priveam în ochi, Spiritul său îmi vorbi: "Sînt cel ce se numeşte L-eu, iar pe Tria Ra sînt tatăl lui Lakshmi. Ar veni că-ţi sînt bunic. Sînt ceea ce se numeşte un om bătrîn şi am venit aici ca să-ţi dau un dar de aniversare."

Încă un cadou, mă gîndii dezamăgit, uitîndu-mă la ursuleţii, mingile, iepuraşii, hăinuţele şi pantofiorii împrăştiaţi pe pat - încă un cadou!

" Da, este darul devotamentului," răspunse L-eu.

" Devotament? Cam cum arată asta?" am întrebat.

" Arată ca limpezimea ochilor mei strălucind de lumină. Ca tăcerea zîmbetului tău. Ca armonia inimii mele, ca atingerea vîrstei înaintate în acest plan în sănătate şi pace. Mai presus de toate, pentru mine e practicarea rugăciunii către Domnul-Dumnezeul meu de trei ori pe zi, fără să ţin cont de ploaie, arşiţă sau zăpadă."

" Rugăciune." Cuvîntul mi-a sunat cunoscut de demult. "Asta însemnă să-l rogi ceva pe Dumnezeu?"

" Nu, în felul acesta se roagă trupurile. Sufletul preamăreşte, prin angajare, măreţia Spiritului. Şi pentru a echilibra aroganţa cunoaşterii, îl numeşte Dumnezeu, Spiritul în toată măreţia sa."

" Dumnezeu, a, da," am reacţionat. "Ciclurile infinitei Generări, Operări şi Distrugeri universale; pe drept şi cu îngăduinţă urmate de Îndurare, Ordine şi Fiinţare Directă."

" Aşa este, numai că aici s-a exteriorizat în forme, astfel încît cei ce nu cunosc Integritatea să nu devină aroganţi în sinea lor." Auzind de două ori cuvîntul "aroganţă", am solicitat mai multe informaţii. Dar cei de la petrecere ne-au întrerupt conversaţia.

- Acum o să-i cîntăm "mulţi ani trăiască", spuse tata, iar mama a pus înaintea mea un nou fel de mîncare, cu două lumînări.

- O lumînare pentru acum şi una pentru anul care vine.

Iluminare în viitor, am reflectat pentru mine. Între timp energia temperată a sunetelor se revărsa dinspre ceilalţi, care săvîrşeau pur şi

simplu ritualurile şi mişcările obligatorii. De fapt de mine le păsa prea puţin şi asta îmi convenea - dar lor le scăpau complet aceste aspecte.

Una din mătuşi spuse:

- Ştiţi, e păcat că nu se poate şi el bucura de petrecerea asta frumoasă - e atît de mic şi toate sentimentele lui sînt atît de puţin dezvoltate încît n-are cum să înţeleagă.

Prostii! am reacţionat pe tăcute. Ea nici măcar nu-i conştientă de prezenţa corpului ei emoţional; deci tot ce spune sînt doar vorbe.

Pe fondul comentariilor mele îşi făcu apariţia în cameră Compasiunea şi spuse:

- *Lecţia numărul unu a acestei zile aniversare este să mă ai în preajmă cînd vezi şi auzi lucruri dintr-astea.*

- *Această biată femeie,* adăugă Iertarea, *trebuie iertată pe loc pentru că nu ştie ce face.*

L-eu mă privi adînc în ochi şi încuviinţă:

"Aceasta se cheamă aroganţă - ceea ce aţi făcut şi tu şi ea. Fără să ştie, vorbeşte despre tine ca şi cum te-ar cunoaşte şi ţi-ar şti sentimentele şi Sinele. Şi apoi tu - fără Compasiune (adică uitînd de cunoaşterea plină de dragoste a Unicului în Toate şi a Sinelui tău) - o judeci la rîndul tău. Chiar dacă ai crezut că ştii că Dumnezeul la care te rogi era şi Dumnezeu din viziunea ei, cum aceasta contrasta cu propria ta conştiinţă de Sine, ai evaluat expresia ei drept falsă. Cam puţină devoţiune faţă de adevăr," adăugă L-eu.

- Tocmai de aceea este bunicuţul tău aici, adăugă el cu glas tare. Şi mă sărută pe obraji şi deveni astfel parte implicată în actul de sărbătorire. Mi-am adus aminte cum pe pămînt băştinaşii americani îl numeau pe Dumnezeu "Bunicul Mare Spirit" - ce nimerită a fost intervenţia lui într-un asemenea moment!

---***---

Ciudată seară, îmi ziceam în gînd în timp ce mă dezbrăcau şi mă culcau. Musafirii se strînseseră în camera de zi ca să mai discute, să fumeze, să sporovăiască. Cum soarele deja apunea, L-eu s-a scuzat şi s-a retras în altă cameră pentru rugăciune.

Mi-am lăsat trupul întins pe pat şi, astroproiectîndu-mi Sinele, m-am dus să privesc. Era atît de absorbit de rugăciune încît nu m-a observat. I-am văzut calea - se numea religie. Era bazată pe 613 legi, unele dintre ele asemănătoare cu cele zece porunci pe care nu le respectau oamenii pe pămînt şi, de asemenea, cu altele, mai complexe. Familia sa îl considera încătuşat de religie. Într-un fel aşa şi era, dar nu cum credeau ei. Unele închisori pot fi cămine pentru o vreme şi, tot aşa, unele cămine pot fi închisori. Pentru el era categoric o bază de lansare pentru supravieţuire în acest plan.

În teritoriul limitrof dintre eteric şi Suflet, o oglindă cosmică reflectă totul. Cînd o Fiinţă, aflată în procesul de iluminare, captează o imagine fugară a Spiritului său şi îl numeşte Dumnezeu, ea crede că

e Sinele propriu. (Acest lucru este adevărat cînd priveşti de deasupra oglinzii; dar cînd te uiţi de dedesubt, apare doar o reflexie.)

În acest fel mulţi Maeştri îşi văd reflexia în această oglindă; apoi, fără să-şi extindă identitatea pentru a cuprinde şi ADN-ul de a treia şi a cincea dimensiune, revin la entitatea lor genetică; şi cînd se întorc în trup, stabilesc reguli şi direcţii de urmat. Acestea se structurează în religii. Omul elevat, aşa cum îmi spusese L-eu adesea, ştie că aceste forme există pentru a conţine învăţătura - numai că uneori religiile consideră forma mai importantă decît ţelul.

- Corpul fizic trebuie să se conformeze, spuse L-eu la sfîrşitul rugăciunii, cînd îmi observă prezenţa. Dacă nu, se dezagregă. Devoţiunea este un mod de a-i da formă, adăugă el şi mă învăţă cum să mă rog.

Mi-am întors privirea spre patul pe care se afla culcat trupul meu şi i-am ascultat respiraţia. Cu fiecare respiraţie trupul făcea o rugăciune firească şi cunoscută. (Mai tîrziu am aflat că aceasta se numea "meditaţie" şi că peste tot pe Tria Ra existau experţi care predau "mantrele" pentru a-i ajuta pe oameni să se unească cu respiraţia.)

Prin respiraţie trupul îşi reamintea sieşi mereu: "Eu sînt, eu sînt, eu sînt, Eusint, Eusint, Eusint." Şi cum numele se tot repeta, l-am adoptat ca propriul meu nume: EUSÎNT.

Aşa s-a făcut că în seara primei mele aniversări, am auzit adevăratul nume pentru trupul meu. Pe măsură ce am devenit conştient de acest lucru, trupul mi s-a relaxat şi mai profund, iar L-eu intră în cameră ca şi cum era conştient de ce se petrecuse. "Binecuvîntat fii, Doamne al întregului Univers, care ai legat acum trupul acesta de Sufletul acesta." Prin aceasta s-a angajat să-l orienteze vreme de nouă ani.

Prin uşa deschisă, apărură mama, tata şi cîţiva musafiri dornici să vadă cum se odihneşte "îngeraşul". Nici nu bănuiau cît de adevărată era afirmaţia lor. Trupul meu se răsuci şi începu să plîngă, deranjat de lumina ce se strecura prin uşă.

- Să-l lăsăm să doarmă, conveniră ei, inconştienţi de faptul că în timp ce trupul meu se odihnea, eu mă aflam în totală stare de veghe.

- Sufletul nu doarme niciodată, spuse L-eu.

- Of, mereu trebuie să-l introduci pe Dumnezeu în conversaţie, se plînse fiul său mai mare, "un om de ştiinţă", care credea numai în ceea ce a fost verificat, demonstrat, dovedit şi produs.

- Nu, fiul meu, replică L-eu cu modestie, întotdeauna Spiritul este cel care permite conversaţiei să se desfăşoare.

---***---

- N-ar fi momentul să mai avem un copil? întrebă Arcanus în timp ce se unea cu mama.

- Nu ştiu, dar am sentimentul că Spiritul împlineşte acest lucru, replică ea în bucuria extatică a climaxului.

CAPITOLUL 3

ŞCOALA

- Doamne-Dumnezeule, femeia aceasta este iar gravidă, spuse broasca. Lakshmi dădea semne de creştere a pîntecelui.

- Cee? exclamai. Acum pot auzi şi cum vorbesc broaştele? Dar cu oamenii tot nu pot vorbi. Ce înseamnă "gravidă"?

- Reprezint fertilitatea, spuse broasca. Vei avea un frate sau o soră.

Privii înspre Lakshmi. Într-însa nu începuse încă diferenţierea embrionară; şi totuşi, în chip oarecum ciudat, viitoarea mea soră, Amada, era deja acolo. Dinăuntrul pîntecelui energiza cu grijă fiecare acţiune. Cromozomii ADN-ului ei din uterul mamei erau activaţi - ca şi toate celelalte schimbări chimice - în funcţie de structurile Sufletului. Amada era un Suflet vechi ce avea cunoaştere de sine. Optase pentru venirea aici pentru a mă ajuta să învăţ şi să susţin Misiunea noastră. Viitoarea mea surioară urma să-mi fie maestru. Aceasta era prima ei misiune în plan material.

Pe măsură ce sarcina mamei avansa, Amada şi cu mine ne-am făurit o legătură stabilă. Ea m-a lăsat să-i pătrund secretul: nu avea să vină prin naştere carnală, deoarece nu voia ca trupuşorul ei fragil să fie supus rigorilor compresiunii. De aceea îi producea mamei mici hemoragii, astfel ca în momentul naşterii, aceasta să fie total decompresivă, ceea ce diminuează amintirea stresului respectiv.

Operaţiile cezariene erau justificate din punct de vedere obstetric de tot felul de motive plauzibile şi scuze conştiente. Nimănui nu i-ar fi dat prin minte să aibă în vedere orientarea şi alegerea divină.

Cum părinţii mei nu-şi aduceau aminte că esenţa fetiţei era *lubita* (= Amada - n.tr.), au numit-o Linda fiindcă era drăguţă. Pentru că aceasta era prima ei misiune în plan material, la început învăţa cu multă greutate. Eu, care nu mai eram sugar, am luat-o complet în primire; iar ea, cu vechimea Sufletului ei mă îndruma cum s-o învăţ.

- Interesantă combinaţie, comentai eu. Pentru mine bunicul era un înger păzitor. La fel era şi sora mea - dar şi eu pentru ea.

Oare nu toţi sîntem?

Şi mama fusese înger păzitor înaine de încarnarea mea. Acum mă trata doar ca pe "fiul" ei; şi-a ascuns Sufletul atît de bine că abia-

abia i-l mai zăream. Ea nici atît.

Cît despre tata (care, caz destul de interesant, deţinea experienţa Sursei Esenţei sale), era cu totul prins în capcana supravieţuirii în această lume, în care, ca şi pe pămînt, nu era loc de conştienţă spirituală. Tot ca pe pămînt, ne cufundaserăm într-o civilizaţie dominant masculină în care esenţa naturii androgine era ascunsă şi se credea că trupurile masculine sînt unici producători de valori materiale şi spirituale, iar valorile dominaţiei mentale şi fizice erau bine întipărite în sistemul emisferei stîngi. Logica, puterea, linearitatea, coerenţa erau valori care puneau în umbră receptivitatea, sensibilitatea şi cunoaşterea intuitivă chiar şi în trupurile feminine, care se străduiau să fie la fel de masculin acceptate ca şi contrapărţile lor.

Era ziua primei aniversări a surioarei mele cînd L-eu mi-a vorbit de noţiunea circulară a învăţării: în relaţia mea cu Amada nu existau nici învăţător nici elev. Eu o învăţam să meargă; ea mă învăţa cum s-o învăţ să meargă. Ea învăţa să meargă şi în acelaşi timp învăţa cum să mă înveţe s-o-nvăţ. În felul acesta amîndoi şi învăţam şi predam. Acest lucru m-a făcut să întreb:

- Bunicule, tu faci rugăciunea sau rugăciunea te face pe tine?

- Iată, într-adevăr, o întrebare serioasă, răspunse L-eu. Iar asemenea întrebare merită un răspuns în spiritul adevărului. E vorba de un proces de co-creare şi în acest fel întregul univers se organizează pe sine holografic, cuprinzînd simultan toate perspectivele.

---***---

Viaţa pe Tria Ra mi se părea la fel de lipsită de consistenţă ca şi în oricare altă parte din planul material. Nemărginirea temporală era doar o noţiune; zilele de naştere indicau rînd pe rînd efectul unui an.

Părinţii mei începeau să se plictisească. Lakshmi tînjea după o legătură romantică, Arcanus venea acasă preocupat de problemele zilei. Viaţa părea ştearsă. Dacă nu erau sora mea şi bunicul, tot timpul mi l-aş fi petrecut cufundat în Esenţele Sufletului.

Într-o zi Pisica îşi făcu din nou apariţia. Ţinu să-mi amintească:

- *Într-o zi ai să mergi la şcoală.*

- Iar? a fost primul meu răspuns, deoarece ţineam bine minte cum fusese pe pămînt.

- *O să-ţi placă*, replică Pisica. *temele sînt altele şi s-ar putea să înveţi să găseşti Sufletul cîtorva dintre prietenii tăi.*

Şcoala nu m-a atras. Văzînd condiţionarea mentală a familiei mele. învăţasem să mă las manipulat şi să manipulez pe calea dovezilor de afecţiune. Tata spunea adesea: "Poartă-te frumos şi ai să te poţi uita la televizor pînă tîrziu." Unchiul Richard spunea: "Dacă-mi dai un pupic, am să-ţi dau o prăjiturică." Mă tratau de parcă eu eram prăjiturica - pocnindu-mă (din dragoste), împingîndu-mă (în glumă), înşfăcîndu-mă (mai-mai să mă sfîşie) şi rîzînd de - şi împreună cu - mine. Eram vîrît într-un fel de dragoste ciudată, negativă. Deşi învăţasem limbajul Sufletului, pe Tria Ra totul era făcut să se petreacă prin limbajul emoţiilor. Mama îi gătea tatei felurile de mîncare pe care

le voia acesta atîta timp cît el se ţinea de spălat vasele - toate acestea în numele "schimbului". Dar schimbul se baza pe şantaj emoţional camuflat, care le trăgea în jos sentimentele. Continuînd aşa zile în şir, aceste deprinderi le-a suprimat voioşia şi i-a împiedicat să fie pe deplin fericiţi. Tot ce puteam face era să-mi petrec multe ore în rugăciune îndreptată către Domnul-Dumnezeul universal al lui L-eu pentru a mă salva şi a-mi aminti cine sînt. În acest context, şcoala nu prezenta nici o atracţie.

Cînd a sosit prima zi de şcoală, am intrat fără să mă uit măcar o dată înapoi. Mama era uimită că pot curma legăturile atît de brusc. O iubeam mai mult decît era ea în stare să înţeleagă (pentru că nu se iubea îndeajuns pe sine); dar acum obiectivul central era şcoala. Şi cum eram o entitate multidimensională conştientă, cel puţin înlăuntrul cunoaşterii interioare, îmi venea uşor să mă detaşez.

De fapt copiii erau toţi la fel - se străduiau din răsputeri să demonstreze că sînt solidari unul cu altul.

Toţi copiii speriaţi s-au adunat lalolaltă, în timp ce o profesoară speriată, ea însăşi neieşită din copilărie, încerca să ne îndoctrineze cu litere şi numere.

Simbolurile acestea n-aveau nici un sens. Se chemau "litere", iar mai tîrziu "cuvinte" şi "propoziţii". Nu mă prea interesau, pentru că le puteam citi cu uşurinţă cîmpurile aurice, ceea ce îmi permitea să ştiu ce era pe tablă. Oarecum surprinzător, majoritatea copiilor cam tot în felul acesta ştiau lucrurile. Profesorii însă nu răsplăteau capacitatea de a sesiza întregul şi nici cunoaşterea esenţei acelor comunicări pe care voiau să ni le transmită. În schimb creau pedepse pentru "răspunsul pe ghicite" şi îndopau cu biţi de informaţie micuţele noastre creiere (cum le plăcea să le numească). Desigur, copiii se complăceau în adoptarea acestei terminologii, în felul acesta adoptînd îngustimea drept cale spre cunoaştere. Mulţi dintre ei renunţau la conştienţa de Sine pentru a se racorda la regulile şi reglementările orei de clasă.

M-am hotărît să joc cinstit şi am început să învăţ cuvintele în loc să le înţeleg pur şi simplu auric. Ca să mă justific, mi-am creat un scop: Amada ar putea avea nevoie de ajutor la anul, iar eu i l-aş putea da. Încurajat de gîndul acesta, mi-am blocat parţial capacitatea de a vedea aurele.

- *Sacrificiu inutil, dragă prietene,* spuse Augustus. *Acum e momentul devoţiunii, aşa cum te-a învăţat bunicul ani de zile.*

Şi dintr-odată am descoperit valoarea rugăciunii. Devoţiunea însemna şi *concentrare* - iar concentrarea putea fi folosită pentru a te focaliza în materialitate şi de aici puteai să înveţi realităţile curente şi capcanele lor.

Androgynos interveni:

- *Ştii că eşti aici ca să înveţi fără să-ţi foloseşti puterile. Nu e frumos să pătrunzi în domeniul privat al cuiva fără solicitarea acestuia.*

Dar cum pot ei solicita ajutorul dacă nici măcar nu ştiu că au

cîmp auric?

Amada replică:

- Îţi aminteşti cum comunicam înainte de a avea şi eu un trup?

- Da, de la Suflet la Suflet.

- Şi-atunci de ce să nu faci la fel şi cu alţii?

- Dar ei nu ştiu că *au* Suflet şi atunci cum să răspundă?

- În schimb *tu* ştii. Vorbeşte cu Sufletul pe tăcute, iar din buze spune numai ceea ce este necesar. "Iubeşte-i în tăcere, binecuvîntează-i şi preamăreşte-i în suveranitatea şi măreţia lor."

- Aceasta seamănă a ceea ce numesc ei "relaţie dedublată".

- Ei, Eusint, de cînd te preocupă cum numesc ei lucrurile? N-ai văzut cum se descurcă bunicul tău? glumi L-eu.

- Bine, dar toată lumea în familie te consideră ciudat, am spus.

Apoi m-am scuzat repede:

- Vai, bunicule, scuză-mă, dar aşa e - toţi cred că eşti doar un evlavios trăsnit.

- Au atins ei oare vreodată cu gîndul dragostea lor, ori dragostea mea pentru ei? rîse L-eu. Le dau ocazia să vorbească, dar cînd vorbesc eu, mă adresez Sufletului.

Frumuseţea interveni:

- *Dar tu* ***eşti*** *Suflet,* interveni Frumuseţea. *Acum însă e momentul să te stabileşti în el în relaţiile tale cu şcoala.*

Deci din nou învăţare simultană. Nu numai că trebuia să învăţ simbolurile şi sensul lor din minte, dar trebuia şi să mă raportez la fiecare persoană ca Sine şi să descopăr în ei Adevărul lor.

- Catalist - asta sînt, comentai.

- ***Toată*** *viaţa este,* spuse Siguranţa.

- Dar eu nu *vreau* să-i manipulez dinspre propriul lor Suflet, am protestat.

- *Nici n-ai putea,* îmi răspunse Siguranţa. *Sufletul lor este cel care te roagă să fii tu însuţi. Aşa devin şi ei ei înşişi. Începînd cu această zi, nu mai aştepta nimic de la lumea aceasta. Tu poţi doar să dai; ei pot doar să ia. Pe aici nu există nimic de care să ai nevoie.*

- O, Doamne, exclamai. Deci ori eşti manipulat de *iubirea negativă* şi faci după voia ei ori de *Iubire* şi urmezi calea ei. Dar calea *mea* care este?

Calea Iubirii

Calea Iubirii,
aceasta e calea mea.
Nu mi-este teamă;
Mereu a fost şi este.

Un sunet de tăcere
slobod
eu, inima mea.
De fapt e

chiar pe dos.
Nu-i cum spun ei -
şi totuşi reflecţia
înseamnă acelaşi lucru
şi totuşi nu.

Iubesc dragostea de iubire
şi iubesc mîngîierile căldurii
Merg pe un drum ce duce către mine,
unde Sinele şi Eu sîntem una.

Singurul mod adevărat de-a Fi
e să curg spre iubirea de tine
să curg dinspre speranţa de tine
spre veşnicie.

Iluzie divină e această lume,
fruct oprit al vieţii.
E nevoie de curaj pentru a Fi
şi a uni traseul călătoriei.

Un timp al puterii, al forţei de-a iubi,
ce merge dinspre cap spre pămînt,
poate înflori doar întru graţia divină,
iar Dumnezeu şi Eu ne contopim.

CAPITOLUL 4

TĂMĂDUIREA LUI ARCANUS

M-am pornit în tăcere să-l descopăr pe Arcanus - uimitoarea lui imensitate şi bogăţie. Sufletul tatălui meu era deconectat de conştienţa sa printr-un blocaj în dreptul celei de-a treia roţi a vehicolului său. Atît în această viaţă cît şi în altele, nevoia de a avea putere şi control asupra a ceea ce era în jurul său (crezîndu-se un fel de cauză unică) l-a făcut să-şi blocheze sensibilitatea pe roţile superioare. Cu toate acestea, a reuşit s-o atragă pe mama. Frumuseţea Sufletului lui Lakshmi era mereu în cîmpul său eteric.

Deoarece tatăl meu nu ştia cum să-şi digere viaţa, aparatul său digestiv-pancreatic era blocat, ceea ce a dus la un ulcer gastric. Aşa se face că a fost nevoit să stea acasă săptămîni întregi şi acest lucru mi-a creat ocazia divină a aprofundării cercetării. Mi se permitea să stau cu

tata numai pe perioade limitate, dar era destul pentru a stabili o legătură clară şi continuă cu Sufletul său. Aşa am aflat de toate vieţile şi trăirile sale, deoarece Sufletul său (ca de altfel toate Sufletele) păstrează în fişier totul pentru totdeauna. Am descoperit că, în cazul tatălui meu, principalul atribut al Esenţei era *Memoria Cosmică* - de aici şi numele Arcanus. Arcanus era arhivarul tuturor documentelor akashice (arhiva universului). În această calitate şi-a folosit greşit puterea divulgînd informaţii mediumilor de nivel jos de pe pămînt. Ei au folosit aceste informaţii pentru a deţine controlul asupra unor trupuri, în felul acesta împiedicînd autonomia şi cultivînd disensiunile, războiul şi vătămarea familiei.

Din cauză că a dezvăluit aceste informaţii, Sufletul i s-a ascuns, iar el a trebuit să-şi cîştige existenţa pentru întreţinerea familiei. Cu toate acestea, timpul supunerii sale la condiţionări era pe sfîrşite, iar au aveam un rol esenţial în a determina încheierea lui.

Iată cum s-au petrecut lucrurile: Într-o zi, cînd aveam şase ani, iar el arăta durere şi iritare, l-am întrebat:

- Ce legătură avem noi doi?

- Evident, o legătură fizică: sînt tatăl tău, eşti fiul meu, răspunse prompt.

- De aceea te doare, i-am spus şi am plecat.

- Băiat, băiatul meu! ţipă în urma mea. Dar eu eram pe drumul spre şcoală.

- Copilul acesta este foarte neascultător, bombăni Arcanus. Trebuie pedepsit! Sînt bolnav, îl chem şi el nu răspunde.

Amada urmărise sfios scena dintr-un colţ al camerei. Eterică cum era, rareori vorbea mai mult şi îşi petrecea o bună parte din timp în alte dimensiuni, fiind prea puţin afectată de împrejurările cotidiene. Nu se certa şi nu se plîngea niciodată. Cei din planul acesta nu prea înţelegeau că tăcerea, somnul sau meditaţia nu înseamnă inactivitate, ci acţiune profundă în multe alte zone ale conştiinţei. De aceea părinţii mei o duceau adesea la doctori, care nu-i găseau nimic.

Acum, urmărind reacţia lui Arcanus, se apropie de el într-un mod oarecum neobişnuit şi-i spuse:

- Tată, nimeni nu are *doar* o legătură fizică. Îţi vorbesc rar pentru că pari atît de adîncit în munca şi acţiunile tale şi atît de împovărat de viaţă. Dar acum că eşti bolnav şi vulnerabil, sîntem cu toţii aproape de tine ca să te ajutăm să vezi cît te iubim.

- Sigur, sigur că da, răspunse ignorînd cuvintele. Şi eu vă iubesc.

- Nu, nu ne iubeşti! replică Amada cu o voce atît de fermă şi puternică încît a făcut-o pe Lakshmi să intre imediat în cameră.

- Ce se-ntîmplă aici? întrebă ea pe nerăsuflate.

- Sînt educat de copii, răspunse Arcanus dezgustat. Probabil le-a venit vremea să se răzbune.

- Da, îi explică Amada, dar nu în felul de care ţi-este ţie teamă. În toţi anii aceştia ne-ai dat mîncare, adăpost şi îmbrăcăminte. Deci

crezi că noi *sîntem* corpurile noastre şi, evident, la fel gîndeşti şi despre tine. Acest lucru este şi nu este adevărat. Trupurile noastre sînt doar vehiculele pentru a fiinţa pe această planetă - dar noi sîntem individualitatea însăşi. Individualitatea însemnă existenţa în *dualitate divină,* existenţă paradoxală nedivizată, unitate nedivizată. Din afară aceste două căi apar ca o dualitate - trup şi minte, dragoste şi ură, bine şi rău, drept şi nedrept şi aşa mai departe. Şi această aparenţă de dublu, de di-vinitate sau dualitate, dacă o cercetezi cu mai multă sau mai puţină Lumină, vei vedea că e un atribut al dimensiunilor a treia şi a patra. Dar Cine Sîntem Noi se află la joncţiunea dintre cele două şi aceasta se produce prin tunelul de Lumină, care afirmă identitatea noastră ce-şi are baza în a cincea dimensiune şi mai sus. Acolo se găseşte doar unitate.

- Lakshmi, spuse Arcanus, acum li se predă în şcoală filosofia ăstora mici? Linda, continuă întorcîndu-se către Amada, sînt îngrijorat că nu-ţi faci prieteni şi nu te joci destul. Întotdeauna ai... asemenea gînduri?

Amada răspunse cu inocenţă:

- Da, cînd sînt în prezenţa celor care nu le au. La fel face şi Eusint.

- Linda, ţi-am mai spus, îl cheamă Băiat, insistă Arcanus.

- Îmi pare rău, dar pe mine mă chemă Amada, deşi tu numeşti corpul meu Linda. Amada este un nume angelic, ca şi numele fratelui meu, spuse cu tristeţe Amada şi se uită la pereţii pe care-i construise Arcanus. (Numele se dă de către părinţi pe Tria Ra. Acest lucru este atît de important încît femeile trebuie să-l poarte pînă la căsătorie, iar bărbaţii toată viaţa. Deci, spunîndu-mi mie însumi mai curînd "Eusint" decît Băiat, am jignit cuplul.)

Amada ieşi din cameră.

Lakshmi părea epuizată. Îi mărturisi soţului:

- Nu ştiu, dragă, dar de cînd eşti la pat, am nişte vise tare curioase. Mă văd frumoasă, pe o pajişte, bucurîndu-mă de soare şi culegînd flori. Corpul mi-e transparent şi mă simt uşoară şi pură. Apoi, cînd mă trezesc, sînt atît de diferită de ce eram în vis încît povara zilelor mă apasă şi mă slăbeşte.

- Ei, nu, acum o iei şi tu razna, ca şi copiii tăi! spuse Arcanus amărît. Se pare că durerea mea de stomac îi face şi pe ceilalţi să intre în criză. Poftim, îmi pare rău că sînt bolnav. Lucrurile se desfăşoară mai puţin lin cînd sînt eu acasă. Mă simt ca un măgar căruia i se îngăduie numai să muncească. Am ridicat casa asta şi am mobilat-o, am întreţinut-o şi vă întreţin şi pe tine şi pe copii - şi cînd am şi eu o dată nevoie să mă folosesc de propria mea casă, toată lumea se plînge. Poate ar trebui să mă duc la spital şi să vă las pe voi toţi aici!

- Nu mă interpreta greşit. Te iubesc, strigă Lakshmi disperată.

Aşa şi era - altfel cum ar fi putut trăi cu aşa de puţină comunicare? Aşa gîndeam în timp ce mă întorceam de la şcoală şi citeam în cîmpul auric ce se întîmplase.

---***---

Totuşi eliberarea tuturor acestor simţăminte a făcut ca a treia roată a tatei, cea solară, să înceapă să se mişte mai lin, mai echilibrat. Ca urmare, roata a început să genereze mai multă energie în centrul respectiv. Această energie a creat mai multă vitalitate - şi deci a făcut ca sîngele, activitatea nervoasă, circulaţia şi sănătatea să se orienteze spre organele afectate din abdomen.

Doctorii îi dăduseră antiacizi şi analgezice pentru a-i atenua durerea. Amada şi cu mine i-am administrat puţină durere - atît cît să devină mai conştient de existenţă.

Invocînd Voinţa, am cercetat cristalul. În el am văzut sute de spitale (numele pentru clădirile acelea în care cei bolnavi zăceau în pat înăbuşindu-şi simptomele şi în care doctorii erau urmaţi de neguţătorii de droguri care-i învăţau cum să curme durerea). I-am spus lui Voiamis:

- Mă voi face doctor, dar altfel de doctor - tămăduitor al Sufletului. Pentru că, în definitiv, ceea ce vindecă trupul este refacerea capacităţii Sufletului de a pătrunde şi a trezi la viaţă fiecare parte a Sinelui.

- *Ai prins ideea,* spuse Pisica. *Acordarea instrumentului fizic.*

Mi-am părăsit corpul şi m-am teleportat în camera tatei. I-am vorbit de la Suflet la Suflet: "Iubite Maestre, meriţi un corp sănătos. Ţi-ai folosit trupul pentru a fi de folos. Trezeşte-te la adevărata-ţi măiestrie şi îndreaptă-te spre zonele care dor. Cum le vei atinge, se vor şi vindeca, atît în corpul fizic, cît şi în imagine, simţire şi gînd. Acesta este momentul potrivit pentru întîlnirea tutror Maeştrilor pentru a-şi lua dintru început răspunderea pentru crearea realităţilor lor, ca mai apoi să transforme Tria Ra în lume a Luminii eterice aşa cum îi e dat să fie.

Mergi şi cercetează erorile dintr-a treia roată. Toate actele tale nocive din trecut sînt acum iertate, iar prin această iertare îţi susţii Sinele. Te iubesc, te susţin, te binecuvîntez. În trup sînt fiul tău, în Suflet sînt oglinda ta. Iartă-te, deci, pentru cele trecute şi tămăduieşte-ţi rana într-o clipă."

Sufletul lui Arcanus se extinse în cîmpul eteric şi găsi o linie de putere în formă de cristal care radia înspre fizic, localizînd durerea. Energia se extinse pătrunzînd în codul genetic şi pulveriză durerea.

- Mă adresai cristalului:

- Voiamis, poţi s-o faci?

- *Da, dacă mă susţii cu dragostea ta,* îmi răspunse.

- Aşa să fie, am spus.

- Aşa este, îngînă Arcanus. Cristalul se sparse şi bucăţile plutitoare îşi eliberară energiile de vindecare.

Îşi făcu apariţia şi Roza Purpurie, care în-Lumină partea corpului care fusese blocată şi aşa Arcanus fu tămăduit.

Revenind la Sinele meu, am constatat că operaţia durase mai puţin de o secundă de pe Tria Ra. "Ooo," exclamai.

- *Da*, spuse Pisica , *acordarea instrumentului fizic e un fapt. Tot discutăm despre aceasta încă de cînd a fost evacuat pămîntul.*

În clipa aceea mi-am amintit că pe pămînt fusesem medic - o viaţă întreagă am cercetat căile de vindecare. Şi, iată, acum le-am găsit.

Augustus comentă:

- *Nici o acţiune nu e făcută degeaba în acest univers. Ce nu finalizezi într-un loc, ajungi să împlineşti în alt loc. Aceste lucruri ar trebui predate ca să devină cunoştinţe obişnuite în vieţile oamenilor. Ei cred că e vorba numai de durere şi trăiesc anxietatea momentului. Cred că totul s-a sfîrşit în loc să înţeleagă că viaţa continuă şi că şi ei au un cuvînt de spus în această mişcare.*

- *Ei consideră viaţa tabu şi uită să trăiască*, spuse Androgynos.

- Văd, văd ce am de făcut aici! Viziunea prinse contur - eram aici ca să trezesc Sufletele în timp ce învăţam să operez în domeniul fizic; eram aici ca să intru în legătură cu ceilalţi ca Sine şi ca să nu confund Sinele cu trupul, mintea ori simţirea. Mai aveam de învăţat. (Încă nu aveam nouă ani.) Mă adresai Voinţei, lui Voiamis:

- Acest lucru se poate efectiv înfăptui, pentru că toate fiinţele sînt vindecători dinlăuntrul lor.

- Aşa este, adăugă L-eu, care asistase la această conversaţie cu Sufletul, numai că ei îi cred pe medici. Prin urmare vei fi şi tu medic. Am un nume în plus pentru tine: Hakim Eusint. Hakim e funcţia ta - înseamnă vindecător. Chiar dacă funcţia ţi se pare specială, fii modest, căci singurul vindecător autentic este Dumnezeu.

- Cum îţi imaginezi acest lucru? întrebă Amada, care tocmai se strecurase în camera mea în stilul ei obişnuit, pe tăcute.

- Închipuie-ţi o reţea, spuse L-eu; şi mai închipuie-ţi fiecare punct de întretăiere. Fără celelalte puncte nu există reţeaua. E ca şi o mie de puncte de Lumină. Integritatea spaţiului în care se află reţeaua e Dumnezeu. Şi atunci, se mai poate cineva gîndi doar la Sinele său?

- Bineînţeles că nu, am replicat amîndoi deodată.

Aşa am ajuns să ne interesăm tot mai mult de starea tatei. Voinţa sesiză acest lucru şi spuse:

- *Păi, uitaţi-vă la el.*

Ne-am uitat cum cristalul îi amplifica dimensiunile. Arcanus nu mai avea dureri. Dormea în pat, iar pe faţă avea cel mai paşnic zîmbet pe care l-am văzut vreodată la el. În jurul capului i se roteau lumini albăstrii de bucurie pură.

Acum puteam să ne bucurăm de prezenţa tatei. Iar el putea descoperi unicitatea împreună cu copiii lui

---***---

În camera de alături, Lakshmi, neştiind de transformarea lui Arcanus, vărsa lacrimi sărate şi amare.

CAPITOLUL 5

INIŢIAT DE ELFI

Lakshmi îşi dedicase întreaga viaţă soţului şi copiilor, lăsînd deoparte (după cum vedea acum) propria moştenire spirituală. Iar cînd i-a mărturisit soţului visul ei de frumuseţe, reacţia lui a făcut-o să se simtă anormală.

În toată galaxia exista obiceiul, în planul material, de a se reprima conştiinţa a tot ce nu ţinea de materie. Energia Fiinţării era înghesuită în trupuri şi producea comportamente care erau acceptate dacă erau conform regulilor şi negate dacă nu erau. Aceste reguli de reprimare erau numite "stabilirea limitelor"; într-atît prevala lipsa de încredere încît oamenii credeau că fără aceste reguli toţi s-ar comporta ca nişte animale. Şi chiar aşa era.

Pe planeta Tria Ra la fel ca şi pe pămînt în vremea lui Pagan, se petreceau lucruri asemănătoare. Cum nimeni nu voia să le accepte existenţa, nimeni nu-şi asuma răspunderea, aşa că Big Brother stabilea legile. Oamenii doar dădeau drumul în fiecare dimineaţă la instrumentul de programare - care pe pămînt se numea televizor - şi li se arăta pe această cale felul în care să-şi trăiască viaţa.

Reprimarea venea şi dinăuntru. Oamenii spuneau de obicei: "Îmi pare rău/N-am vrut/Mi-e ruşine/Mă simt vinovat" şi altele din acelaşi registru. Ori, dacă nu, spuneau: "Nu fi prost/nebun/tîmpit/aiurit" şi aşa mai departe. În ansamblu, mesajul era "Nu Fi".

În consecinţă umanitatea - însuşindu-şi sîrguincios mesajul - nu Era.

Iar în seara aceea, Lakshmi, în disperarea ei, voia să nu mai Fie deloc. Ce-ar fi să iau pastilele astea şi să mor? se gîndi. Nu mai sînt fericită şi-s sătulă de jocul ăsta.

În timp ce Lakshmi făcea speculaţii în jurul acestei idei, sună telefonul. Era nevoie de ea acasă la bunicul. Copiilor nu li s-a dat voie să intre. Amada şi cu mine a trebuit să rămînem alături. Dar noi ne-am ţinut de mîinile astrale şi ne-am autoproiectat în camera lui L-eu. Formidabilul nostru bunic îşi binecuvînta copiii şi rudele.

- Voi pregăti drumul. Nu te voi lăsa aici prea mult timp, spuse către soţia sa. Apoi îşi închise ochii fizici şi plecă.

Trupul avea în el energii care au mai circulat o vreme, dar el s-a dus - atît de sus că nici nu-l mai puteam vedea. I-au îngropat rămăşiţele şi viaţa şi-a continuat cursul. Soţia şi fiica l-au plîns. Pe Lakshmi a afectat-o cel mai tare absenţa lui.

Cum L-eu şi cu mine deveniserăm prieteni buni, cîteva zile mai

tîrziu m-a contactat. Mesajul era simplu: "Totul este adevărat. Ne e teamă să credem *cu adevărat* ceea ce credem că este adevărat."

Am descoperit cu uimire că trăise în credinţă şi numai în credinţă toată viaţa. De fapt, Sufletul său comunicase cu al meu încă de pe vremea cînd eram foarte mic.

Venise înapoi ca să-mi demonstreze, mie şi lui însuşi, că religia are efect - în unele cazuri. Atît eu cît şi Amada cînd am intrat în planul material ne cunoşteam Sinele. L-eu a ajuns la această cunoaştere rugîndu-se toată viaţa şi a plecat cunoscîndu-şi Sinele. Mă bucuram pentru el şi pentru toţi cei care se roagă. Puterea rugăciunii este transformatoare.

Am început să mă rog pentru ca tata să-şi păstreze sănătatea. Rugăciunile mele umpleau camera cu gînduri care formau o energie superioară materiei şi astfel stabilizau tămăduirea Sufletului tatei. Curînd tata era iar activ şi făcea jogging.

---***---

Într-o dimineaţă, în timp ce tata alerga pe stradă iar eu stăteam lîngă un copac, am auzit vocea unui omuleţ mic de tot:

- *Salut, sînt elf şi vieţuiesc într-un regn diferit de al tău. Înţeleg că te interesează problemele de sănătate - ai vrea să vii cu mine?*

Desigur, mi-am zis, de ce nu? M-a invitat printr-o uşă, care arăta ca o crăpătură în scoarţa unui copac.

- *Intră în cristal*, spuse Voinţa.

Făcînd acest lucru, am proiectat literalmente un Eusint nu mai mare decît o furnică, cu toate nivele Fiinţării comprimate, iar diamantul de pe frunte lumina calea. Elful m-a apucat de mînă şi am intrat în copac.

În conştiinţa de masă de pe Tria Ra se credea numai ceea ce se vedea, se mirosea sau se percepea printr-un alt simţ. Acest lucru îi împiedeca pe oameni să simtă intens. Dar bucuria pe care am trăit-o eu în noua formă a fost imensă!

Elful se prezentă ca prieten.

- *Să-mi spui Agape*, se recomandă. Îmi spuse că era un deva. Devaşii aparţineau unui regn asemănător cu îngerii, numai că trăiau aici, pe pămînt şi interacţioneau cu regnul vegetal, în care îşi aveau casele (cum se întîmplase şi cu noi cînd ne construiam case de lemn). Ca deva, ajunsese la integrare deplină.

- *Vezi*, spuse el, *oamenii cred că sînt trupuri, ceea ce împiedică simţămintele să vină dinspre Suflet. Aşa-zişii oameni luminaţi, ca tine, cred că sînt Suflet - dar, deşi îşi tratează trupul ca un instrument, îl tratează separat de Suflet. Tu crezi că vrei să devii doctor, vindecător; dar pînă vei ajunge să-ţi cunoşti şi să-ţi iubeşti Sinele pe deplin, vei faci distincţii care nu-ţi vor permite să-ţi foloseşti global capacităţile.*

Aş dori să-l cunoşti pe Herb (herb = plantă medicinală - n.tr.),

regele Regnului Devic. Te-ar putea ajuta să înţelegi de ce plantele medicinale sînt remedii miraculoase.

Ne-am plimbat printre frunze, prin muşchi şi tunele din coaja copacului şi am văzut cele mai exaltante reflexii de culori la această dimensiune. Simţeam viaţa mai bine ca niciodată şi eram atît de mic încît nimic nu mă putea vătăma. Pe măsură ce mergeam, ne făceam tot mai mici, pînă devenirăm microscopici. Cu cît aveam dimensiuni mai mici, cu atît percepeam mai bine detaliile vieţii. Mi-am amintit de vremea cînd eram în spaţiul cosmic, cînd Pisica îşi mărea şi îşi micşora dimensiunile. Ce plăcut era să fii mic!

În timp ce mergeam, tovarăşul meu de drum îmi vorbea. Iată ce-mi spuse Agape:

- *În planul acesta material, oamenilor li se dă posibilitatea de a fi creatori. Dar în loc de a crea sentimentul supranatural (pentru ei) al Dragostei, ei creează, pe calea experimentului, unde nenaturale. Toate acestea înseamnă muncă excesivă pentru noi. Aceste unde au modificat în chip drastic cîmpul electromagnetic al pămîntului, fapt care a afectat toată materia acestuia. Tu gîndeşti ca şi oamenii de ştiinţă de pe planeta pămînt - crezi că lumina străbate rapid spaţiile - dar noile descoperiri vor arăta că viteza unei particule este mai mare decît cea a luminii. Am trăit cu falsa impresie că în-Luminarea este tot ce putem obţine mai înalt. Acum, pe Tria Ra, unde/particule haotice umplu atmosfera, iar noi trăim într-un nor de frecvenţe radio, TV, sonice şi alte ELF care sînt prea mici pentru a fi văzute chiar şi cu al treilea ochi. Pentru că nu pot fi văzute, oamenii cred că ele nu există. Aşa se face că - ah, dar uite-l pe Herb!*

- *Continuă, Agape*, spuse regele, examinîndu-mă din cap pînă în picioare.

Agape continuă:

- *Aşa se face că simţămintele nu pot fi simţite. Astfel toate acţiunile omului au scopul să-l facă să se simtă el însuşi ca Sine.*

- *Da, aşa este*, spuse Herb - o mică fiinţă maiestuoasă pe care n-o puteam eticheta ca floare, insectă sau gnom. Ca răspuns la gîndul meu, adăugă:

- *Forma mea nu contează din cauza multiplelor trăsături mimetice pe care le etalez. Şi eu sînt Suflet, ca şi tine, şi mai sînt şi acest corp. Pentru că am ridicat frecvenţa corpului meu la maximum, este una cu Sufletul meu. Aşa corpul meu nu mai este un instrument şi nici Sufletul nu-i mai este vizitiu. Sîntem unul şi acelaşi lucru şi aşa e tot regnul vegetal.*

- Deci regnul vegetal este mai evoluat decît cel uman? am întrebat plin de respect şi aducîndu-mi aminte ce mă învăţaseră profesorii la şcoală.

- *Evoluat nu este doar o abstracţiune atunci cînd cineva este Întreg. Şi totuşi a fost nevoie de mult timp pentru evoluţie. Avem grijă de plante pentru că sînt vindecători perfecţi în toate ocaziile. De fapt, laboratoarele voastre au luat seminţe şi plante şi au încercat să*

mimeze efectele noastre, dar nu ne pot sintetiza. Aşa stau lucrurile în lumea ta. Eşti doctor, din cîte înţeleg.

- Nu, am răspuns, acum am doar zece ani. Dar vreau să devin.

În clipa aceea, am căzut singur în capcană, ce ironie! Iată-mă, eu, Eusint, dincolo de timp şi spaţiu, încercînd să mă identific cu un băieţel de zece ani.

- Nu mai ştiu cine sînt, am admis.

- *Cinstit din partea ta,* reacţionă Herb. *Ţine minte, în lumea ta aroganţa primează, iar a şti şi a nu şti sînt asemănătoare.*

Te invit să priveşti aici: Spui că vrei să te faci vindecător şi aceasta justifică Scopul vieţii tale. Fără aceasta te vei simţi incomplet, gol. Îţi spun că tu te-ai născut în materie din nou nu pentru a deveni medic sau vindecător, ci un iubitor al Spiritului. Acest lucru este deasupra şi dincolo de Dumnezeu însuşi. Poţi veni să stai la noi ori de cîte ori vrei şi să înveţi să fii un iubitor al Sinelui tău.

Simţeam Dragoste - pentru mine, pentru Herb, pentru Agape - şi iubeam sentimentul de Dragoste. Nu exista altă răsplată în afara Dragostei însăşi; şi cum se impunea o anumită linie de comportament, am fuzionat cu Dragostea şi m-am legat să menţin această stare continuu.

- *Ai grijă, spuse Agape, aici e mai uşor să simţi aşa. Mai întîi pentru că sîntem mai mici decît particulele nenaturale care se află în cîmpul electric. Apoi, pentru că vibrăm la unison cu cîmpul magnetic al lui Tria Ra.*

M-am despărţit de devaşi cu recunoştinţă - şi cu regret.

CAPITOLUL 6

PUTEREA SIMŢIRII

Ori de cîte ori puteam, mă întorceam la copacul unde mă aştepta Agape. Vieţile mele paralele se desfăşurau în echilibru. De fiecare dată cînd reveneam la forma şi dimensiunile obişnuite, aduceam cu mine mai multă dragoste de Sine. Această dragoste străbătea în toate problemele de comunicare. Îmi iubeam Sinele atît de tare încît şi tata a început să se iubească pe Sine.

Lakshmi însă se simţea tot înstrăinată. Acum era o fiinţă atît de sensibilă că rareori o înţelegeam.Într-o zi l-am întrebat pe Herb despre ea.

- *Frumoasei tale mame îi place să simtă; ca toţi oamenii de pe aici. Problema este că ei vor să simtă bucurie şi dragoste şi viaţă, dar emoţiile le sînt atît de blocate încît îşi folosesc energiile emoţionale ca*

să creeze drame pentru ei înşişi. Prin dramă reuşesc să simtă - şi astfel Sufletul se simte pe sine, după ce a creat drama. Drama aceasta este rezultatul condiţionărilor.

Oamenii sînt astfel răniţi şi înfrînţi, dar conştiinţa de masă îi împiedică să vadă că ei au creat-o. Şi atunci îşi rănesc aproapele.

- Ce pot face pentru ea? am întrebat cu seriozitate. E mama mea în trup. Şi poate şi în Suflet.

- *Cui îi pasă? întrebă Herb. Dacă vrei să faci mai mult pentru ea, fă mai mult pentru tine însuţi.*

- Adică?

- *Mereu vrei să "vindeci", să "fii de folos" şi să "faci". Oare nu ştii că ai venit aici să treci examenul pentru* ***tine*** *însuţi? Tu ai creat toate acestea pentru a simţi. Ai Fost, Eşti şi Vei Fi! Cunoşti Întregul, frumuseţea, Slava, Înţelepciunea şi altele asemenea. Dar Tria Ra nu este pămîntul, nici stelele, nici Totul - e locul unde trebuie să simţi.* ***Ţi-ai creat etericul, iar în el, prin voinţă, gîndul. Gîndul s-a mişcat şi a simţit o imagine, iar tu eşti într-un trup, complet. Ceea ce-ţi lipseşte este amintirea faptului că tu ai creat totul.***

- Ştiu, ştiu, ştiu, reacţionai, simţindu-mă iritat şi mut.

- *Grozav, simţi* ***ceva****. Cu cît îţi vei simţi mai tare simţămintele, cu atît îţi vei simţi mai bine corpul, iar cînd acest Întreg care eşti va umple în întregime corpul, vei fi ca noi, o Fiinţă integrată. Fiecare parte a corpului va deveni vie.*

- *Iar tu ştii, ştii, ştii,* mă îngînară ironic Agape şi Herb împreună.

- *Ştii că ai făcut-o. Dar ştii şi de ce?* adăugă apoi Herb, mai blînd.

Augustus stătea mut; Androgynos se uita în altă parte; Frumuseţea zîmbea; Iertarea se înclina; Pisica se întindea după un fluture.

- *Nu,* îmi spuseră, *nu căuta ajutor. Nici chiar Dumnezeu nu te va ajuta acum. Tu, creatorul, ai creat toate acestea dintr-un anume motiv. Acelaşi motiv din care a apărut pacea:* ***acelaşi motiv din care s-a dizolvat Consiliul celor Doisprezece: acelaşi motiv...***

- Ca să te **simţi** pe tine însuţi, o, Doamne! Poţi vedea în alţii doar ceea ce există în tine. Poţi simţi în alţii numai ceea ce este în tine.

Herb începu să cînte:

Flori, adieri, roze, mîngîieri,
valuri, ciocniri, lupte, iubiri
totul se grupează laolaltă
ca o oglindă pentru a fi adorată.

E Sinele în adorare,
în simţămîntul de creare,
în perechea sexuală a Sinelui,
în Globalitatea elfului.

Acum e vremea să integrezi
Ceea ce-n ore tu creezi;
acum e vremea să te naşti,
dînd drumul patimii din ghimpe.

Curînd treisprezece ani vei număra,
Emoţiile, dragostea, furia vor fi altcumva,
dar dacă Întregul îl vei fi sesizat
vei fi un Suflet cu adevărat.

Ca Suflet în trup
te poţi întări
ceas de ceas
şi zi de zi,
forţele tămăduitoare din tine
nu vor mai fi doar o toană ce-ţi vine;
influenţele-ntunecate din afară
nu vor mai avea putere iară.

Iar cînd termină de cîntat, am fost sigur că puterile plantelor fuseseră descătuşate şi că lumea nu va mai fi niciodată aceeaşi.

CAPITOLUL 7

PUMA

- De ce eşti aşa de emoţionat? întrebă Mama cînd am intrat în grădină.

- E primăvară, răspunse Tata în locul meu, iar mîine Băiat va împlini treisprezece ani. E timpul să se iniţieze într-ale vieţii.

Arcanus îşi părăsise slujba de la oraş, iar acum îşi petrecea zilele în tihnă în grădina noastră de zarzavat, care, datorită cunoştinţelor sale într-ale finanţelor, a devenit nu numai un mod extrem de plăcut de petrecere a timpului, ci şi o afacere înfloritoare.

- Pe vremuri, continuă el, tinerii erau duşi în junglă şi învăţaţi să vîneze. Apoi îşi luau o nevastă şi din momentul acela aveau propria lor viaţă.

- Şi ce trebuiau să facă fetele de treisprezece ani? întrebă Amada. Deşi avea numai doisprezece ani, arăta ca de cinsprezece. Toţi băieţii din cartier voiau să-mi fie prieteni numai ca să-i las să intre în casa Amadei. O fetiţă adorabilă, care avea deja ciclu şi putea fi

considerată femeie.

Numai Lakshmi nu se simţea bine. Tot se mai temea că ar putea fi nebună. Aceasta se întîmpla pentru că se reţinea să-şi deschidă conştiinţa faţă de ea însăşi. Amada şi cu mine ne dădeam foarte bine seama de acest lucru, dar nu voiam să dăm buzna în dialogul ei interior dacă nu ne invita. Ştiam că va veni timpul cînd se va deschide; speram că-şi va putea ţine în echilibru cele două lumi. Lakshmi notă în jurnal: "Mă simt groaznic. Văd tot timpul prezenţa tatălui, dar nu-l pot auzi. Îmi pare că încearcă să-mi transmită un mesaj - dar ştiu că e mort. Cum e posibil acest lucru? Probabil fiindcă nu l-am iubit destul. Acum mă simt vinovată, ca şi cum mi-ar exploda mintea."

Pentru mine, de la întîlnirea cu Herb, Agape şi devaşi, cele două lumi deveniseră cu adevărat una. Mi-am petrecut multe ceasuri plimbîndu-mă prin pădure, bucurîndu-mă de mirosul pinilor şi al eucalipţilor şi desfătîndu-mă cu propria mea creaţie. Liniştea pădurilor îmi deschidea inima şi mai mult către contemplarea Creaţiei şi am început să-mi observ sentimentele pentru a reţine ceea ce-mi plăcea să fac. Ideea de a deveni vindecător cedase locul întîi celei de a iubi. Nu-mi puneam prea multe întrebări: pur şi simplu mă bucuram de mine însumi, de Sinele meu.

Între timp, Tria Ra se apropia de momentul unui mare război între locuitorii săi - cam ca războiul de pe pămînt, numai că era vorba de armament electronic. Intenţia era de a controla conştiinţa masei prin modificarea lungimilor de undă din cîmpurile aurice. Puterea lui Imago, domn al zonei astrale - o entitate descarnată care n-a învăţat niciodată să simtă dragostea pe pămînt - ajunsese pe Tria Ra. Pe măsură ce intram în pubertate, începeam să mă îngrijorez.

---***---

Tot colindînd prin păduri în forma şi dimensiunile mele naturale, am început să mă pun în legătură cu animalele şi cu plantele. Reprezentau un tip interesant de existenţă - experienţa simţămintelor plutea întotdeauna în aer. Cu cît mă cufundam mai adînc în pădure, cu atît mă găseam mai aproape de pericol. Uneori mergeam singur cu cortul, alteori mergeam cu colegii de şcoală. Dar întotdeauna aveam aceeaşi aventură - cu cît trăiam mai intens pericolul şi teama legată de supravieţuirea trupului, cu atît simţeam mai multă emoţie.

Într-o noapte, stăteam cu prietenii mei Joe Teen şi Jim Kid lîngă un copac, cînd s-a stins focul. În întunericul nopţii (nu erau nici lună, nici stele, doar nori) apărură doar la doi paşi de noi doi ochi ca nişte felinare, cam ca ai pisicii. I-am văzut toţi deodată şi am îngheţat. Cu inima bătînd, cu pielea udă de transpiraţie, m-am uitat intens la fiara aceasta mare şi dintr-un salt am ajuns pe o cracă, urmat imediat de cei doi tovarăşi ai mei. Dacă ar fi ezitat fie şi numai două secunde, corpurile lor ar fi fost zgîriate rău.

Am petrecut toată noaptea în copac, speriaţi şi complet răvăşiţi.

Puma aştepta răbdătoare, fiind extrem de atentă la fiecare frunză care cădea din copacul nostru. Mi-am dat seama că fiara aceasta imensă ne-ar fi putut mînca pe toţi - şi, în trăirea momentului, tot corpul îmi vibră. Eram pe deplin acolo, în fiecare celulă, chiar şi în testicule (în acea parte a corpului considerată de obicei zonă interzisă). Mă simţeam ca un tigru sau ca un leopard - nu exista nici un gînd, doar concentrare totală.

Cînd răsări soarele, apăru partenerul pumei. Au urlat, au zgrepţănat şi s-au jucat împreună. La un moment dat, Joe se mişcă uşor pe cracă; pumele se opriră din joacă şi ne urmăriră pe deplin conştiente de prezenţa noastră. În fine, s-au întors cu spatele la noi şi s-au împreunat.

Spectacolul mi-a dat un fior dramatic, şocant, minunat. Roţile mele inferioare începură să se învolbureze, iar propria mea sexualitate se deşteptă în prezenţa acestor animale - aceste fiare total neinhibate, neprefăcute, puternice, complet agresive şi totuşi tandre.

Pe măsură ce le urmăream (focalizîndu-mă pe protecţia Sinelui), întreaga fiinţă-mi era inundată de o stare de extaz.

Pisica se prezentă în cîmpul meu.

- *Mă ţii minte*, spuse. *Acum ştii de ce am venit la tine ca forţă, în forma aceasta? Centrele de jos se trezesc cînd eşti cu adevărat în corp. Este un pas vital spre integrare; urmăreşte mişcările animalelor. Observă că tot ce vezi, simţi şi agreezi ori dezagreezi la alţii creezi tu însuţi - ca reflectare a sentimentelor tale, ca să le poţi manifesta. Nu ţi le reprima - ori, dacă o faci, reprimă reprimarea!*

Simţeam cum zona de la pîntece pînă la stinghie avea viaţă independentă. Pulsa, bătea şi dansa în propriul ei ritm. Ştiam că sînt nemuritor.

Dar cît mai aveam de stat în copac?

- *Fă-te pisică*, spuse Pisica.

Am rămas perplex. Dar din adîncul măruintaielor mele, am slobozit un urlet. Am urlat atît de tare încît Jim şi Joe fură şocaţi şi speriaţi, gîndindu-se că devenisem un fel de "om-pisică". Urletul meu era atît de profund că ar fi putut fi produs de o sută de lei. Pumele fugiră de frică.

Poate că aceasta era iniţierea de care pomenise tatăl meu - bătălia fiarei. Am început să rîd de Jim şi de Joe şi m-am coborît din copac. Încă se mai holbau la mine îngroziţi. Ca să-i calmez am început să fac glume, spunîndu-le că-l văzusem pe Tarzan care urla cam tot aşa. Dar urletul meu fusese prea autentic. Prietenii mei îmi erau acum ex-prieteni. Dar nici ei nu mai erau copii sau adolescenţi. Nu exista nici o modalitate de a trece peste această întîmplare.

---***---

- Pe unde-ai umblat? mă întrebă Amada la întoarcere. Arăţi ca o fiară sălbatică!

Întotdeauna mi se păruse adorabilă, dar acum pentru prima dată o vedeam mai mult ca o femeie voluptuoasă decît ca sine eteric. Am anunţat-o:

- Sînt o fiară şi curînd voi avea femeia mea. Ţii minte ce-a spus Tata.

Amada percepu instantaneu aventura de peste noapte. Murmurul trezit în trupul meu ajunse pînă la ea şi începu şi ea să pulseze. Îmi spuse:

- Şi eu simt. Acum ne-am pierdut inocenta puritate. Ne simţim sexul, iar cei de pe aici spun că asta e rău.

- Amada, cum poate fi rău dacă tot ce este Creaţie simte şi face acest lucru?

- Oare un asemenea simţămînt nu înăbuşă expresia Sufletului? întrebă.

I-am arătat organele mele genitale şi i-am cerut să le pipăie. Neîndoielnic i-a plăcut, dar era totuşi timidă. M-am întrebat dacă toţi fraţii şi surorile se jucau unul cu simţămintele celuilalt.

Augustus îmi şopti la ureche:

- *Fii cuminte - las-o să descopere aceste lucruri în afara cercului familiei. Ţie, prietene, îţi va apărea ocazia curînd.*

---***---

Mă obseda viziunea copulării. Rememoram energia pumelor - ce dans perfect, ce echilibru desăvîrşit, atît de complet. Vedeam actul împerecherii în tot procesul creaţiei. Toate şi toţi se împreunau unul cu altul. Să suprimi împerecherea ar însemna să suprimi Unitatea dată de Dumnezeu. Dualitatea era sursa acestei suprimări, care permitea programelor reglate de maşini să conducă lumea.

Consiliul Celor Doisprezece fusese îndreptăţit să dizolve aparenta armonie liniştită din galaxie pentru a aduce în prim plan manifestarea electrică a frecării prin emoţie. Prin aceasta Dumnezeu se putea simţi pe Sine în fiecare act, devenind astfel mai curînd un participant activ decît un simplu observator şi perfect conştient de creaţia Sa.

În timp ce mă jucam cu organele genitale, sperma - seminţele vieţii - erau acolo. M-am uitat la prima mea ejaculare şi am perceput cu Sinele meu global întreaga minune a Vieţii în prezenţa acestor seminţe.

Categoric, nu era vorba de nici un păcat! Şi tot aşa cum Creatorul nu consideră că reproducerea creatoare e un păcat, nici eu nu înţelegeam de ce oamenii o tratează astfel. Deoarece Imago era o entitate descarnată, era lipsită de posibilitatea unui act sexual. Atunci a implantat în imaginaţia oamenilor ideea că trupurile se degradau. Acesta era modul său de a se răzbuna. Iar oamenii, neînţelegînd acest lucru, îşi considerau trupurile drept entităţi perverse, păcătoase.

Era acesta singurul motiv de a trăi într-un trup? Acum înţelegeam ceea ce nu înţelesesem niciodată pe pămînt: Dragostea,

fluidul extrem al simţirii, avea dreptul de a Fi plenar şi de a se exprima plenar pe toate căile Sinelui.

În vremea aceea, în care am văzut clar de ce simţămintele erau atît de importante, nu împlinisem încă paisprezece ani.

CAPITOLUL 8

LUMINA

Eram în vacanţă cu familia pe o plajă frumoasă şi participam activ la viaţa normală de fiecare zi, dansînd cu fete, dar fără să pierd niciodată perspectiva divinităţii Sinelui meu. De cîte ori îmi aminteam de împerecherea pumelor, mi se trezea dorinţa. Dacă această dorinţă nu era lascivă, era în schimb întru totul prezentă în trup şi îmi vitaliza astfel toate acţiunile.

Într-o zi făceam plonjări în mare cînd veni un delfin şi începu să înoate pe acolo. Pînă atunci văzusem delfini numai în fotografii: frumuseţea acestui mamifer în mărime naturală m-a uluit. Delfinul vibra într-un spectru electromagnetic care era tradus instantaneu în limbaj de îndată ce ajungea la creierul meu. Iată ce-mi spunea:

- *Îţi vei domoli patima dacă vei învăţa s-o foloseşti cum trebuie. Tu crezi că e numai pentru femeie. Aşa şi este - în parte - dar de fapt e pentru Dumnezeu.*

- Patima? am întrebat surprins. Ce are de-a face patima cu Dumnezeu?

Delfinul răspunse pe loc:

- *Patima este combustibilul creativităţii. Sperma ta conţine forţă divină - pentru plăcere, pentru viaţă; şi, de fiecare dată cînd este eliberată, apare Lumina, care caută înţelegerea. De fiecare dată sperma e o posibilitate a Sinelui şi a Vieţii. Acum, la tinereţe, o foloseşti pentru distracţie, Dar mai tîrziu îţi vei da seama că scopul ei este de a-l crea pe fiul tău.*

- Fiul meu? am întrebat surprins. Bine, dar nu pot avea un fiu - sînt încă adolescent.

- *Ba poţi, dar nu-l vei avea deocamdată. Voi, oamenii, aţi învăţat să aveţi copii după ritmurile lumeşti, nu după cele naturale, tot aşa cum mîncaţi după ceas şi nu vă odihniţi în funcţie de stele. Aici, pe Tria Ra, aţi uitat din nou esenţa traiului autentic; şi de aceea veţi dispărea.*

- Vai, Doamne, am reacţionat, retrăind multe din sentimentele pe care le avusesem pe pămînt. Iar un holocaust?! Cum poate fi împiedicat?

- *Iubindu-vă mai presus de orice*, replică delfinul.

- Dar cum putem realiza acest lucru?

- *Nu e nevoie să-l realizaţi toţi. Dacă reuşeşte chiar şi numai unul din zece, vibraţia Dragostei îi cuprinde şi pe ceilalţi nouă. Indiferent ce simt, sentimentele le vor fi neutralizate. E ca şi cum ai ridica radiotransmiţătoare în diferite puncte de pe Tria Ra ori ca şi cum ai face acupunctură în diferite puncte ale planetei. Se poate stabili o reţea prin care oamenii să se ajute trimiţîndu-şi gînduri de Lumină albă, Iubire şi energii benefice care să contracareze vibraţiile produse de ştirile proaste impuse de presă şi de alte forţe asupra minţii omului. Deschiderea inimii neutralizează forţa întunecată a negativităţii.*

Tăcu o clipă, apoi spuse:

- *Patima îţi va fi satisfăcută. Vino diseară pe plajă.*

Iar din adîncurile oceanului, izbucni o Lumină de Iubire nepurtătoare de imagini creînd o undă care croia cărare pe fundul oceanului. Am înotat cu această Lumină pînă la mal.

- *Sînt forţa Pozitivităţii*, îmi explică. *Sînt în luptă cu Imago, căci acum e momentul să ştii că doresc să trezesc elementele neutralizatoare de pe planeta voastră pentru a contracara forţele patimei pe care falsa imaginaţie le-a impus asupra oamenilor.*

Am noutăţi pentru tine. Planul astral, pe care toată lumea îl consideră real, este doar o creaţie a dorinţelor neîmplinite ale umanităţii. De aceea forţa mea îl poate distruge pe Imago ca şi pe entităţile astrale care încearcă să domine această lume şi cele care vor veni. Şi pămîntul era la fel; dar pînă şi Pagan cu ai lui s-ar fi putut schimba dacă primeau provocarea Iubirii mele.

Sînt ceea ce dă putere Fiinţelor de-a lungul vieţii, iar totul în viaţa lor este creativitate - ei creează mereu, chiar şi atunci cînd n-o ştiu. Aşa că şi în ultimele lor momente sînt cu ei.

Mulţi au crezut că sînt Dumnezeu, dar de fapt sînt doar un umil servitor al Domnului. Sînt ceea ce s-a numit forţa Spiritului.

Cînd Sufletul se gîndeşte la o creaţie, acel gînd se deplasează în planul emoţional, iar corpul acţionează. Eu intervin în stadiul intermediar dintre simţămînt şi vizualizare, ştergînd blocajele şi permiţînd apariţia manifestării.

Dar trebuie să fiu convocat - aceasta este diferenţa dintre mine şi Imago. El vine şi preia controlul; eu vin cînd sînt chemat. Aş putea să-i ajut pe oameni să-şi transforme toate uzinele nucleare în muzee, toate focoasele în locuri de joacă, dacă omenirea ar putea pur şi simplu concepe lucrurile şi în felul acesta.

- Gîndire pozitivă? am întrebat-o pe această Forţă.

- *Nu tocmai*, veni răspunsul. *Mai curînd un vehicul pentru afirmarea autentică a vieţii.*

În această prezenţă nu sesizam altă Imagine decît rotirea Iubirii-şi-Luminii în jurul ei înseşi. Am urmărit-o fascinat.

Am remarcat şi o femeie frumoasă ce stătea mai deoparte, pe nisip. Era cam de vîrsta mea, înaltă şi bronzată, cu păr negru, lung şi

drept care se mişca fin, dar îmbietor.

- *Cum ţi-ar plăcea să fii cu ea? întrebă Forţa întrerupîndu-mi gîndurile.*

- Aoleu, se pare că se ştie tot ce gîndesc şi ce spun, dar nu de către semenii mei, oamenii.

- *Întregul univers e mereu în ascultare. Numai oamenii nu-şi dau seama de acest lucru. Ţi se dă orice vei cere. Dacă manifestarea cere timp, aceasta se întîmplă numai pentru că oamenii rareori cer direct - cererile lor sînt filtrate prin alte lucruri pe care le doresc. Oamenii se roagă pentru ceva. Dar se află sub influenţa lui Imago, aşa că în loc să facă o rugăciune care să meargă la Esenţa a ceea ce vor, ei o învăluie în toate celelalte lucruri pe care le doresc. De aceea le capătă mai întîi pe toate acestea.*

Atunci sentimentele dau înapoi în faţa a ceea ce este simţit acum ca nechemat, iar aceste sentimente în ricoşeu încep să agreseze Sinele. Li se spune emoţii negative. Furia, frica, tristeţea, frustrarea pe care le trăiesc oamenii în mod obişnuit sînt emoţii reflectate, aruncînd înapoi imaginile ce se află între scopurile avute de noi în vedere şi obstacolele din drum. N-ai observat că niciodată nu ne înfuriem pe oameni ori situaţii de care nu ne pasă şi nici nu ne întristăm din cauza lor? Energia, atunci cînd este pusă în mişcare şi apoi este oprită de imagini false, nu mai atinge destinaţia; aşa ajungem să trăim acele emoţii reflectate.

Dacă se întreprind acţiuni ce nu sînt pe direcţia intenţiei originale, apare furia, iar dacă se persevereazăă, această furie le blochează Sufletul în tristeţe. Cînd această acţiune persistă, blocajul devine atît de puternic încît apare teama de a nu putea supravieţui.

Cînd oamenii se împotmolesc în această teamă - fapt ce se poate produce uneori (cum poate-ţi aminteşti) pe canalul naşterii - ei îşi trăiesc viaţa purtînd măşti pentru a avea o identitate ori şi-o petrec rugîndu-se pentru împodobirea măştii pentru a se simţi mai ei înşişi. Astfel creează evenimente inutile cu scopul de a-şi simţi Sufletul. Dar nu ajung să-şi simtă Sufletele; cei mai mulţi oameni simt blocajele din corpurile lor, blocaje ce se trag din dezamăgirile trecute şi din frica de a nu-şi vedea împlinite aşteptările.

Aşa că, dacă mă chemi, te pot ajuta să neutralizezi aceste imagini - nu numai în tine ci şi în alţii - şi astfel să capeţi ceea ce-ţi doreşti cu adevărat.

- Eşti cumva entitate astrală?

- *Nu,* răspunse Forţa, *dar sînt utilă acolo.*

- Eşti sentiment? a, probabil că da, fiindcă simt Dragostea.

- *Nu,* răspunse Forţa, *dar şi acolo sînt de folos.*

- Categoric nu eşti de natură fizică, ştiu asta, dar ai putea fi foarte folositoare şi aici!

- *Exact,* reacţionă prompt.

- Deci cine eşti?

- *Chiar vrei să ştii?*

Am chibzuit. De fapt nu-mi păsa. În mine nu exista nici un gînd, nici o formă, nici o imagine. Am convocat calităţile Esenţei, dar nici măcar ele nu ţineau să afle. Relaxîndu-mă profund, am păşit în vîrtejul vieţii.

Înăuntru, am auzit sunetul Inimii,
Sunetul Inimii,
ce cheamă dinăuntru,
rosteşte *"Hai acasă.*
Eu care sînt,
sînt cu adevărat,
aştept cu dragoste
cu nesfîrşită dragoste,
să vină nesfîrşitele vremi
şi tu, adevărata mea iubire.

Prin simţurile tale
cel ce sînt pleacă
şi merge
şi merge şi merge
spre minte, spre lucruri,
spre spaţiu, spre timp,
spre bărbat, spre femeie
bătrîn sau tînăr.
Dar cum eu sînt
Sursa Eternă
aştept şi ştiu
că te vei întoarce
cîndva în mine
şi vom rămîne unul cu altul.

Ciudată pornire
ce-aleargă să trăiască,
ce caută-n afară
şi caută
şi caută -
cum ai putea găsi vreodată
cuvîntul ce sălăşluieşte înăuntru?

Cuvîntul Domnului
lubirea dinlăuntru -
atîta vreme
am tot vorbit
şi am simţit
şi am gîndit -
şi iată acum
nu îndrăznesc să spun

'Ştiu ce este',
dar simt că am găsit.
Văd că înlăuntrul
şi înafara
ar putea fi una.
Şi totuşi cînd mintea e greoaie
şi neşlefuită,
iar inima e diafană şi pură,
acolo şi numai acolo
sînt mulţumit.

Allah sau Dumnezeu,
izvor al păcii,
Christul din noi,
cuvîntul Dragostei
Cel Luminat
s-a numit -
şi tot ce simt
e calm şi clar.

E o putere în această graţie.
Adevărul e-n-întregime la vedere.
Bat la uşa din dreptul inimii.
Nici o rugăciune, gînd meditativ ori vin
Nu mă îmbată ca acesta.

De-atîta timp umblăm
hai-hui
şi la cumpăna vremii
te găseşte pe tine
şi spune că tu eşti a mea,
cea adevărată şi desăvîrşită,
te întorci acasă după nesfîrşite drumuri
acolo unde a început totul -
în Dragoste."

Cînd am ieşit din acest vîrtej, eram transformat. Pasiunea mi se domolise deocamdată; în loc să fie o reacţie trupească - adică în loc ca ea să mă determine - acum puteam eu s-o generez.

Am devenit ingenios în privinţa sexului şi am observat o diferenţă (care s-a conturat progresiv în anii din urmă) - că nu era nevoie să-mi demonstrez bărbăţia într-o manieră competitivă (competitivitatea fiind calea lumească). Astfel am înlocuit competitivitatea cu competenţa, iar această competenţă mi-a îngăduit să operez cu rezultate optime.

Lumina era mereu cu mine şi totuşi aveam încă să învăţ cum să intru în legătură cu ea pentru cerinţele mele chemînd-o cu o mică

rugăciune: "Fie ca aceasta să se petreacă în Lumină pentru cel mai mare Bine din Toate". Era un instrument fantastic pentru împlinire, fără obligaţia de a împlini şi cu cît aveam mai multă încredere în ceea ce se petrecea, cu atît eram mai mulţumit. Ce diferenţă faţă de cele învăţate la şcoală! Acolo, orice realizare părea întotdeuna izolată de Sine ori exterioară Sinelui. Acceptarea lua forma resemnării, capitularea devenea supunere, iar puterea de a investiga era numită curiozitate şi etichetată drept frivolă (în caz că i se dădea vreo atenţie).

---***---

În noaptea întîlnirii mele cu Lumina mă aflam pe plajă, conform instrucţiunilor delfinului.

Aseară la clubul de pe iaht a fost organizată o petrecere pentru liceeni. Am dansat cu plăcere o vreme şi apoi m-am aşezat să mă odihnesc. La masa mea stătea fata pe care o văzusem mai devreme pe plajă. Mi-a zîmbit şi tot trupul mi-a fost străbătut de un fior.

- Salut, am zis şiret, simţindu-mă expus, de parcă mi-ar fi ştiut gîndurile.

- Bună, mi-a răspuns pe un ton prietenos.

- Cum te cheamă?

- Bhakti-Shadai, îmi răspunse.

- Bhakti-Shadai - ca această noapte frumoasă! Şi tu eşti aşa de frumoasă.

Rîse cu viclenie şi plăcere. O privii drept în ochi, ca pentru a mă scuza de propria mea viclenie. Nu era doar o fată frumoasă - era lumină strălucitoare şi femeie senzuală. Mă simţeam gata-ndrăgostit şi mi-am reproşat că avansez prea repede. Am invocat Lumina şi m-am rugat: "Fie ca ceea ce este să fie pentru cel mai mare bine".

- *Aşa să fie,* răspunse Lumina şi astfel am fost eliberat din propriile chingi care mă reţineau.

În timp ce rugăciunea mea continua în tăcere, ea rîdea - ceea ce mă fîstîci şi mai tare.

- Dansăm? am întrebat pentru a întrerupe prea-rapida intimitate.

Acceptă cu un:

- Da, de ce nu?

Observînd că întregul meu corp vibra de aceeaşi pasiune pe care o mai simţisem şi cînd eram singur, dar care acum era îndreptată spre ea, am crezut că mişcarea o să mă detensioneze.

- *Aceasta e geamăna Sufletului tău,* spuse Augustus, *aşa că relaxează-te, nu e nevoie să te pripeşti. Din fericire, ai descoperit-o timpuriu în viaţă, aşa că vei putea recunoaşte calitatea a ceea ce este.*

- *Du-te şi dansează,* adăugă Pisica. *Noaptea asta e plină de distracţii!*

CAPITOLUL 9

BHAKTI-SHADAI

Ne-am mişcat ore în şir de parcă eram două jumătăţi ale aceluiaşi întreg. Cînd în cele din urmă am obosit, am hotărît să ne plimbăm pe plajă. Ne erau trupurile ude de transpiraţie, iar Sinele ne era în acord desăvîrşit cu ritmurile care veneau primordial dinspre înăuntru şi rezonau cu muzica discurilor.

- Ce seară minunată, spuse Bhakti-Shadai. Uită-te la luminile de pe cer, la umbrele de pe lună şi - uite!

A căzut o stea.

I-am atins mîna; o stare de extaz îmi străbătu corpul.

- Splendidă noapte, şopti. Briza oceanului ne mîngîia trupurile în timp ce ne plimbam pe nisipul cald. Mă simţeam atît de eliberat. Eram atît de plin de mine însumi încît îmi doream ca acele clipe să fie eterne.

Niciodată în viaţă nu mai simţisem atît de mult, atît de profund, atît de total pentru o altă fiinţă umană. Era pasiune în cel mai deplin sens al cuvîntului - nu în reprezentările sale lascive, dar în deplinătatea Vieţii exprimînd Sinele în rezonanţă maximă cu un alt Sine care simţea ca şi al meu.

Am simţit ceva minunat în coapse, care erau atît de pline de energie pulsatorie încît parcă eram gata-gata să explodez. M-am oprit şi am privit în ochii de un căprui ca mierea de pădure ai lui Bhakti-Shadai şi în ei mi-am văzut Sinele.

- Te iubesc, i-am spus sfios, dar din adîncul fiinţei. Era cea mai puternică afirmaţie pe care o făcusem vreodată.

- Chiar? întrebă ea flirtînd. Şi începu să se depărteze, stînjenită de declaraţia mea.

M-am agăţat de mîna ei.

- Da, te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut. Simt că sîntem sortiţi să fim împreună. Simt pentru tine atît de mult, mai spusei şi lacrimi mi se rostogoliră din ochi.

Pentru asta merita să te reîncarnezi! Făcea ca toate chinurile şi descoperirile din celelalte vieţi să capete valoare. Era ca şi cum îmi găsisem Sinele.

Zîmbi cu căldură.

- Ştiu ce vrei să spui. Şi eu simt la fel; dar tu, ca bărbat, eşti probabil obişnuit cu asta. Mie mi se-ntîmplă prima dată.

Această afirmaţie îmi amplifică şi mai mult bucuria. Nu ştiam cum să-i spun că sîntem Suflete gemene, că eram Una şi indiferent de cîţi alţi bărbaţi şi cîte alte femei fuseseră cu noi prin veacuri, aceasta

era, în sfîrşit, împlinirea.

- *Ia uitaţi-vă la romanticul nostru Eusint,* spuse Pisica tachinîndu-mă. *Nu ştiam că trebuia să venim pe Tria Ra ca să descoperim că eşti un romantic.*

- Sst, o îndemnai pe Pisică să tacă pentru prima oară în cursul relaţiei noastre interactive. Taci!

- *Nu spune asta,* interveni Augustus. *Ea e puterea ta. Nu vrei s-o reduci la tăcere numai fiindcă eşti îndrăgostit.*

Era periculos să te îndrăgosteşti, gîndii; poate ar trebui să mă abţin. În clipa aceea, buzele sale moi, voluptuoase le atinse pe ale mele uşor, aprinzînd în mine focul şi trimiţîndu-mi gîndurile aiurea.

- Senzaţional, am spus. Atingerea ta este senzaţională! Am nevoie de tine, te vreau, te iubesc!

Rîse. Îmi voi aminti rîsul ei în veci. Undele sale pătrunseră în cîmpul meu eteric în timp ce ne rostogoleam împreună pe pămînt într-o îmbrăţişare ce ne contopea. Ne-am frecat trupurile furaţi de iubire - în extaz, simţind complet bucuria prezenţei celuilalt. Dar tocmai cînd eram pe cale de a face dragoste, am fost înconjuraţi de o Lumină purpurie. Radia căldură şi părea să rezoneze cu Sufletele noastre. Venea de sus, puţin dintr-o parte, iar din centrul ei părea să coboare o stea. O notă înaltă ne invita să urcăm; şi deşi ne-a trecut prin minte s-o luăm la fugă, ne-am prins de mîini şi am început să mergem în sus. Cu fiecare pas sunetul era mai acut; şi tocmai cînd nota ne-a împresurat, am păşit într-un vapor argintiu metalic, de pe cer.

- *Bhakti-Shadai şi Hakim, bun venit la Mercab,* spuse o voce.

Cunoşteam vocea - era aceeaşi voce care mă întîmpinase la sosirea în Tot atunci cînd a pornit MHF; aceeaşi voce care mi-a vorbit de adevărata istorie a pămîntului şi de atributele Esenţei pe care urma să le întîlnesc.

- Hakim, repetă Bhakti-Shadai. Nu te cheamă Eusint?

- Şi aşa şi aşa, am şoptit. Nu-ţi fie teamă. Sînt prietenii mei.

- Dacă şi tu eşti unul din ei, mi-e şi mai teamă.

- Nu, nu sînt, în orice caz nu mai mult decît eşti şi tu. Şi-ţi garantez că este prima întîlnire de acest fel, i-am spus (gîndind, în sfîrşit, după multă vreme).

M-am adresat apoi vocii:

- Vă mulţumesc în numele amîndorura pentru invitaţie.

- *Sînteţi bineveniţi. Mercab vă invită pe amîndoi să veniţi cu noi într-o călătorie pînă la Sursă. Deoarece sînteţi amîndoi Una, v-aţi cîştigat dreptul de călătorie. Vi se va arăta cum să vă folosiţi pasiunea.*

- Ce ştiu despre noi? şopti cu teamă Bhakti-Shadai. Cît timp ne-au urmărit pe plajă? Sper să nu ne pîrască. Mama ar fi şocată. Sînt doar o fată. Se poticnea şi-i curgeau lacrimi din ochi.

Aceasta mă făcu s-o iubesc şi mai mult. Mă simţeam atît de puternic, de grijuliu şi de protector faţă de ea. Mă simţeam atît de întreg, atît de bărbat. În acelaşi timp, nu voiam să forţez nota şi să-i spun ce simţeam că ştiu despre noi. Bhakti-Shadai era îngrijoată că,

dacă făceam călătoria, avea să ajungă acasă prea tîrziu; şi totuşi ştiam că, dacă vom merge la Sursă, nu va exista un timp al călătoriei - teoria relativităţii fusese de mult suspendată de viteze ce erau de zece ori mai mari decît viteza luminii.

- *Oameni minunaţi,* spuse vocea, *dacă doriţi să călătoriţi, veţi ajunge înapoi în ceea ce se cheamă o oră înainte da a ne fi întîlnit cu voi - mai exact, înainte de a se termina dansul de la club. Dar nu trebuie să veniţi dacă nu optaţi pentru asta. E un dar şi un privilegiu care vi se acordă. De asemenea, este vorba de a onora promisiunea delfinului.*

- Ce? întrebă Bhakti-Shadai. Ce delfin?

- Flipper, i-am răspuns în glumă

Zîmbi nervos, apoi se destinse într-un zîmbet.

- Bine, spuse pe un ton impulsiv. Dar promite-ne că vom fi înapoi cu o oră înainte de a fi plecat!

A reuşit să facă această remarcă cu inima uşoară datorită deschiderii instantanee spre acceptarea a ceea ce ieşea din linia gîndurilor ei.

Zuum! Şi am ajuns.

CAPITOLUL 10

ÎN VIZITĂ LA MERCAB

Mercab era rămăşiţa a ceea ce, cîndva, Consiliul Celor Doisprezece folosise ca sediu al Alianţei Galactice.

Mai exista încă în planul material, dar la un nivel de evoluţie din altă dimensiune. In această dimensiune trupurile îşi rafinau Sinele. Arătau aurii şi transparente; nimic negativ nu intra în cîmpurile magnetice ale Sursei.

Aceste fiinţe nu se reproduceau. Nici nu era nevoie de reproducere, deoarece nimeni nu murea şi nici nu se îmbolnăvea. Trăiau în armonie, conservînd suprastructura locului, pregătind-o pentru evoluţia completă a Fiinţelor care aveau să descopere în mod individual asemănarea lor perfectă cu Dumnezeu şi în acelaşi timp caracterul de unicat al fiecăruia. Atunci şi numai atunci avea să dispară Mercab, ca mecanism de susţinere, prin dematerializare, ceea ce va permite preluarea din nou a conducerii de către Consiliul celor Doisprezece, de data aceasta prin dublarea Sursei în Globalitatea fiecărei Fiinţe individuale.

- *Pentru ca acest lucru să aibă loc,* spuse vocea, *i-am desemnat pe copiii voştri să fie Adamul şi Eva noii rase. Fiul vostru va fi cel binecuvîntat de Elohim şi se va numi Eliyanand. Fiica voastră va fi veşnicia; ea se va numi Aeterna.*

- Copiii noştri! am exclamat în acelaşi timp.

- *Da, fiecare din ei, ca bărbat şi femeie în toată firea, va fi la baza Globalităţii celor Doisprezece într-Unul.*

- Dar noi n-avem copii! am exclamat într-un glas.

- *Aveţi şi nu aveţi,* replică vocea. O imagine holografică a copiilor noştri fu proiectată pe un ecran enorm. Recunoscîndu-ne în ea, am plîns şi am rîs şi am dansat.

(Aceşti copii, dragii mei, sînteţi voi!)

- *Dar acest lucru se va întîmpla mai tîrziu, cînd veţi fi pregătiţi. V-am adus aici ca să vă dăm binecuvîntarea şi să vă arătăm scopul vostru - cine sînteţi pe Tria Ra.*

- Credeam că misiunea mea e să devin dansatoare, spuse Bhakti-Shadai.

- Iar a mea să devin vindecător şi să-mi iubesc Sinele, am completat eu.

- *Numeroşii ani de îndoctrinare v-au făcut să credeţi că există un singur scop. Intr-adevăr Scopul este de a Fi, dar acesta poate lua tot atîtea forme, tipuri şi funcţii cîţi oameni există.*

- Cei mai mulţi nu înţeleg prea bine unicitatea în pluralitate, am spus pe un ton arogant.

- *Exact, iar tu o înţelegi cel mai puţin,* replică vocea. *Doar faptul că erai clar nu însemna că n-ai nevoie de un trup. Încă mai aveai nevoie de corp ca să înveţi să simţi. Te vom anunţa cînd va veni şi această ultimă lecţie. Oricum, n-a venit încă.*

- Ce ar trebui să facem împreună? am întrebat.

- *Respiraţi în continuare,* răspunse vocea în timp ce Bhakti-Shadai mă îmbrăţişă cu dragoste.

- Cred că înţeleg, am spus întorcîndu-mă către iubita mea. Demult, demult, făceam dragoste pe o plajă de pe pămînt...

- Da, mă întrerupse ea emoţionată. Pe-atunci eram Agna!

- Da, şi atunci aveam pasiunea, dar nu ştiam ce să facem cu ea. Apoi eu m-am însurat cu altcineva, pămîntul a explodat şi n-am mai revăzut-o.

- Niciodată pînă astăzi, răspunse ea triumfătoare.

Vizita la Mercab se apropia de sfîrşit. Am fost teleportaţi, uşor, înapoi pe navă. Cît ai clipi ne-am trezit înapoi pe Tria Ra ieşind de la clubul de iahting după dans.

- Phii, făcu Bhakti-Shadai, tocmai am visat cu ochii deschişi!

- Şi eu, i-am răspuns. Dar apropierea pe care o simţeam în intimitatea noii noastre relaţii ne spunea că nu fusese doar un vis.

Fuseserăm acasă.

CAPITOLUL 11

LAKSHMI SE DESCHIDE

În următorii ani am fost martorul propriei mele maturizări.

Relaţia mea cu Bhakti-Shadai era mereu plină de dragoste, dar n-am mai dus-o niciodată în pragul unei manifestări sexuale. Eram prieteni, ne sprijineam reciproc şi învăţam să ne proiectăm în viitor o viziune care, pe vremea aceea, nu era cu totul clară.

Tata şi cu mine am devenit mai deschişi şi mai comunicativi în privinţa problemelor curente, şi unul şi altul bucurîndu-ne de această receptivitate reciprocă, dar evitînd dinamica vieţilor interioare. După ce ulcerul său s-a închis, a început să se îngrijească cu multă seriozitate. Făcea tot felul de activităţi de relaxare, cel mai mult timp folosindu-l pentru grădinărit. Această muncă îl hrănea.

Lakshmi trecuse prin propriile stări de indispoziţie. Se retrăsese din lumea exterioară şi-şi canalizase energiile spre viaţa interioară. În cele din urmă a acceptat comunicarea interioară care-i venea de la tatăl ei, iar L-eu mi-a relatat că o învaţă din cealaltă perspectivă despre acele lucruri pe care ea nu le putuse accepta cît trăia el.

Într-o zi, mînat de propria mea nevoie de a comunica cu ea, am trecut peste izolarea noastră. Bunicul mă autorizase să-i dezvălui secretul nostru.

- Mamă, ştii că eu stau de vorbă cu Bunicu'? am întrebat-o cu titlu de experienţă.

- Nu-ţi bate joc de mine, mi-o plesni ea, simţindu-se atinsă. Astea-s prostii şi tu ştii bine acest lucru.

Aşa era înăbuşită fiinţa umană, şi pe pămînt şi pe Tria Ra; nu ţi-era îngăduit să exprimi o stare de fapt, pentru că asemenea lucruri erau considerate "absurde", "ridicole", "nesănătoase", în funcţie de intensitatea experienţei. Aşa se umpleau spitalele de nebuni cu persoane ale căror rude şi cunoştinţe se panicau la auzul unor asemenea afirmaţii. Cultivînd ei înşişi anormalul (aşa cum făcusem şi eu în spaţiul cosmic atunci cînd mai întîi am refuzat să accept că Pisica îşi schimba dimensiunile), aceşti prieteni ori rude refuzau să accepte orice formă de comunicare "anormală", fapt care intimida persoana în cauză şi o făcea să dea înapoi şi să nege propria-i trăire din frica de a nu fi descoperită. Puţini îndrăzneau să exprime ce simt.

Toată creativitatea şi noile moduri de percepţie erau înăbuşite de normele rigide ale asociaţiei. Creativitatea - actul de a crea, de a produce din nimic - fusese înlocuită cu un proces asociativ, în care obiectele sau situaţiile întîlnite într-un context erau recombinate prin asociaţie şi apoi prezentate într-un alt context. Evident că nu era vorba

de originalitate esenţială, deoarece computerul putea opera acest gen de recombinări cu mai mult succes.

Dar colegiile şi instituţiile de învăţămînt superior dădeau diplome studenţilor care deveneau experţi în toate domeniile doar citind despre materiile respective şi mai puţin folosindu-şi propriile puteri creatoare. Aşa ajungeau la vîrste tinere să fie consideraţi autorităţi de către alţii care, în consecinţă, nu mai îndrăzneau să se exprime. Cu cît experţii citeau mai multe cărţi, cu atît credeau că ştiu mai mult. Înţelepciunea era înlocuită de informaţie, educaţia de îndoctrinare, iar gîndirea creatoare de pălăvrăgeala minţii.

Minţile celor mai mulţi se manifestau în comunicare fragmentară, deoarece împărtăşirea spontană a gîndului era învechită, fiind considerată impulsivă. Gîndirea intuitivă era văzută ca un fenomen ce trebuia studiat şi cercetat, iar cei care o făceau încercau să o aprecieze cu instrumente care măsurau efecte, nu originea, sursa. Astfel prevala aroganţa limitării.

Lakshmi trăia în miezul acestei culturi - care nu se sinchisea de calitatea vieţii, de măreţia Sufletului sau de Împlinirea umanităţii - şi se simţea stînjenită de propriile haruri, care băteau la uşa interioară din vremi imemoriale pentru a fi exprimate.

Era extrem de sensibilă şi de o bunătate atît de rafinată încît chiar dacă n-ar fi fost mama mea iubitoare, tot aş fi vrut să mă conectez cu această Fiinţă, de dragul Vieţii în sine.

- Mamă, am spus ferm, aminteşte-ţi că eşti mama mea şi că te iubesc foarte, foarte mult.

- Da, spuse, ştiu, dar îţi place să te amuzi pe seama mea. Şi tu şi sora ta rîdeţi de mine cînd spun lucrurile acelea. Cu ani în urmă Linda a tot insistat să vorbim despre lucrurile acestea. Dar eu n-am acceptat niciodată - e ceva prea intim.

- Intim, am repetat, observînd astfel că ceva exista. Vasăzică nu *vrei* să le împarţi cu nimeni.

Nu ştiam ca Amada să fi insistat vreodată asupra acestui subiect. Ne văzuserăm foarte puţin în ultimii ami, deoarece avea un prieten şi dădea rar pe acasă. Păcat, mi-am zis, trebuia să-mi spună.Nu m-aş fi ferit de Lakshmi atîta vreme.

Plîngeam plin de remuşcări că nu îmi ajutasem mama să se deschidă mai devreme, cînd spiritul lui L-eu apăru şi îmi vorbi discret:

- *Există un loc şi un timp potrivit pentru orice situaţie.*

Bine, am aprobat către Sinele meu.

- Cu cine vorbeşti? întrebă mama.

Întîi am vrut să-i răspund "cu un cosmonaut", dar starea ei nu era potrivită glumelor. Aşa că i-am spus:

- Mamă, trebuie să vorbim foarte serios despre asta. Mai întîi, trebuie să ştii că eu n-am crezut niciodată că eşti într-o ureche. Niciodată nu te-am judecat pentru asta; dimpotrivă, m-am bucurat cînd ai început să visezi despre lumea cealaltă.

La auzul vocii mele atît de calme şi stăpîne pe sine, începu să

asculte cu atenţie.

Am continuat:

- Eu însumi am comunicat toată viaţa cu Fiinţe din afara planului material. Uneori le şi văd şi sînt la fel de clare şi reale ca tine. Am învăţat să nu spun prea multe despre asta ci să ascult ce vor să ne înveţe.

Am devenit (voiam să spun "o fiinţă umană mai bună", pentru că acesta era termenul care ar fi putut convinge pe oameni să se deschidă, dar, în loc de aceasta, am mers pe autenticitate) un Suflet integrat care învaţă să trăiască în planul material, fără să-şi sacrifice accesul la Eu Sînt.

- Probabil că ai vorbit cu L-eu, spuse plină de entuziasm. Ceea ce spui tu sună la fel cu ceea ce-mi tot spune el de ani de zile.

- Da, în anii cît era în trup - pentru că era tatăl tău şi ştia Cine Eşti încă înaine de a veni tu în casa asta. La fel s-a întîmplat şi cu mine. Diferenţa a fost că, după cîte îmi amintesc, la prima mea aniversare, în timp ce toţi îmi sărbătoreau vîrsta din trup, noi doi am dialogat despre eternitatea Sufletelor noastre.

- Adică... crezi cu adevărat că ai un Suflet? mă întrebă Lakshmi, aceeaşi Lakshmi de al cărei Suflet mă îndrăgostisem din spaţiul cosmic. Dar condiţiile de oprimare a minţii din planul material erau de aşa natură încît chiar şi ceva atît de adevărat cum e Sufletul era privit aici doar ca o posibilitate ipotetică.

- Nu, nu cred că *am* un Suflet, i-am răspuns ca s-o şochez.

- Bun, răspunse căzînd rapid în capcană, tocamai mă îngrijoram că ar trebui şi tu să te mai reţii.

- Eu *sînt* Suflet, am continuat, iar ceea ce cred că ne trebuie tuturor este o expansiune, căci să trăieşti în cutiuţa asta este foarte deprimant şi oprimant pentru Ceea Ce Sîntem.

- Ezit să cred că e aşa, spuse şi începu să plîngă. Şi totuşi aş vrea s-o cred, vreau să fie adevărat. De ani şi ani stau de vorbă cu prezenţe care nu sînt fizice şi deci nu am putut intra pe deplin în legătură cu ele. Dacă reuşeam, era greu să vorbesc cu familia despre asta sau riscam să-mi pierd toţi prietenii. Cum puteam să le împărtăşesc celorlaţi ambiguitatea în privinţa realităţilor?

M-am imaginat în cristal şi i-am cerut Bunicului să vină. A perceput că voiam să-l văd pentru această ocazie specială şi, în timp ce diamantul din fruntea mea inunda odaia de Lumină, L-eu se teleportă şi se materializă. Ni se înfăţişă în mod fizic, aşa cum arăta cu cîteva săptămîni înaine de moarte, astfel încît să ni-l amintim cum era.

- *Fată dragă, de ce nu mi-ai cerut niciodată să vin în felul acesta?* - Nu mi-a trecut prin cap, spuse ea printre lacrimi. Tată, Tăticule, mi-ai lipsit atît de mult. Din cea mai fragedă copilărie am fost supărată pe tine că erai atît de absorbit de religie şi nu-mi dădeai atenţie. Aveam nevoie de dragostea ta şi cînd ai murit mi-am dat seama ce mult ţin la tine. Aşa am început să mă gîndesc la tine, iar tu ai venit la mine, numai că eu am interpretat acest lucru doar ca o

manifestare a dorului meu. Fireşte, medicii au spus că am halucinaţii şi asta m-a speriat.

Acum mi-era dat să văd cum Sinele emoţional al mamei, care fusese frînat la o vîrstă foarte fragedă a dezvoltării ei fizice, se trezeşte la viaţă. Felul în care-l judecase pe Bunicul îi acoperise Sufletul cu resentimente, atît faţă de ea însăşi, cît şi faţă de el. Ca urmare, era incapabilă să dea expresie iubirii adevărate. Acest tip de reprimare era comun multor oameni de pe Tria Ra.

Mai tîrziu, ea şi-a dedicat întreaga viaţă refacerii legăturilor pierdute şi pentru a realiza acest lucru făcea pe plac tatei, soţului, prietenilor. Devenise cunoscută în acest sens. Stabilitatea Esenţei care o caracteriza îi permitea să fie devotată - dar cauza căreia i se devotase era aceea de a a face pe plac. Lipsa autenticităţi a produs o inversare de energie, ceea ce a dus la multe neplăceri. Acum, după ce şi-a recunoscut plină de compasiune nevoia de dragoste şi după ce a primit-o, s-a vindecat spontan şi s-a eliberat de toate indispoziţiile. Capacitatea ei de a simţi se refăcu.

A stat ore în şir în poala bunicului. Fiinţa sa emoţională crescu - se maturiză, se adună şi începea să-şi accepte Frumuseţea Sufletului. În clipa în care s-a sfărîmat judecata cristalizată din vremea copilăriei în privinţa tatălui, s-a eliberat de negativitate. Iar cînd a fost emisă această formă de gînd, i-au înviat sentimentele.

Augustus spuse:

- *Vindecarea se poate produce într-o clipă. Nu-i nevoie de ani de analiză.*

Şi în timp ce Sinele ei emoţional creştea la dimensiunile vîrstei cronologice, îşi integră mintea în Unitatea Sufletului; căci intelectul - iar mai apoi întregul ei mediu înconjurător - avea nevoie de reeducare.

De aceea am invocat Lumina Iubirii pentru cel mai mare bine şi o flacără purpurie arse complet negativitatea, transmutînd şi dizolvînd tot chinul şi necazul, îngăduindu-i să-şi descopere propriile calităţi ale Esenţei.

Învăţătura lui L-eu - în rolul său de tată - nu era completă. Lakshmi şi L-eu se priviră ca egali şi se iertară pentru toate neînţelegerile. Pentru că nu-l mai judeca, Lakshmi devenise iar ea Însăşi.

- Mamă, spuse Amada, intrînd în cameră şi ignorîndu-l total pe L-eu, arăţi aşa de *bine*. Am aşteptat optsprezece ani ca să-ţi vorbesc! Ştii că noi două am trăit împreună de multe ori?

Se lansă într-o explicaţie amplă privind civilizaţia atlanţilor, unde ea şi Lakshmi fuseseră surori.

- Drăguţ, am spus, dar ce-o să-i spunem Tatei?

Chiar în momentul în care am avut acel gînd, uşa se deschise şi Arcanus intră zîmbind. Cînd îl văzu pe L-eu, i se tulbură privirea şi căzu ca un sac de cartofi pe podea.

- *Tot ce-i prea mult strică,* spuse L-eu şi se dematerializă.

CAPITOLUL 12

FACULTATEA DE MEDICINĂ

Experienţa unificării familiei fu un punct de cotitură.

Stresul de a-l vedea pe L-eu a fost prea mult pentru Arcanus. I se reactivă ulcerul, ceea ce i-a înrăutăţit iar starea de spirit. Dar de data aceasta se comportă mult mai deschis decît ultima oară cînd fusese bolnav. Descoperirea unităţii sufleteşti dintre Lakshmi, Amada şi mine închegase prietenia noastră şi ne permitea să operăm ca o echipă. Casa noastră n-a trecut prin nici unul din conflictele tipice de adolescenţă (adică lipsă-de-Esenţă) cărora le căzuseră pradă toţi colegii mei de clasă.

Cum Arcanus respingea consecvent explicaţiile noastre, tot ceea ce puteam face pentru el era să-l iubim, în final dîndu-ne seama că el crease acest eveniment pentru a începe comunicarea cu Sufletul.

Se scurse multă vreme. Eram răbdători, înţelegînd că avea nevoie de timp ca să-şi depăşească limitările.

---***---

Prietenia mea cu Bhakti-Shadai s-a deplasat spre alte dimensiuni. Eu eram ocupat cu activităţile de la colegiu, îmi rezervam prea puţin timp pentru distracţii. Anii aceştia s-au scurs într-un fel de ceaţă uşoară. Apăreau ocazii de a face parte dintr-o echipă şi de a mă angaja în activităţi de grup. Era un bun prilej de a mă încadra în conştiinţa de masă - atît cît să descopăr capacitatea de control a lui Imago.

Augustus înregistra trăirile Sufletului meu, tatonările şi erorile ca şi obstacolele. Se părea că învăţam natura lumii: mă angajam în legături sexuale temporare şi totuşi îmi păstram mereu întreaga energie pentru ziua în care Bhakti-Shadai şi cu mine aveam să ne contopim. Dar de cînd locuiam în cadrul şcolii, la distanţă de casă, n-o prea vedeam.

În anul în care am început facultatea de medicină, am cerut-o în căsătorie. I-am spus:

- Bhakti-Shadai, e timpul să devenim serioşi. Hai să ne întemeiem un cămin.

Dar ea ceru o amînare a ofertei deşi eram îndrăgostiţi unul de altul. Am presupus, deci, că vrea să se mai descopere pe Sine. Mă simţeam lezat şi respins, dar în adîncul Fiinţei mele aveam atîta siguranţă şi speranţă încît acest refuz părea să nu lase urme.

---***---

Era interesantă strădania de a învăţa medicina. Mă angajasem pe viaţă să fiu vindecător, aşa că ştiam că facultatea de medicină era doar o introducere într-*unul* din modurile de vindecare. Deşi adevărata cale a vindecării era calea războinicului, în care trebuie integrată fiecare din rănile noastre, facultăţile de medicină de pe Tria Ra se preocupau numai de aspectele mecanice. Tratau omul ca pe un corp care avea minte, deşi (aşa cum am argumentat) aceasta era doar o credinţă. Aşa că 99 la sută din războinici erau meniţi să disece cadavre păstrate în congelatoare şi să se uite la eprubetele cu analize, la microscoape şi la toată munca aceea de laborator în care nu era prezentă nici o entitate umană. De cîte ori întrebam care e scopul tuturor acestor lucruri, mi se spunea că nu voi ajunge niciodată doctor dacă voi tot pune întrebări filosofice.

Am studiat zi şi noapte. Aveam atîta informaţie de devorat. Cărţi şi iar cărţi, mii de lucrări moarte, experimente care n-aveau nimic de a face cu sănătatea.

Un profesor mi-a spus că, pentru a înţelege corpul sănătos, trebuia să cunoaştem corpul bolnav. Tot ce nu era bolnav trebuia considerat, prin excludere, sănătos.

În tot timpul acesta, Voiamis îmi fu cel mai bun prieten. Am învăţat să-l apreciez, aşa cum am început să apreciez disciplina orelor de concentrare asupra cărţilor, care, pe măsură ce asimilam conţinutul, începeau să capete sens.

- Amada, am zis într-o zi cînd îmi vizitam familia, e atît de greu! Ştiu deja, la fel de bine ca şi tine, cum devine timid instrumentul fizic. Cum m-am băgat în şcoala asta de informaţii? Ştii că am colegi de clasă cu depresiuni nervoase? Nu rezistă la stres.

Evident, universităţile erau maşini de stresare. Tineri atletici sufereau de ceea ce s-a etichetat drept anxietate, depresiune nervoasă, ulcer, atacuri de cord, conflicte interpersonale, violenţă, abuz de droguri şi alte necazuri asemănătoare generate de om. Mii de studenţi abandonau cariere mai puţin rîvnite decît medicina pentru că în perspectivă nu existau slujbe după absolvire. Se produceau operatori de computere pentru o piaţă care îi absorbea cu un apetit vorace.

Era epoca informaţiilor. Toată lumea trebuia să ştie totul. Emoţiile negative astfel produse creau blocaje în zona celei de-a treia roţi a instrumentului fizic, la plexul solar (sediul reactivităţii); iar amicul forţei magnetice, Imago, făcea o treabă bună în domeniul dezvoltării alter ego-ului.

- Ce înseamnă alter ego? întrebă Amada.

- Identitate falsă,am replicat. Aceasta reduce fluxul de energie către partea de jos a corpului şi întregul cîmp energetic - mintea operează numai pentru a regla falsul.

- De aceea toată lumea spune "fii *cineva*", fu de acord Amada. Nimeni nu spune "Fii pur şi simplu".

Începu să cînte un cîntecel:

Libertatea este abandon
şi acest abandon e Iubire.
Iubirea ce-ntotdeauna A Fost
Iubirea ce-ntotdeauna Este
Iubirea ce-ntotdeauna Va Fi.
Această Iubire înseamnă a ţine minte
ce Sînt cu adevărat
Unde speranţa înşeală, adevărurile mor,
păstrînd doar *promisiunile* vieţii de veci.

- De unde l-ai învăţat? am întrebat.
- Eu l-am făcut.

Amada studiase muzica, armonia şi compoziţia ani de zile. Intenţiona să compună cîntece care să aibă o influenţă tămăduitoare asupra conştiinţei. Din nefericire, tata nu sprijinea deloc planul ei, aşa că a trebuit să lucreze fără ştirea lui. Cu toate acestea, talentele ei începeau să înflorească frumos. Curînd avea să înregistreze un disc: "Cele şapte cîntece ale vieţii".

Lakshmi, care călătorea constant pe nivelele ei de conştienţă, devenise ceea ce se putea numi Tăcuta, în consens cu destinul Sufletului ei. Lăsîndu-şi trupul să se odihnească, călătorea în zonele superioare ale Luminii, transmiţînd prin channeling binecuvîntări de pace în diferite puncte ale lumii. Într-un fel, era o truditoare tăcută pentru cauza Vieţii.

Înţelepciunea a devenit sanctuarul minţii ei, astfel încît o folosea ca o poartă spre transcenderea lumilor. Se conectase din nou la propria-i promisiune spirituală şi adesea comenta: "Viaţa începe numai cu conştientizarea deplină."

---***---

Într-o zi, cum stăteam în spital, am avut o experienţă de *deja vu*. Am văzut frumoasa scenă cu înţelepciunea lui Lakshmi pe care o văzusem în spaţiul cosmic cu mulţi eoni în urmă, după MHF. M-am simţit atît de complet. Viaţa era un eveniment circular ori doar un vis? Erau trecutul şi prezentul la fel ori toate coexistau în timp ca unul şi acelaşi lucru?

- *Totul se întîmplă simultan,* spuse Pisica, în timp ce eu reflectam. *Totul, poţi crede asta? Numai cînd înţelegi cum se acordează instrumentul fizic poţi avea experienţe simultane.*

- Dragă Pisică, i-am spus, de cînd te cunosc ai fost Tăria mea, În momente de îndoială, am adăstat la sufletul tău. Chiar dacă am învăţat, am trăit şi am văzut, chiar dacă păream să fi înţeles instrumentul fizic, tu tot mă mai provoci în privinţa asta în momentele cel mai ciudate.

- *Întotdeauna mai rămîn de aflat destule detalii,* replică Androgynos. *Ai văzut explicaţiile pe care le-ai primit la şcoală? Sînt adevărate la nivelul la care sînt adevărate. Ceea ce este important să mai descoperi este de ce Plenitudinea vine dinspre corpul Suflet, de ce simţim cu corpul emoţional, de ce învăţăm să gîndim în afara Sinelui şi cum de vine Dumnezeu laolaltă în carne.*

- În carne, repetai. Dar carnea nu-i doar un vehicul?

- *Sigur că e numai un instrument,* fu de acord Pisica. *Ştii ce înseamnă cuvîntul acesta?*

Pentru a afla, am afirmat că nu ştiu.

- *Augustus,* strigă Pisica. *Hai, pe aici e de făcut ceva antrenament.*

Augustus îşi făcu apariţia şi spuse:

- *Descoperirea a ceea ce este un instrument ne va conduce spre funcţia sa. Ştii care este cel mai important organ al corpului?*

Inima, m-am gîndit mai întîi. Nu.

- Mintea, am răspuns.

- *Nu,* răspunse Augustus, *dar un asemenea răspuns te-ar face probabil să treci clasa cu coroniţă în şcolile voastre.*

- *Am să-ţi spun o mică poveste,* spuse Frumuseţea.

Începu, pe tonul ei blînd obişnuit:

- *Cîndva demult, toate părţile unei perşoane s-au adunat să discute care dintre ele este cea mai importantă. Împlătoşaţi în aroganţa specifică, ochii spuseră: "Noi sîntem cei mai importanţi. Dacă noi ne retragem, veţi rămîne în întuneric - nu vă veţi mai vedea drumul şi nici nu vă veţi găsi locul." Şi plecară - lăsînd persoana în întuneric. Urechile spuseră, cu aceeaşi aroganţă. "Noi facem legătura cu sunetele. Fără noi nu puteţi auzi vocile fiinţelor." Plecară şi urechile, dar trupul rămase. Rînd pe rînd plecară şi celelalte organe, ficare din ele crezînd plin de aroganţă că era cel mai important.*

Şi în timp ce se certau, Suflarea vieţii începu să se retragă din acea persoană. Toate organele se simţiră devitalizate şi începură să plîngă: nu, te rugăm nu pleca. Eşti cu adevărat cea mai importantă!

Suflarea Vieţii se poate primi şi transcende prin terminalul receptor din creier. Acolo Dumnezeu devine Dumnezeu-om.

- Incredibil! am spus. O să le spun această poveste profesorilor mei de la facultate.

- *Nu, nu fă asta. Or să te exmatriculeze!* mă avertiză Augustus.

M-am întors la cărţile mele de neuroanatomie şi am constatat că funcţiile creierului era prezentate într-un mod foarte primitiv. Nicăieri nu se menţiona Suflarea Vieţii.

Voiam să ştiu cum se armoniza Suflarea Vieţii cu anatomia. Aşa că m-am concentrat şi m-am rugat. Iată ce rugăciune mi-a venit: "Doamne al Universului, conectează-mă şi călăuzeşte-mă spre Realitatea ta astfel încît, pentru perfectarea Sinelui meu, să ştiu să iubesc şi să dau Sinelui în toate formele sale Adevărul Celui Veşnic."

M-a uimit puterea rugăciunii mele. Era mai mult decît o cerere de adăpost: era o afirmare a credinţei.

Nu exista răspuns - dar întregul meu corp începu să vibreze cu o frecvenţă infinit mai înaltă şi am putut percepe cum mintea mea rezonează cu forţele superioare subtile. În drumul spre şcoală, m-am deschis pentru a primi următoarele informaţii.

CAPITOLUL 13

CĂLĂTORIA CU RA

Înaintam la volanul maşinii spre apusul auriu cînd am început să simt o căldură extraordinară în faţă, de parcă aş fi intrat în soare. Maşina nu voia să mai meargă, deşi eram cu piciorul pe pedala de ambreiaj. "O fi vreo navă spaţială prin apropiere?" m-am întrebat. M-am uitat la vitezometru. Toate instrumentele erau scoase din funcţie.

- *Apasă mai bine pe ambreiaj şi porneşte din nou motorul,* spuse Voiamis. Dar ştiam că nu forţa conta. Aşa că m-am relaxat şi starea de înţepeneală pe care o avusesem în abdomen (sediul alter ego-ului) se mai diminuă.

Pisica întrebă:

- *Îţi aminteşti cumva cum a apărut acest alter ego?*

- Cîtuşi de puţin. Presupun că m-am născut cu el, i-am răspuns.

Pisica rîse:

- *Bună! N-am ştiut că fiinţele nemuritoare se nasc vreodată. Mai ţii minte cînd erai în spaţiul cosmic, unde nu se mai afla nimic altceva?*

Sigur că da, am răspuns, profund agasat. Mi se părea o ocazie nepotrivită pentru dialog - trupul meu se încălzea tot mai tare, în timp ce, desigur, Pisica, întruchipînd Tăria, rămînea calmă.

- *Îţi aminteşti cum a apărut acest alter ego?* insistă.

- *Îmi amintesc eu,* interveni Voiamis, încercînd să mă ajute să-mi reactivez această amintire uitată.

Augustus spuse:

- *Interesant. Am putea să încercăm cu toţii să te ajutăm, dar nici unul dintre noi n-o va face pentru că vrem să-ţi ajutăm Ego-ul, Eul, nu masca ce uneori...*

- *...îţi acoperă Sinele,* completă Androgynos.

Simţindu-mă cu adevărat onorat, îmi rostii rugăciunea din nou: "Doamne al Universului, conectează-mă şi îndrumă-mă spre Realitatea ta astfel încît, în vederea perfectării Sinelui meu, să ştiu să iubesc şi să

dau Sinelui în toate formele sale Adevărul Celui Veşnic."

În timp ce temperatura părea să mai scadă puţin, maşina începu să intre cu mare viteză în soare.

Aveam douăzeci şi unu de ani. Avusesem mai multe încercări decît cei mai mulţi tineri din generaţia mea, aveam o prietenă frumoasă, aveam o relaţie armonioasă cu familia şi mai aveam şi o carieră interesantă. În vîrtejul acela simţeam că eram pe cale să mor.

- *Fiinţele nemuritoare să moară? Ce prostie mai e şi asta?* întrebă Pisica. *Eşti sigur că cel care vorbeşte nu-i alter ego-ul tău?*

- Ce e rău la un alter ego?

- *Îţi fură din viaţă,* spuse Pisica.

- *Cîteodată poate fi de folos, poate ca să intri în legătură cu lucrurile, dar niciodată cu oamenii. Niciodată nu porneşte din inimă,* adăugă Augustus.

- *Mai ţii minte cînd eram în spaţiul cosmic şi te-ai uitat în Cristal să vezi Totul?* întrebă Pisica apăsat. *Ai întrebat atunci: "De ce mi se-ntîmplă mie toate astea?" şi ţi-a căzut o lacrimă din ochi. Lacrimile au format lacuri, iar în aceste lacuri ţi-ai văzut imaginea şi ai întrebat: "De ce eu?"*

Ţi-am spus atunci: "Nu mai întreba aşa." Întrebarea încă mai ţinea de alter ego.

Cînd ai căpătat iar un trup, alter ego-ul s-a localizat în a treia roată, aşa-zisa roată a mişcării, puterii şi voinţei. Şi stînd acolo ţi-ar putea produce durere, fiindcă ori de cîte ori te copleşeşte un gînd, alter ego-ul comprimă roata pentru a se potrivi cu perspectiva sa limitată şi simte nevoia de a crea straturi care să te protejeze de Tot.

- *Aceasta seamănă,* adăugă Augustus, *cu motivul pentru care tatăl tău o încurcă cu stomacul ori de cîte ori apare stresul.*

Pisica îşi reluă discursul:

- *Marea masă a umanităţii este profană. În consecinţă îşi limitează existenţa la aspecte finite care pot fi percepute de chakrele inferioare ale corpului, încercînd să protejeze Sinele - ori ce-şi imaginează a fi Sinele - şi închizîndu-se faţă de experienţe mai înalte, integrate.*

Simţeam că ştiu toate acestea, dar trebuia să le simt în mine ca să le înţeleg mai bine.

- *Acum simţi Empatie,* adăugă cu dulceaţă în glas Frumuseţea, care în mijlocul luminii solare era total contopită cu mine. *Empatia este o rezonanţă posibilă numai atunci cînd eşti conştient de scopul ultim al Vieţii. Dacă cineva nu are această formă de Dragoste pentru sine, nici vorbă nu poate fi de Dragoste pentru alţii.*

M-am simţit eliberat. Iată-ne, deci, pe direcţie, după Planul Tatălui, m-am gîndit.

- *Da,* spuse o voce din centrul soarelui. *Sînt Ra al marelui Soare Central. Sînt aceeaşi Forţă a Vieţii care hrăneşte albinele şi plantele, insectele şi animalele, cordonul de argint şi aur, precum şi aerul manifestărilor esenţiale ale energiilor hrănitoare pentru tot ce are*

viaţă. Mi se spune ***prana****. Sînt aceeaşi Forţă a Vieţii pe care tu o numeşti* ***tu*** *- ceea ce eşti tu cînd te deschizi la formele de gîndire pe care eu ţi le insuflu. Sînt Sinele tău şi sînt fiecare Sine şi toţi laolaltă; nu există nici o distincţie între noi. Acum te afli în camera de zi a sistemului tău solar. Cum te simţi?*

- Minunat, i-am răspuns. În plexul meu solar nu e nici urmă de încordare. În abdomenul meu nu era nici o secvenţă de respiraţie întreruptă (care, se părea, fusese cauza necazurilor mele.).

- *Vino în mine,* spuse Ra, *şi-ţi voi arăta o perspectivă diferită, Adevărat se trăieşte numai în Devenire. Cînd te vei întoarce pe Tria Ra, te vei gîndi la cele văzute aici. Pe măsură ce creşte înţelegerea ta privind structura umană, vei deveni mai uşor-luminos şi toţi cei din preajmă vor fi atraşi de Luminozitatea* (*Light-ness* în original; joc de cuvinte sugerînd atît calitatea de a fi luminos cît şi cea de fi uşor, graţios, diafan - n.tr.) *Sinelui tău.*

Am păşit în afara trupului pentru a mă contopi cu Ra.

- *Uite,* spuse Ra, în timp ce eu îmi savuram Luminozitatea Sufletului, *vom face o călătorie prin acest corp, pe care tu l-ai numit "investiţie" sau "vehicul" şi vom intra într-o celulă umană.*

Ne-am proiectat într-o celulă din sînge. Era ca şi cum am fi aterizat pe o planetă ce călătorea prin spaţiu; vedeam şi alte celule în depărtare.

- Incredibil, am exclamat. Parcă am fi în spaţiul cosmic.

- *În cazul acesta este spaţiul interior,* răspunse Ra. *Dar să continuăm.*

Trecînd prin pereţii celulei am intrat în zona citoplasmatică. Era un univers în sine. Am străbătut diverşii lizozomi mitocondriali care îşi străpungeau propriile membrane pentru a intra în lumi noi, încă şi mai ample şi mai precise în funcţionarea lor.

Am străbătut nivelul organitelor, prima structură, şi am mers mai adînc, în molecule, atomi, ioni şi universuri de particule energetice subatomice parafizice, pînă am ajuns la un generator electric. Acesta, infinit în sine, era întreţinut de Lumină pentru a produce energie care să susţină funcţionarea întregii operaţiuni.

Ra spuse:

- *Multă, multă apă. Corpul este în principal alcătuit din apă ca să poată conduce electricitatea Luminii. Eu, Lumina, sînt cea care aduce la unison universul prin vibraţie. Acum ştii care este cel mai important organ al corpului?*

- Toate. A, ba nu, Lumina.

- *Aşa este,* răspunse Ra. *Cînd organele pleacă, Lumina rămîne -Tu Exişti. Cînd Lumina pleacă, Există nimic. Acum,* adăugă în timp ce ne aflam din nou în afara celulei şi a organelor din corp, *întreg acest sistem este reglat de gîndul a ceea ce Este cineva. Gîndul ce conduce energia-în-mişcare care ia forma Luminii acordează trupul intrînd în unitatea centrală de programare (UCP) din creier prin ceea ce se numeşte a şaptea roată. Creierul,* continuă Ra în timp ce intram în

maşinăria enormă a creierului, *este singura piesă standard din corpul uman - partea care nu se schimbă. Spre deosebire de alte celule, ea nu se reproduce în mod obişnuit în condiţii tridimensionale. Cînd o celulă din creier nu mai e în formă, funcţia ei nu poate fi înlocuită de Voinţă.*

Aceasta e unitatea centrală; de aceea este protejată de craniu, în partea de sus a corpului uman aflat în poziţie verticală, astfel încît alte animale să nu poată ajunge la ea. Chiar dacă ar ajunge, craniul ar proteja creierul.

Voi cei din lumea medicală nu înţelegeţi creierul - îl tai, se dizolvă. Fiind atît de apos, ceea ce face el cu-adevarat bine este să transfere energia Luminii şi să autorizeze celelalte chakre să dea frecvenţele Luminii tuturor celorlalte organe - pe scurt, psihoenergizează întregul sistem.

- Psihoenergizează? am întrebat

- *Da, pune în acord toate energiile ce vin dinspre Suflet recepţionîndu-le şi dirijîndu-le, în acord sinergetic, spre celelalte roţi, acordîndu-le la frecvenţele de care au nevoie organele pentru a funcţiona.*

- Deci creierul este doar un mare receptor?

- *Da, şi un transmiţător de impulsuri în acord perfect cu planul rasial de evoluţie,* răspunse Ra. *Intră Lumina şi roata hipotalamică - hipotalamusul - începe operaţiunea. De aceea o anumită tradiţie l-a numit "lotusul cu o mie de petale": este ca un lotus deschis spre soare ca să primească Lumina, care merge prin sistemele corpului.*

Ei, dar cînd această Lumină trebuie să se filtreze prin alter ego, doar gîndurile limitate pot intra şi atunci Cel Ce Eşti Tu nu este în legătură cu propriul tău trup. Aşadar, acest alter ego alternează curentul pe care-l trimite adevăratul Ego. Cînd se întîmplă acest lucru, unele circuite se deconectează, iar energia reverberează în plan periferic de jur-împrejurul corpului. Acesta este planul astral. Acolo, cîmpurile de energie care pot intra în corp prind un fel de viaţă proprie, creînd ceea ce bătrînii au numit demoni, iar noi numim Imago.

Nu vorbesc de imaginaţia pozitivă, care dinamizează acţiunile umane. Vorbesc de cîmpurile magnetice imaginare care îl fac pe om să-i fie teamă, să se simtă atacat ori să se creadă în primejdie.

Acolo alter ego are conducerea deplină, iar organele corpului nemaiprimind viziunea amplificată a funcţiei lor, rămîn fără psihoenergie şi funcţionează aiurea.

Cînd ies din rînd, unele celule (care, după cum ai văzut, sînt ele însele nişte universuri) îşi opresc producţia şi se atrofiază. Altele - crezînd în memoria lor celulară că trebuie să lucreze mai mult pentru că aprovizionarea a fost redusă - se autoreproduc, formînd ceea ce aţi numit voi cancer.

- Observ o asemănare între toate acestea şi structura societăţii, spusei pe un ton reflexiv.

- *Aşa este; cum ai observat?*

Am început să-i explic lui Ra cum, în lipsa unui scop, alter ego-ul social luase în stăpînire pămîntul şi cum acum pe Tria Ra scena era dominată de falsele valori. Cum unele societăţi piereau şi altele trăiau în funcţie de Imago şi nu în funcţie de substanţa lor eternă. Cum alte grupuri se metastazau - se extindeau în mod imperialist - pentru a lua în stăpînire alte regiuni ale lumii. Şi cum toate acestea se întîmplau pentru că maşinăria părea să fie în pericol şi astfel alter ego-ul credea că este necesar să se autoprotejeze.

- Exact, spuse Ra. *Cu cît gîndeşti gînduri mai măreţe - cu atît îţi extinzi perspectiva Globalităţii - cu atît mai mult reuşesc eu să intru în corp printr-a şaptea roată şi să realiniez întregul sistem în bucurie şi armonie.*

- Deci crezi că ar trebui să spun toate astea la facultate?

- *Poţi chiar să le spui în viaţa ta.*

Aceasta era acordarea instrumentului fizic.

---***---

M-am întors în corp şi i-am spus Pisicii:

- Sînt mulţumit. Acum totul are sens deplin.

- *Mă bucur,* îmi răspunse. *Dar fii atent cum conduci. Era cît pe ce să te izbeşti de copacul acela.*

CAPITOLUL 14

DEPLASAREA ÎN EXTERIOR

Faptul că, în sfîrşit, am înţeles creierul m-a luminat şi mi-a permis să accept cu mai multă claritate că mă aflu în trup.

- Că *te afli* în trup? întrebă Amada surprinsă. Ce vrei să spui? Eu mă gîndeam doar că *te foloseşti* de el şi că-ţi face plăcere.

Am încercat să-i transmit măreţia pe care am resimţit-o în fiecare celulă. I-am spus:

- Amada, nu există diferenţe - "cum e sus aşa-i şi jos". Zicala aceasta e adevărată. Încerc un sentiment atît de intens de dragoste şi de bucurie în planul acesta.

- Înseamnă că te vei ataşa iar de el şi-ţi va lipsi cînd nu-l vei avea, bombăni mustrător.

- Pot să-l iau cu mine, în orice dimensiune, am afirmat, fără să ştiu prea bine de unde venise această afirmaţie.

- Prostii, spuse Amada.

- *Ce importanţă are dacă ea înţelege sau nu, din moment ce tu îţi poţi trăi adevărul?* întrebă Androgynos.

- Dar mi-ar plăcea să-l împărtăşesc şi altora ori cel puţin să vorbesc şi cu alţii ca să aflu dacă mai ştie şi altcineva. E tare greu să ai un dialog cu profesorii de la medicină.

- *Aşa este,* spuse Pisica. *Sînt fixaţi în etichetări şi categorisiri. Nu spun că nu sînt eficienţi, uneori chiar de ajutor, în ceea ce fac. Dar sînt tot atît de înţepeniţi în categoriile lor mintale ca şi pacienţii fixaţi în durere.*

- Pisico, am spus, ştiu că petreci ore întregi în spitale discutînd cu pacienţii despre ceea ce simt cu adevărat. De multe ori sînt nelămuriţi în ce priveşte durerea lor şi chiar le scapă. Ieri, un om care nu-şi mai putea mişca picioarele de ani de zile a început să danseze - iar dimineaţa infirmierul lui era foc de supărat pentru că părăsise patul! Dacă Sufletul a comandat Luminii care trece prin creierul său să-i mişte picioarele, ce motiv de supărare e ăsta?

- *Aminteşte-ţi discuţia despre alter ego,* spuse Pisica. *Relaţia care se stabileşte între doctor şi pacient se petrece între alter ego-urile lor. Deci unul ia în primire rolul doctorului, iar celălalt rolul pacientului şi se protejează reciproc ţinîndu-se de roluri. În alter ego-ul doctorului nu există loc pentru aşa-zisele miracole. Dar cînd Spiritul activează Sinele în trup, Ego-ul este cel care comandă - şi astfel omul se poate mişca.*

- Deci, ca doctor, am înlesnit Spiritului să preia comanda.

- *Desigur. Dar acum persoana are nevoie de consolidare şi educaţie. Cu cît a fost mai multă vreme răsplătit ca să-şi protejeze alter ego-ul, cu atît va dura mai mult pînă să preia Sufletul comanda. Acordarea instrumentului fizic, cum numeam noi asta cîndva, înseamnă, deci, acordarea Sinelui în om.*

- Şi deci cum scapă omul de alter ego? am întrebat.

- *Hm, grea întrebare,* mărturisi Pisica. *Eu n-am alter ego şi deci nu prea ştiu.*

(Aşa cum am aflat în cursul a ceea ce am numit "căutarea mea spirituală", aceasta *era* o întrebare grea.)

- Cum să lupţi cu ceva care nu există? am mai întrebat.

- *Fii pe pace,* zise Pisica. *E timpul să te întorci la spital.*

---***---

M-am afundat în studiile din ultimul an, încercînd să las de-o parte conflictul dintre cunoştinţele mele reale şi cunoştinţele cerute de testele universitare. Probabil nu le-aş fi trecut şi nu mi-aş fi luat diploma dacă nu aş fi împiedicat cele două seturi de date să se amestece. Am învăţat ce voiau ei să învăţ. De fapt, medicina era foarte uşoară.

M-am înscris şi la nişte ore de filosofie ca să văd dacă filosofia îmi putea ajuta modul de a judeca. N-am zăbovit prea mult pe acolo; am descoperit curînd că profesorii erau foarte preocupaţi să analizeze modul în care gîndeau alţi gînditori şi mai puţin să gîndească proaspăt

împreună cu noi. Alter ego prevala şi acolo; iar legile valutei forte, care erau asemănătoare cu cele de pe pămînt, le ofereau acestor profesori un salariu ca să menţină statu quo-ul şi să nu se întrebe ce este dincolo de coaja lucrurilor.

Căutarea mea luă acum o formă nouă. Voiam să descopăr dacă mai sînt şi alţii care să ştie ce ştiam eu şi dacă profesorii care predau aceste sisteme erau cu adevărat captivaţi de ceea ce predau sau îşi jucau doar rolul. La o adunare politică în facultate am declarat:

- Pun sub semnul întrebării totul şi întreb pe fiecare despre adevăratele intenţii care vă fac să fiţi aici.

Aplaudară cu toţii, ceea ce m-a surprins foarte tare. Mă aşteptasem să aibă o reacţie de furie la întrebarea mea, dar se părea că undeva, în interior, fiinţele umane cunosc Adevărul, iar în adîncul lor doresc întrebarea care să-L aducă la lumină.

- *Urmăreşte atent. Alter ego-ul controlează lumea aceasta,* spuse Pisica. *Te vei pune singur în primejdie dacă nu te vei adapta sau dacă iei o poziţie de pe care să declari Cine Eşti cu adevărat şi să produci seminţele unei noi civilizaţii.*

Lakshmi mă imploră să mă ţin departe de politică. Aşa am şi făcut, chiar dacă preocupările mele sociale se depărtaseră de nevoia mea personală de a fi cu cei în suferinţă şi de a cuprinde o arie mai largă.

Văzusem clar lipsa de sinergie în corpurile care nu erau în acord cu scopul vieţii lor.Toată societatea era în ansamblu un corp.Acest corp nu se iubea pe sine căci fiecare individ în parte nu se iubea pe Sine.

Odată am vorbit oamenilor despre Dragoste. Dar reacţia lor a fost doar "vai, eşti atît de tînăr că nu-ţi poţi scoate sexul din minte".

- Sex! am exclamat, dîndu-mi în clipa aceea seama că în cultura noastră Dragostea şi sexul erau privite ca acelaşi lucru. Era un punct de intrare propice pentru acţiunile lui Imago, care, prin forţele întunecate, încerca să evite ascensiunea fiinţelor şi coborîrea adevăraţei Lumini a Spiritului (Duhului Sfînt).

În ziua aceea am hotărît să mă fac pustnic. Aveam nevoie de spaţiu şi timp pentru mine însumi.

- Încă nu pot transmite tot ce am trăit, i-am spus mamei. Sau societatea sau eu sau ambii nu sîntem încă pregătiţi. Jur să găsesc o cale mai bună de a sluji.

Astfel m-am cufundat în miriade de aventuri care au durat vreme de multe anotimpuri. Aveam propria mea măiestrie, dar n-o puteam pune în formă raţională. La cei douăzeci şi trei de ani ai mei trebuia să descopăr şi să fac toate greşelile necesare.

- *Nimeni nu vine în carne fără să greşească,* spuse Augustus. *Ţii minte cînd ne-am întîlnit? Ţi-am spus că am greşit de mai multe ori înainte de a cîştiga perla albastră, care acum îţi aparţine.*

Întruchipăm o structură de viaţă şi toată omenirea merge în mod repetat spre anihilare.

Nu voiam să mă gîndesc la asta, dar acum - cînd lucrurile căpătau adevărata lor greutate - nu mai puteam să evit acest gînd.

- Trebuie să învăţ să trăiesc în lume, am spus familiei. Spaţiul meu interior este în siguranţă în!ăuntrul meu şi înainte de a-l scoate la iveală voi explora lumea.

- Mi-e teamă pentru tine, se îngrijoră Lakshmi. Se pare că pleci de acasă.

- Nu, mamă - *sînt* acasă. Sînt ca o broască ţestoasă a cărei casă se duce oriîncotro merge ea. Trebuie să explorez sfîrşitul romantic al acestei saga. Trebuie să-ţi spun că sînt îndrăgostit.

- Dar ce s-a întîmplat cu Bhakti-Shadai? întrebă Amada.

- O iubesc şi pe ea. Dar aceasta este un alt fel de dragoste.

Nu spusesem nimănui despre femeia pe care o întîlnisem pe stradă. Relaţia a încălcat toate regulile. Era măritată, avea un copil şi şi-a părăsit soţul ca să vină cu mine. Mi-a fost întîiul profesor pe Tria Ra. M-a învăţat o mare dragoste.

Îţi voi spune
ce înseamnă tăcerea unei cîmpii verzi,
unde nimic nu poate ajunge la tine decît
ce merită cu-adevărat să ajungă la tine:
echilibrul,
liniştea dintr-un ocean de comunicare,
pacea;
acea mîngîiere blîndă pe care-o simţim
numai cînd sîntem deschişi către ea.

Cîntecul păsărilor purta un mesaj
de dulceaţă şi lubire şi Viaţă:
Viaţa însăşi era captată şi dată
într-un suprem act de iubire extatic.

Aceasta n-a fost numai comunicare teoretică -
a fost o vibrare la unison între un Mine şi-un Tine
o chemare-n tăcere,
propria salvare,
un a da şi a primi din abundenţă -
însă *dinspre* Sine şi nu *din cauza* Sinelui.

Nimic nu era planificat ori prestabilit între mine şi tine,
Această aventură către a trăi
era Viaţa însăşi
nu pentru viaţă, nu pentru ceva;
pur şi simplu Era.
Era gloria intangibilităţii.

Frumoasă a fost noaptea aceea;
un vînt proaspăt sufla, nu prea tare,

marea era întunecată
şi memoria ta vie evoca dragostea mea.
Nu era o dragoste banală -
era o naştere,
lăsam în voie o parte din mine
să devină Una cu noaptea
care avea să mă întărească
pînă în ziua următoare.
Atunci vei vedea deşteptarea.

PARTEA A TREIA

ÎMPLINIRE

CAPITOLUL 1

CĂLĂTORIA

- Din nou sînt doctor, aşa cum am fost de multe ori, pe mulţe planete. Îmi ştiu secretul, dar simt nevoia să cercetez mai departe. În felul acesta, cînd îmi voi folosi cunoştinţele, vor fi într-adevăr complete, m -am gîndit.

- *Aşa e*, fu de acord Pisica, însoţitoarea mea permanentă, care mă sprijinea puternic în noile mele eforturi.

- *Dar,* spuse Augustus, *nu neglija ajutorul pe care poţi să-l dai pe parcurs.*

Frumuseţea spuse:

- *Vei trece prin situaţii care vor căuta să te facă să uiţi Cine Eşti. Dar să ţii minte că vei ieşi cu bine din toate.*

- *N-ai de ce să te temi. Sînt cu tine,* spuse Androgynos, *iar călătoria în care ţi-ai propus să porneşti este următoarea etapă în pregătirea pentru stăpînirea a tot ce reprezintă o barieră pentru Suflet în planul material.*

- *Aminteşte-ţi,* spuse Augustus, *nu există greşeli - doar le numim aşa. De fapt, chiar denumirea de greşeli reflectă sentimentele noastre faţă de noi înşine. Aceste* ***sentimente*** *sînt duşmani ce trebuie învinşi.*

- *Acum nu le ai. Eşti clar şi vezi,* spuse Diamantul.

- *Dar,* interveni Voiamis, *pentru ca să-ţi iei Sinele în stăpînire, ţi se vor da teste. Vei putea să-i ajuţi pe alţii numai în acele privinţe în care te-ai luat în stăpînire pe tine. Acest proces se desfăşoară pe o durată cam de vreo două ori mai mare decît vîrsta ta actuală. Abia atunci vei fi ajuns la maturitate. Atunci şi numai atunci vei fi pe deplin mulţumit.*

- Nu prea ştiu cu adevărat în ce mă bag, am mărturisit. Răspîntiile pe care le întrezăream erau mult mai simple decît discuţia aceasta.

- *Curaj,* mă sfătui Pisica. *Ascultă-ţi Sinele - tu care ai fost Una cu Totul; tu care pe rachete ai despărţit planete; tu care ai părăsit Consiliul celor Doisprezece; tu care ai supravieţuit marii explozii a pămîntului. Acum eziţi şi eşti înfricoşat. Ruşine! Aminteşte-ţi Cine Eşti.*

M-am uitat drept în ochii Pisicii şi puterea Esenţei mă întări din nou. Totuşi am protestat:

- Dar nu văd rostul. De ce să părăsesc punctul de echilibru, Eu Sînt, ca să mă arunc în aventuri pline de riscuri?

- *Acum simţi pericolul?* mă întrebă Pisica. *Bun, doctoria îşi face*

efectul. E uşor să ştii totul cînd te afli într-o casă protectoare - şi, aşa cum i-ai spus mamei, Tria Ra este casa ta.

- *Să-ţi formezi un caracter nu e o sarcină atît de uşoară,* spuse Autenticitatea.

Toate calităţile cunoscute ale Esenţei erau prezente în acest Consilu al Esenţei mele - Voinţa, Puterea, Frumuseţea, Siguranţa, Claritatea, Înţelepciunea, Adevărul, Autenticitatea, Compasiunea, Iertarea, Spiritul, Iubirea - precum şi ansamblul, Esenţa Fiinţei mele adevărate, Conştiinţa Universală.

Apoi o lumină inundă încăperea. Era mai puternică, dar totuşi comparabilă cu lumina aceea rotitoare care venise de pe navele spaţiale în noaptea aceea petrecută pe plajă cu Laila. Lumina era mai puternică decît cea care îmi conectase gîndurile la creier şi-mi activase electricitatea în tot corpul. Era încă şi mai puternică decît cea pe care o văzusem în Sursă.

- *Sînt lumina lui Dumnezeu; sînt Spiritul care eşti tu,* îmi spuse. *Mai sînt şi calitatea Esenţei; prezidez peste acest Consiliu de Doisprezece în numele tău pînă cînd vei învăţa care-ţi este misiunea vieţii.*

Stăteam în centrul veşmîntului meu eteric, iar Lumina mă umplu, mă înconjură şi mă protejă prin toate straturile Sinelui - prin corpul mental şi cel emoţional ca şi prin corpul fizic, interpenetrîndu-l într-un fel atît de plenar încît mă simţeam pe deplin acordat. Consiliul Celor Doisprezece, individualităţile cosmice ale Fiinţei mele, mă înconjurară. În inima mea se afla smaraldul Adevărului; în pîntecele meu era rubinul Forţei, frumos arcuit.

Iar Voiamis, ţinînd cristalul în faţa mea (acolo unde locuise alter ego-ul), concepu o coroană de cristal în care să ţin giuvaierurile; Frumuseţea acvamarină în stînga mea, perla albastră a Înţelepciunii în cap, iar diamantul Clarităţii între ochi. Safirul albastru al Compasiunii şi praful stelar al Iertării se aflau de fiecare parte; sabia de argint a Autenticităţii era la picioarele mele; Roza Purpurie a Spiritului mă înfăşura, în timp ce Iubirea cea aurie mă inunda şi mă conecta cu Unicitatea Sinelui.

Spuse Lumina:

- *Aceasta este acordarea instrumentului fizic. Acum prima ta temă este să mergi într-un deşert şi să găseşti îngerii pentru corpul tău.*

- Îngerii pentru corp în deşert? am întrebat.

Dar, iată, mă aflam din nou în camera mea, cu o şi mai profundă siguranţă în inimă.

CAPITOLUL 2

ÎN DEŞERT

După ce am intrat la şcoală, am fost trimis într-un loc singuratic -interiorul celui mai uscat deşert de pe planetă.

Zilele s-au scurs fără ca să se întîmple ceva. Stăteam şi contemplam pustietatea - vastitatea nisipului, peste tot doar nisip. Nu exista nici o fiinţă, nici măcar un şobolan de deşert. Ziua era foarte cald, iar noaptea era frig.

Fusesem instruit să nu apelez la calităţile Esenţei. Mi se spusese:

- *Ceea ce deja ştii şi posezi nu-ţi poate fi luat înapoi dacă este al tău cu-adevărat. Aşa că nu conta pe asta.*

Am văzut ce este alter ego. Nu e altceva decît o formă comprimată de existenţă. Blochează receptivitatea gîndului (care intră în creierul meu sub forma Luminii) într-o interpretare eşuată a vieţii. În interpretarea respectivă el crede că viaţa se separă de sine.

Aştepta să se întîmple ceva. Eu la fel.

"E plăcut să fii singur", mi-am zis, "fără ca Pisica să fie prezentă."

Dar numirea singurătăţii ca atare nu a produs vreo schimbare. Angajamentul meu era să fiu cu Sinele meu.

Zilele se scurgeau. La început erau foarte uşor de numărat. Dar după o vreme nu mai era chip să le ţii socoteală. Situaţia era tot mai supărătore.

Aveam doar cantităţi limitate de hrană şi apă cu mine şi am început să mă îngrijorez. Dar îngrijorarea mea n-a produs vreo schimbare. Nimic nu producea vreo schimbare. Uneori mai venea cîte un vînt ori cîte o furtună de nisip, dar acesta nu era genul de schimbare de care aveam nevoie. Ori cel puţin aşa credeam.

Într-o dimineaţă m-am trezit fără nici o speranţă. Atunci am tras concluzia:

- Aceasta este viaţa mea, este existenţa mea. Nu-i nimic de făcut: iată-mă aici, acum.

Am străbătut deşertul cu privirea şi, după cît mi-am putut da seama, era peste tot la fel. Nisip, nisip şi iar nisip. Zile fierbinţi, nopţi friguroase.

Am început să mă gîndesc, să-mi amintesc toate vieţile trecute. Dar nici una din ele - mai de aproape sau mai de departe - nu însemna mare lucru în clipa aceea. Mi-am dat curaj spunîndu-mi că aceasta era doar o temă şcolară... "Dar ce şcoală?" m-am întrebat îndată. "Aceea

era un anume tip de şcoală, dar asta ce fel este?"

Am strigat: "Aştept realizarea!" Dar nu mi-am încălcat promisiunea. Spusesem că nu voi folosi nici un fel de magie. Aceasta includea şi neinvocarea a Ceea ce Sînt. "Şi de ce, la urma urmei, dacă Sînt ceea ce Sînt?" m-am întrebat. "Pentru că aşa am spus!" am răspuns fără menajamente. "Aceasta este perioada traiului în deşert."

Ce şmecheră este mintea. Zice "aceasta este perioada" ca penrtu a o scurta. Simţeam că-mi ies din minţi. Era ca şi cum mi-aş fi dat singur şah mat ca să-mi testez Fiinţa, indiferent de împrejurare, loc şi mediu.

"Da, dar asta e îngrozitor" (faptul de a interpreta în acest fel).

M-am hotărît să stau jos şi să meditez. "La ce?" m-am întrebat. Atît pe pămînt cît şi pe Tria Ra profesorii le dădeau discipolilor lor fie cuvinte fie simboluri asupra cărora să se concentreze. Discipolii le repetau, inducînd astfel o stare hipnotică. Atunci puteau fi uşor pacificaţi şi armonizaţi după voia profesorului. Nu că profesorul ar fi vrut să-i controleze. Această voinţă avea să producă iluminare. şi totuşi voinţa profesorului nu era voinţa elevului.

"Ori s-ar putea concentra pe o floare," am comentat în gînd. "Dar deşertul acesta pare să nu aibă nici măcar o singură floare!"

M-am hotărît să mă aşez - pur şi simplu să stau acolo.

Mintea din această formă umană este uimitoare, am descoperit. Este ca o maimuţă, ce sare de colo-colo, încercînd să prindă cîte ceva - un gînd, un cuvînt, un sentiment, o idee. În cele din urmă se agaţă de acţiuni pe care să le facă, de oameni cu care să vorbească, de locuri unde să se ducă.

Orice numai să nu fie liniştită.

"Mintea asta trebuie liniştită," spuse mintea. Ori poate că eu am spus acest lucru, pentru că deja totul mi se amesteca.

"Şşş, şşş, şşş", mi-am răspuns. Îmi plăcea această repetiţie - "şşş, şşş". Era ca o mantră pentru calmare. Evident era cea mai cunoscută mantră din unuivers. Cu toţii fuseserăm hipnotizaţi în acest fel - "şşş, şşş" - cînd mamele noastre încercau să ne liniştească. Iar mai apoi, fie pe un ton supărat, fie pe unul drăgălaş, ne-o invocam unii pentru ceilalţi.

M-am oprit - promisesem să nu folosesc nici mantre. Nu puteam nici să număr oi, o altă repetiţie pe care oamenii o folosesc în încercarea de a linşti mintea înainte de a adormi. "La naiba!" m-am plîns. "Ce pot să fac?"

Totul părea să fie în ultimă instanţă o tehnică sau alta. Iar eu crezusem că aş cunoaşte starea naturală a omului.

"Ştiu starea divină a Sufletului cînd e plin ochi cu Spirit," mi-am amintit. "Da," am dat replica, "dar avînd în vedere cîte ştiu despre asta, cum se face că nu sînt liniştit?"

Cum nu eram în stare să mă rog, să psalmodiez ori să meditez, cum n-am găsit nici o acţiune în care să mă implic şi cum promisesem să nu mă angajez în Consiliul Celor Doisprezece, spaţiul

cosmic era ultima mea speranţă. Nu făcusem nici o promisiune că m-aş abţine şi de la aşa ceva. Dar nu se arăta nicicum nici o navă spaţială.

Nu existau copaci - deci nu existau locuri în care să-i caut pe prietenii mei elfii şi gnomii. Nu exista nici apă în care să găsesc peşti sau delfini cu care să intru în legătură.

Totul - familie, iubite, prieteni - era doar un tablou din mintea mea. Nu exista nimeni şi nimic.

În amorţeala aceasta (ori cel puţin aşa mi se părea) îmi trecea viaţa. Zilele erau lungi - mă deplasam puţin, mai mult stăteam - şi nu le mai găseam sfîrşitul. Barba îmi creştea, iar faţa arsă de soare mi se deshidrata. Nu mai vedeam de ce să mai trăiesc, dar nici de ce să-mi iau viaţa. Un singur lucru era extraordinar: mica mea provizie de hrană şi de apă rămînea mereu aceeaşi.

Renunţasem să mă mai ataşez de propriile gînduri, amintiri şi altele dintr-acestea. Iar spaţiul meu interior începu să fie ocupat de un nou fel de gol. Era ca şi cum mă vidam de toate cele; nu mai era nimic de care să mă agăţ. şi totuşi, în timp ce se petreceau toate acestea, corpul meu era din ce în ce mai viu.

"Curios paradox," mi-am spus."Muşchii mei par să aibă cu atît mai multă energie cu cît eu fac, simt, gîndesc ori chiar îmi amintesc mai puţin. De ce aşa?" Nu ştiam. Dar avînd mai multă energie, mi se diminua dorinţa de a dormi.

Acum zilele erau şi mai lungi.

Am observat că doream ca zilele să treacă repede pentru ca noaptea să vină mai repede; dar cînd era noapte doream să răsară soarele. "Văd că nu am de ales," mi-am spus şi mi-am lăsat Sinele în voie. Am ţipat şi am răcnit; am mîncat nisip. Şi cînd mi-am dat seama că nu am nici un cuvînt de spus în privinţa locului în care mă aflam sau a timpului cît aveam de stat acolo, am trăit momente de nebunie - şi de extaz.

După atacul furibund asupra propriului Sine, m-am simţit mai gol ca niciodată. Zile întregi am umblat de colo-colo ca un zombi.

Mi-am creat legături cu o anumită fîşie de nisip căreia îi ziceam "casă". Apoi am plecat de acasă - întregul deşert mi-era casă. N-am mîncat şi n-am băut zile întregi. Mi se părea că nu mai am nici un fel de nevoi. M-am prăbuşit şi am leşinat.

Cînd mi-am recăpătat cunoştinţa, am simţit o furnicătură în mîini şi în tălpi. Era un simţămînt circumscris, unul care comunica ceva.

- *Sîntem scopurile tale,* am auzit. *Obiectivele tale se vor realiza sub custodia noastră.*

- Cee? am exclamat. Cu siguranţă căldura şi deshidratarea mă înnebuniseră - acum aveam halucinaţii!

- *Iar noi,* mă furnicară antebraţele şi picioarele, *sîntem instrumentele pentru atingerea scopurilor tale.*

A, nu, mi-am zis, acum doar nu s-o desprinde fiecare parte a corpului. Probabil că sînt mort de-a binelea!

- *Iar noi,* continuară genunchii şi coatele, *sîntem stilul în care se comportă instrumentele.*

- *În noi rezidă capacitatea tuturor acţiunilor tale,* vibrară cu o voce profundă braţele şi coapsele.

Atît extremităţile mele inferioare cît şi cele superioare prinseseră viaţă. Dar supravieţuirea restului corpului - pe care îl identificam cu mine însumi - era în primejdie reală. Soarele era atît de puternic încît nu mi-am putut ţine ochii deschişi pentru toate celelalte prezentări. Mi-am auzit doar organul bărbătesc spunînd:

- *Eu te orientez încotro s-o iei. Dacă mă urmezi, supravieţuirea e garantată.*

În abdomen, toate intestinele se treziră la viaţă şi începură să rezoneze cu rinichi în armonie ritmică.

- *Sîntem cei care elimină toate toxinele pe care le creezi tu. Întotdeauna te servim, indiferent de ceea ce faci.*

În timp ce intestinele prelucrau puţinul pe care-l mîncasem în cadrul dietei mele de deşert, cîntau o melodie continuă:

Să nu înţelegi greşit.
Noi eliminăm şi ceea ce vine dinspre Suflet,
toate lucrurile de care n-ai nevoie
în timp ce ego-ul tău se fixează pe lăcomie.
Eliminăm şi te curăţăm,
lăsînd să se manifeste imaginile ce hrănesc energia Sinelui.

- Aşa, deci eliminarea nu este doar fizică - se curăţă orice exces. Bun! Viziunea mea dramatică asupra vieţii în deşert se curăţa ea însăşi, iar eu începeam să-mi recapăt o metodă de a fi prezent.

- *Eu sînt metoda,* spuse ficatul, care organiza fabrica de prelucrare a organismului într-o manieră metodică.

Mă simţeam inspirat şi am răsuflat adînc. Aerul fierbinte al deşertului mi-a pătruns în nări, a coborît pe gîtlej, a trecut prin trahee şi bronhii către plămîni, a intrat în alveole şi a degajat reziduuri toxice prin respiraţie.

- *Vezi?* spuseră organele. *Noi sîntem organele respiraţiei, ventilaţiei, curăţirii şi schimbului. Sîntem aici ca să facem posibile toate acele lucruri către care eşti inspirat.*

Ele au fost acoperite de o bătaie puternică venind dinspre inimă:

- *Sînt impulsul care te călăuzeşte - port hrana în timp ce-ţi indic drumul. Te servesc supus şi nu-ţi judec niciodată paşii. Îţi dau impulsul să mergi în direcţia în care zici că vrei să mwergi.*

Vreau să merg ori trebuie să merg? am reflectat, trezindu-mă din ce în ce mai mult.

Şi buzele şi gura mi-erau uscate. Senzaţia aceasta de uscăciune îmi ajunsese pînă în stomac.

- *Avem nevoie de apă,* spuseră în cor. *Dacă te-ai osteni să ne*

dai atenţie, te-am informa în privinţa nevoilor tale. Ai nevoie de apă!

Aşa mi-am făcut un obiectiv din găsirea apei. Picioarele mă purtau acolo unde mă îndruma simţul de orientare şi acolo am găsit un izvor.

- Mulţumesc, am spus, fără să ştiu cui să mă adresez.

- *Eu am fost izvorul,* spuseră ochii. *Eu sînt viziunea formei.*

- *În timp ce eu sînt substanţa acestei vieţi,* spuse logosul în urechea mea internă.

Apoi spuseră toate împreună:

- *Sîntem cei doisprezece îngeri ai corpului tău. Noi mentalizăm - gîndim - pentru tine, aşa că tu nu trebuie să gîndeşti pentru noi. Sîntem în aliniere perfectă. A venit momentul să ne asculţi.*

Următoarele zile le-am petrecut în deşert în armonie desăvîrşită. Fiecare din cei doisprezece îngeri, funcţionînd în colaborare cu ceilalţi, mă mişca, mă hrănea şi îmi organiza viaţa.

Deşertul îmi devenise casă. Nu mai aveam nici urmă de gînd de plecare.

CAPITOLUL 3

ÎN MIJLOCUL OAMENILOR

M-am trezit umblînd pe străzile unui oraş aglomerat de pe Tria Ra.

- Cine te crezi? mă întrebau oamenii indignaţi. Nu ştii să te îmbraci şi altfel?

- Mă scuzaţi, răspundeam şi-mi priveam imaginea reflectată în vitrina unui magazin de haine la modă pentru bărbaţi. Arătam fioros. Eram desculţ, parcă nu mă bărbierisem de ani de zile şi nu-mi spălasem trupul şi nici cămaşa zdrenţăroasă şi pantalonii.

- Revoltător... ticălos neruşinat... jegos... murdar...! Aceste vorbe de ocară şi altele asemenea curgeau în urma mea.

Vocea Maestrului Şcolii spuse:

- *Spuneai că te simţi în deşert ca acasă. Acum eşti din nou acasă. Ai de primit o lecţie în mijlocul umanităţii.*

Pînă nu s-au manifestat îngerii în corpul meu nu mi-am recăpătat conştiinţa de Sine. Acum mi-o recăpătasem, îmi păstram încă necălcată promisiunea de a nu-mi provoca la acţiune puterile interioare, şi mă aflam în oraş.

În timpul retragerii mele în deşert, într-atîtea nopţi m-am gîndit cu sentimente nostalgice la relaţia bărbat-femeie. Dar aici nimeni nu-şi dorea să mă aibă aproape. Lumea îmi considera înfăţişarea absolut dezgustătoare. Afirmaţiile cele mai din inimă pe care le-am auzit erau

pline de milă. "Cît de jos poate cădea un om?" spuse un pastor care, trecînd pe lîngă mine, îmi evită privirea. M-a cuprins tristeţea pentru el, căci mintea sa minţea. Voiam să-l rog să pună în practică ceea ce predica; dar cînd m-am apropiat, s-a îndepărtat în grabă.

Femeile care altădată mi-ar fi admirat înfăţişarea acum mă ignorau. "Nimeni nu vede Cine Sînt," am băgat de seamă. "Peste tot mişună doar măşti, iar de data aceasta masca mea nu face plăcere." Anii din deşert îşi puseseră amprenta pe înfăţişarea mea, chiar dacă eram încă tînăr.

-Eşti bun să-mi spui unde aş putea să mă spăl? I-am întrebat pe un tînăr care părea deschis şi destul de luminat.

Dar el mi-a răspuns:

- Marş, pleacă de aici, cîine! Părinţii nu te-au învăţat să te speli?

Miroseam urît; arătam dezastruos. Şi totuşi îngerii erau cu mine.

Inima spuse:

- *Acum ştii că nimic nu se vede cu ochiul liber.*

Urechea vorbi şi ea:

- *Bucură-te de sunetele vorbelor lor. Chiar cînd conţinutul vorbelor pare împotriva ta, sunetul Vieţii este, totuşi, acelaşi.*

- *Nu judeca,* spuse ficatul cel metodic.*Chiar dacă toată lumea de judecă pe tine, tot nu e nevoie să-i judeci şi tu.*

- *Doar urmăreşte atent,* spuseră ochii. *Urmăreşte şi ascultă ca să înţelegi de unde vin.*

Vocea Maestrului adăugă:

- *Tu, un om de pe pămînt, eşti la fel ca ei. Fiecare din ei e ca tine, iar toate felurile în care vorbesc le reflectă personalitatea. Dar nu sînt personalitatea. E vorba doar de o mască, pe care o poartă doar cu un singur scop: ca să te înveţe să înţelegi.*

Eram obosit şi dezorientat.

- Acum mi-aş dori să fiu iar în deşert. Cel puţin acolo era linişte.

- *Chiar **eşti** în deşert,* răspunse vocea. ***Totu**-i deşert. Întregul univers este lipsit de Suflet acolo unde Sufletele s-au camuflat.*

- Dar în deşert nu era nimeni, am insistat.

- *Şi aici tot nu e nimeni. Tocmai asta-i problema. Acolo unde este **Unul**,domină armonia. Eşti una cu tine însuţi?*

- Ce mai călătorie, am spus. Şi cică asta ar trebui să mă înveţe ce-i viaţa.

- *Chiar **este** viaţa,* veni răspunsul. *Este uşor să fii luminat cînd eşti camuflat. Acum însă eşti expus.*

- Cît va ţine asta? am insistat. Drept răspuns, în faţa noastră apăru o stea cu douăsprezece colţuri. Arăta ca o holograma.

- Ce-i asta? am întrebat.

Vocea îşi continuă discursul din centrul stelei:

- *Prin această stea trebuie să înveţi să mă vezi prin toate.*

- Prin toate? am întrebat.

- *Da. Ai văzut diversele reacţii pe care oamenii le-au avut la vederea formei tale - unii te-au scuipat, alţii au aruncat cu pietre, alţii te-au insultat, cîţiva s-au îndepărtat puţin, unora nu le-a plăcut prezenţa ta în preajma magazinului lor şi aşa mai departe. Imaginea pe care o proiectezi e receptată ca o ameninţare. Şi totuşi eu mă aflu în ei ca şi în tine. Cum te-ai simţit cînd te-au judecat.?*

- Neapreciat cum se cuvine, am răspuns.

- *Şi chiar eşti mizeria şi murdăria şi obscuritatea pe care o văd ei?*

- Nu. Sînt tot Eu Însumi.

- *Atunci, dacă Eu Sînt în tine, ai un avantaj asupra lor, pentru că ştii, iar ei au uitat şi, în consecinţă, reacţionează faţă de tine în termenii educaţiei pe care au deprins-o.*

- Dar nu le-am făcut nimic rău, m-am plîns. Se pare că m-au privit prin propriii lor ochi şi m-au urît. Nu-i drept.

- *Poţi să simţi punîndu-te în locul lor? Cîtă suferinţă şi chin trebuie să îndure cînd te văd pe tine şi pe îngerii tăi doar ca obscuritate şi mizerie!*

- Mă simt singur, am exclamat. E drept, cînd eram în deşert n-aveam cu cine sta de vorbă - dar aici...

- *Chiar că n-ai cu cine sta de vorbă,* spuse vocea. *Şi am să-ţi spun de ce. Cînd se naşte un om prin canalul naşterii, uită de el însuşi. Cum se întîmplă acest lucru, omul se simte înfricoşat şi se protejează cu o mască. Avînd această mască, uită şi mai mult adevărata sa natură şi îşi ascunde Sinele şi mai în adînc. Această îl obligă să găsească o mască şi mai groasă...*

- ...şi tot aşa, am completat. Sună a cerc vicios.

- *Chiar aşa şi este. Aşadar, omul se naşte cu o fixaţie. Aceasta este cheia spre realizare. Dacă învaţă să-şi vadă Sufletul, devine propriul lui stăpîn. Dacă învaţă să devină Spirit, atunci este una cu Domnul Universului.*

- Oo! am exclamat. Există, deci, douăsprezece fixaţii majore şi tu te afli în spatele acestei stele. Iar oamenii reacţionează cînd mă văd nu în funcţie de cine sînt eu, ci de fixaţiile specifice.

- *Bun, începi să pricepi. Acum mai trebuie să înveţi să-mi asculţi vocea dincolo de măştile oamenilor. Indiferent ce-mi spun mie, indiferent ce-ţi fac ţie.*

- Pare greu, am spus.

- ***Este** greu - cînd porţi mască, ceea ce se întîmplă ori de cîte ori te identifici cu fixaţia ta. Toţi le au pe toate, numai că unele sînt mai în adînc decît celelalte.*

- Şi sînt douăsprezece de toate? La fel ca şi Consiliul...

- *Nu uita, nu trebuie să foloseşti nici o informaţie de dinainte.*

- De ce nu? am întrebat. Mi-ar fi de ajutor.

- ***Nu** există de ce-uri şi n-avem nevoie de nici un ajutor. Avem nevoie de **certitudine** şi unde este certitudine nu mai este nimic altceva, spuse Maestrul cu asprime.*

Ce talent am să-mi aprind singur paie în cap, m-am gîndit. Cu experienţele mele numeroase, ce mi-a mai trebuit să mă înscriu la Şcoală?

- *Ca să te iei în primire,* răspunse vocea. *Cînd eşti stăpînul Sinelui propriu, îţi împlineşti scopul vieţii. Acest lucru activează claritatea Misiunii tale. Credeam că te interesează! Ai vrea să te dăm afară acum, în mijlocul pregătirii? Ai putea să fii angajat pe bani la spitalul local şi să-i ajuţi pe oameni să se autoanestezieze,* spuse vocea cu cinism. *Şi, oricum, cine are nevoie de conştiinţă cosmică?*

- Nu! am strigat. Îmi repugna ideea mediocrităţii. Mi-am amintit cum se făceau la spitale implantări de gînduri pentru a-i descuraja pe oameni să se descopere pe ei înşişi. Nu numai că era fals, dar era şi dureros. M-am hotărît să mă consacru căii pe care mă aflam.

- Înainte, am spus. Nu vreau să merg în altă parte. Oricît ar dura, să înaintăm.

---***---

În oraşul acesta exista un parc central. Vizavi de parc se aflau nişte săli pentru conferinţe unde oamenii se adunau ca să discute starea de lucruri de pe Tria Ra. Vocea mi-a ordonat să devin cerşetor în acel parc. Ca cerşetor aveam să fiu acceptat ca înfăţişare şi aveam să mă plasez într-o poziţie din care să pot vedea cele douăsprezece moduri în care omul poate uita de sine însuşi.

Am făcut acest lucru ani în şir şi am observat această uitare-de-Sine de mii de ori - miriade de exemple ilustrative pentru cele douăsprezece feluri în care aceşti oameni nu mai erau în legătură cu natura inimii lor. Un exemplu tipic arăta cam aşa.

CAPITOLUL 4

ADUNAREA CELOR VIZI

Pe măsură ce mă apropiam de locul adunării, mă cuprindea un sentiment de vid, de deşertăciune. Era o senzaţie ciudată şi aceasta emana dinspre cele douăsprezece personaje care se adunaseră să discute problema supravieţuirii pe Tria Ra.

În perioada aceea, Tria Ra trecea printr-o stare de agitaţie politică. Erau foame, război, greve, şomaj, infalţie şi se uitase de Scopul existenţei. Intreruperea legăturii cu Spiritul diriguitor crea un lanţ de gafe în relaţiile interumane.

Toate acestea îmi aminteau de pămînt.

Deşertăciunea de aici era atît de evidentă încît crease o gaură neagră empirică care ea însăşi sugea energie, pînă şi de la plantele din parc. Aceasta era o imagine şi mai tristă a prăbuşirii civilizaţiei.

- Cine a îngăduit prezenţa acestei creaturi dezgustătoare în mijlocul nostru? rosti batjocoritor o doamnă impozantă şi plină de sine. Chiar trebuie să tolerăm un nătîng jegos în cea mai distinsă instanţă a eleganţei superioare în care se discută însuşi destinul lumii?

- Cui îi pasă? spuse bătrînul pe un ton pasiv, plin de lene studiată.

Stilul său indolent îl ajutase să reziste în multe adunări în care nu se rezolva nimic. Reluă:

- Oricum, cui îi pasă dacă nu ajungem nicăieri?

- Iată că mie îmi pasă! Nu numai de el, ci şi de eficienţa acestei şedinţe, minţi un tînăr guvernant care, evident, era mai preocupat de propria-i imagine deşartă în cadrul grupului decît de chestiunea esenţială ce trebuia dezbătută.

- Situaţia lumii este îngrozitoare! exclamă un membru mai obscur. Mi-e teamă că nu vom supravieţui. Iar pe dumneavoastă vă acuz pe toţi că nu faceţi nimic pentru salvare! Ochii îi erau acoperiţi de ochelari cu lentile groase, iar în spaima lui aproape că se adresase peretelui, fiindcă era incapabil să se confrunte cu ceilalţi membri privindu-i în faţă.

- Sînt dezamăgit pentru că această întrunire nu duce nicăieri, declară furios un bărbat cu buze strînse. Îmi amintesc că aşa ceva s-a mai întîmplat şi altădată şi nu merită să-mi pierd timpul cu dumneavoastră. Sînt supărat pe dumneavoastră şi pe mine însumi că mă aflu aici. Ar fi trebuit să prevăd şi să stau acasă!

Acest om reprezenta domeniul dispreţului. Toată viaţa suferise de revoluţia internă a propriilor organe. Era atît de plin de resentimente încît faţa îi era plină de bube şi puroiul îi şiroia.

- Sînt înspăimîntat, insistă cel cu lentile groase. Mi se pare...

- Taci, tăceţi cu toţii! lătră un certăreţ cu chef de răzbunare. Numai dacă voi controla *eu* lumea, vom avea pace!

- Desigur, spuse linguşitorul. Dar cine vrea pacea ta?

- Cui îi pasă, cui îi pasă, cui îi pasă? mormăi un membru care-şi pierduse echilibrul. Mă simt deprimat. Domneşte disperarea, iar noi nu putem să ne înţelegem. Toţi spunem că vrem să avem pace, dar nici măcar nu vorbim aceeaşi limbă.

- Am în plan să propun o limbă comună, exclamă un individ uscat, hulpav, care simultan mînca, bea, citea, îşi lua notiţe şi încerca să vorbească.

- Habar n-are de nimic, mormăi din colţul său un avar. Nimeni nu ştie nimic. Eu ştiu, dar nu sînt dispus să spun.

- Vă urăsc pe toţi! şuieră o femeie aprigă. Nu ştiu de ce, dar ura este dominantă în mine. Cred că cel mai bun lucru care s-ar putea întîmpla acum ar fi anularea acestei şedinţe - şi probabil a lumii! răcni ea, scuipînd venin.

Acum nu mai sînt speranţe, adăugă pe un ton sfîrşit bătrînul. Totul este clar pus pe tapet, iar noi nu putem cădea de acord.

Adunarea aceasta a eşuat, m-am gîndit. Reprezentanţii se vor întoarce în ţările lor, toţi fixaţi pe propriile păreri şi probabil vor începe războaiele. Semăna atît de mult cu felul în care mă trataseră pe mine la întoarcerea din deşert. Deşi părea că vorbesc unii cu alţii, vorbeau doar cu ei înşişi. De fapt, nu vorbeau decît despre ei înşişi.

Cînd am ieşit, l-am văzut pe al doisprezecelea membru - cel lacom - vînzînd tricouri cu imaginea adunării, amintiri, vederi, orice i-ar fi putut aduce un dolar. Uitase complet din ce motiv se afla acolo.

---***---

Asta da lecţie! În timpul şedinţei am uitat complet că aceşti indivizi erau Suflete omeneşti. Măştile şi felul de a fi le erau atît de fest ataşate sinelui lor încît deşertăciunea acestora - pe care am simţit-o mai devreme şi care se potrivea cu propria lor deşertăciune - fixa ferm contururile rolului lor. Spiritul, îndepărtat, urmărea cum forţele întunecate le dirijează viaţa tot aşa cum ei înşişi dirijează viaţa altora.

Urmărisem toate aspectele patimilor care-i făceau să sufere. Toate erau noi pentru mine şi în cursul scurtei lor şedinţe am putut vedea lucrăturile din întregul plan material. Dar cum cea de-a şaptea roată îmi funcţiona sănătos, nu i-am judecat. Nici pe mine nu m-am judecat pentru vina de a fi judecat altădată. Toate aceste patimi erau calităţi ce prevalau din cauza uitării-de-Sine - din frică şi din tăinuirea fricii.

Frica, uneltirea, retragerea şi lăcomia erau atributele incapacităţii de a se simţi în siguranţă ori de a şti ce ai de făcut. Evident, pe un asemenea fundal orice acţiune devenea una de autoprotecţie, în felul acesta Sinele (care se uitase pe sine) fiind greşit înţeles.

În mod firesc, cei care nici măcar nu-şi mai aminteau de Fiinţa lor aveau o lene de a trăi pe care o compensau cu o mulţime de activităţi care-i ţineau ocupaţi cum ar fi fabricarea de armament; iar răzbunarea, resentimentul şi ura erau o compensaţie a faptului de a nu fi Sinele propriu. În asemenea condiţii, cine i-ar putea învinovăţi pe cei care alegeau moartea? Evident, cu cît viaţa le era mai firavă, cu atît se arătau mai aroganţi sau mai trişti.

Am raportat Maestrului:

- N-am văzut să apară nici o altă formă de interacţiune în *acest* deşert atunci cînd nu există nici un fel de cunoaştere a Sufletului.

- *Aşa este,* spuse vocea Maestrului. *Şi toate aceste atribute frînează capacitatea de a avansa conştient. Este ca o hidră cu douăsprezece capete. Chiar dacă ai fi trăit mulţi ani în această lume, mă îndoiesc că ai fi văzut nivelul interactiv la care trăiesc oamenii. Dacă au un obiectiv sau scop mai înalt, tot ce are să se întîmple se petrece în cursul unei vieţi. Dar cînd nu au un scop mai înalt, devin această unică patimă, doar una - şi deşi intră în contact cu mulţi, îi ţin de prieteni numai pe aceia care sînt exact ca ei sau doar uşor diferiţi.*

- Aceasta nu înseamnă mai multă izolare decît în deşert? am întrebat. Acolo m-am simţit însingurat la început, apoi doar singur într-un spaţiu amplu. Dar după ani de izolare, cei doisprezece diavoli - care se aflau şi în mine - au plecat, în sfîrşit.

- *De aceea ai fost adus înapoi în oraş - ca să vezi cum interacţionezi în viaţă. Şi acesta este un deşert, un deşert al izolării umane. Îţi recomand să-ţi reciteşti notele despre patimi.*

Aşa am şi făcut, şi încă de multe ori. Doar simpla rememorare a observaţiilor îmi deştepta capacitatea de a înţelege fixaţiile limitate. Deoarece încă mai învăţam la Şcoala aceasta, mi-am ţinut promisiunea de a nu folosi nici un fel de magie în legătură cu Sinele meu. De aceea, în cursul observaţiilor zilnice din parc, sufeream cînd vedeam adulţi care se certau de la ceva cu aparenţă obiectivă, dar care de fapt era o proiecţie a modului personal bine fixat de a fi în viaţă.

- Cum se poate scăpa de asta? am întrebat vocea.

- *Conştiinţa,* spuse Maestrul. *Conştiinţa este asemenea Luminii. Este lumină.*

Cu cît o vedeam mai mult, cu atît o puteam vedea mai bine.

Am putut să văd dragostea negativă pe care copiii o primeau de la părinţi. Nu-şi puteau susţine o eventuală şansă - sau erau asemenea părinţilor ca să le facă pe plac sau sau se plasau la polul opus. Şi totul ca să le cîştige atenţia, pe care ei o numeau dragoste. Dar prea puţină Dragoste curgea prin aceste vieţi. Aceşti oameni erau mai mult sau mai puţin înţepeniţi în propriul mecanism şi se jurau că au dreptate, îi făceau pe alţii să greşească şi uneori ajungeau la o înţelegere a Sinelui propriu. Cei mai evoluaţi spuneau frecvent: "Mă accept pe mine însumi - acesta e modul în care exist, vă place, bine, nu, nu." dar nu-şi imaginau măcar că există o cale spre a Fi cu adevărat.

Cei care se angajau pe drumul cunoaşterii de sine analizau cum sînt sau încercau să-şi schimbe felul de a fi în "mai bine".

An de an erau puse la dispoziţie tot felul de măşti. Însă Esenţa era pomenită rareori.

- După anii de deşert, acest lucru este de nepreţuit, i-am spus Maestrului. Mulţumesc tare mult. Acum trebuie să merg acasă.

- *Acasă este destinul tău,* spuse vocea. Apoi adăugă: *Acum te vom trimite la o altă şcoală.*

- Altă şcoală? am strigat. Învăţătura asta nu se mai termină niciodată?

- *A mea nu s-a încheiat,* îmi replică Maestrul, *iar eu sînt de cînd există Viaţă.*

- Adio şi îţi mulţumesc, i-am spus şi m-am pornit spre cel mai apropiat aeroport că să iau un avion spre ocean.

CAPITOLUL 5

OCEANA

Avionul meu cobora spre Oceana. "Ce palpitant!" mi-am zis. După toate experienţele din deşert, eram pregătit pentru un episod romanţios. Cel puţin aşa credeam.

Oceana era o comunitate mică cu o plajă frumoasă înconjurată de cocotieri. Mai existau vilele splendide ridicate în vremurile de afluenţă. Acum erau folosite ca hoteluri, pensiuni ori apartamente mobilate pentru tineri profesionişti.

Mi-am amintit că un prieten de la medicină locuia pe acolo. Raz era frate cu Joe (Joe era colegul de liceu care nu mi-a mai vorbit după noaptea din pădure petrecută cu pumele.)

M-am împrietenit cu Raz în timpul internatului de un an. Aşa că acum l-am sunat, iar el m-a invitat acasă.

- Hakim Eusint! spuse deschizînd uşa. Bine ai venit în casa mea. Te rog să stai cît doreşti şi să te simţi bine în Oceana. Ce mai fac Amada şi părinţii? întrebă politicos.

- Bine, bine, am răspuns. Dar de fapt aproape că uitasem de existenţa lor; cît despre numele meu, trecuseră eoni de cînd nu-l mai auzisem. Bine, Raz, am continuat, dar tu cum o mai duci?

- Grozav. Abia aştept să-ţi prezint logodnica - e o soră medicală foarte frumoasă.

Surori, frumuseţi, femei - ce străin mă simţeam de lumea aceasta.

La începutul şederii mele la Raz, am încercat să-i vorbesc de puterea de a discerne egotipuri (acele calităţi ale pasiunii despre care învăţasem în deşert). Dar curînd am renunţat, căci Raz mi-a spus:

- Eusint, îţi complici prea mult viaţa. Doar simte-te bine şi distrează-te. Uite cum fac eu - puţină muncă, ceva joacă, ceva distracţie...

- Dar ce mai e cu tine însuţi? am întrebat. Mă refer la Sinele tău.

- Păi ăsta sînt eu - puţină muncă, puţină distracţie... În ultimii cinci ani m-am îndrăgostit de trei ori pe an. Cînd mă plictisesc, schimb macazul. Nici o problemă - n-am de ce să mă plîng. Medicina îmi aduce bani buni şi uite-aşa îmi duc viaţa.

Părea bine dispus. Descrierea sa nu suna rău. Aşa că m-am decis să rămîn în Oceana o vreme.

---***---

Plaja, băutura şi iahturile erau distractive pînă la un punct. Dar

punctul era tocmai faptul că nimic nu hrănea Sufletul. Nimic nu era aici ca-n deşert - era vesel, iar oamenii chiar ziceau că e "luminos". Dar ce departe era totul de înţelegerea Sinelui.

Tot ceea ce făceam era pentru stimulare senzorială.Ca şi Raz, mi-am schimbat şi eu de mai multe ori prietenele, aşa cum m-au schimbat şi ele pe mine pentru alţii. Aceasta era împărăţia superficialităţii; vieţilor oamenilor le lipsea profunzimea. M-am apucat de droguri, sex, iahting, canotaj, înot. Am căpătat o slujbă la clinica unde lucra Raz, dar rareori îmi petreceam timpul la serviciu. De cele mai multe ori era închis.

După vreo cîteva luni de trai în stilul acesta, am observat efectele sale asupra sistemului meu. Faţa mi s-a buhăit; am luat în greutate; pielea mi s-a tăbăcit de la soare.

Raz avea o prietenă pe nume Nina, cît se poate de potrivită pentru el. Ea îndrăznea să facă ceea ce el nu îndrăznea şi pentru aceasta o admiram. Într-o zi Nina şi Raz s-au uitat la mine surprinşi. Nina m-a întrebat:

- Ce se întîmplă? Pari obosit. Stai şi bea ceva.

- Nu vreau să beau, i-am răspuns, agasat de mine însumi pentru că-mi lungisem şederea atît de mult.

- Cheamă o fată şi fă un pic de dragoste, insistă Nina, întinzîndu-mi telefonul.

- Nu, am spus furios, izbind telefonul de podea. Lasă-mă-n pace!

M-am dus în camera cealaltă. Mă urmară amîndoi.

- Ai nevoie de ceva? mă întrebară.

- Nu, nu. Îmi cer scuze. Nu mă simt bine. Mă simţeam de parcă aş fi fost luni de zile în mijlocul adunării celor vizi. Numai că aici, deşertăciunea era camuflată de jocuri. Aceste jocuri mascau chiar şi tiparele de bază ale fixaţiilor. Totul era anesteziat. Totul era "bine" - acelaşi "bine" care ieşise şi din mine cînd fusesem întrebat de ai mei.

- Nu pot trăi în felul acesta. Îmi pare rău.

- Ţi-am dat tot ce am, spuse Raz dezamăgit. Poate vrei un pic de coca?

Era ultimul lucru de care aveam nevoie. Raz folosea cocaină zilnic. Fiind doctor, o obţinea uşor. Întreaga planetă folosea cocaină în proporţiile unei epidemii. Deoarece oamenii nu erau capabili să se confrunte cu propria existenţă, îşi cheltuiau veniturile orientîndu-şi mintea către "distracţii" - îşi controlau gîndurile, încercau senzaţii noi, îşi amplificau viaţa sexuală.

---***---

Promisesem să nu-mi folosesc puterile speciale că să mă ajut, dar acum mă gîndeam să-mi încalc făgăduiala. M-am izolat o vreme ca să mă rog, să psalmodiez, să cînt, să meditez şi chiar să-mi spun povestea propriei vieţi. Am practicat yoga stînd în cap; am făcut t'ai chi.

Am dansat prin valuri, am alergat, am sărit şi am cîntat şi iar m-am rugat; dar integritatea promisiunii mele era de aşa natură că nimic nu-mi putea alina chinul.

Într-o zi, Nina, care avea merea cîte o idee despre cum să-ţi uşurezi suferinţa, îmi spuse pe un ton atît de serios încît aproape n-am recunoscut-o:

- Ştiu exact ce fel de energie îţi trebuie.

Eram sceptic, dar curios:

- E blondă şi drăguţă şi iubitoare şi semn de foc nonnevrotic? am întrebat-o, fiind destul de sigur că o asemenea combinaţie nu există.

-Da, spuse Nina. Poţi s-o chemi pe Aetheria la numărul acesta dacă vrei.

Nina se comporta acum diferit. Cînd a pronunţat numele Aetheriei, camera se umplu cu o emanaţie de respect. Chiar şi Raz a simţit schimbarea.

- Da, fu el de acord. Aetheria i s-ar potrivi. Amîndoi sînt atît de solemni.

Am sunat-o pe Aetheria. I-am spus:

- Mă numesc Eusint. Am numărul de la Nina.

- Da, mi-a spus că intenţiona acest lucru, replică Aetheria, iar eu m-am simţit de îndată pătruns de un mare respect. Ce pot face pentru tine? întrebă blînd.

Vocea ei îmi mişcă inima, aroganţa mi se topi şi i-am răspuns:

- Pot să vin?

- Da, îmi răspunse şi închise.

După toată acea perioadă petrecută în Oceana şi toate fetele pe care le văzusem, îmi închipuiam că ştiam ce avea să urmeze. Voi sosi la ea, vom dansa şi vom cina şi apoi ne vom culca. Poate n-ar trebui să mă duc, mi-am spus. Şi totuşi ştiam că mă voi duce - ce altceva era de făcut?

Locuia la ţară. Am ajuns la o căsuţă mică din mijlocul pădurii. Parcă era plasată într-un spaţiu numai al ei. (Mi-am zis "spaţiu eteric", dar nu trebuia să folosesc asemenea cuvinte.) Era în amurg; spaţiul din faţa uşii era scăldat în roz, purpuriu şi auriu. Apropiindu-mă de uşă, m-am liniştit şi vibraţia interioară îmi reveni, vie şi intactă.

Aetheria deschise uşa. Avea o faţă aurie, angelică - ochi albaştri profunzi, obraji rumeni şi un zîmbet indicînd satisfacţie şi pace interioară. Zîmbetul i se extindea dincolo de faţă, umplînd întreaga casă.

- N-ai vrea să intri? întrebă, scoţîndu-mă din meditaţie.

- Sigur că da, mulţumesc, scuză-mă, am spus stîngaci şi am intrat.

CAPITOLUL 6

AETHERIA

În căsuţa Aetheriei totul emana pace - pereţii, rafturile, mobilierul simplu. Văzusem atîta lux în diverse locuri şi totuşi deşertăciunea le făcea să pară sărace prin comparaţie. În Oceana am văzut femei cu diamante, aur şi perle, femei ce arătau ca nişte cadavre încărcate de bijuterii. Dar aici totul era atît de diferit. Bogăţia acestei prezenţe era de nedescris.

- De nedescris, am spus. *Vreau* acest lucru. Ce este?

- Cunoaşterea, zîmbi ea. Şi, închizînd ochii, proiectă o experienţă totală de pace solemnă.

- Dă-mi-o şi mie, i-am cerut.

- Nu pot. E vorba de cunoaşterea Cuvîntului. Trebuie să mergi la Mahatma.

- Ma... ce? nu mai auzisem un asemenea cuvînt.

- *Maha* înseamnă mare, iar *atma* Suflet.

- Credeam că toate sufletele sînt pur şi simplu suflete şi nu există o ierarhie a sufletelor, i-am spus cu aroganţă.

Mi-a părut rău pe loc de ceea ce spusesem şi m-am corectat. În timpul petrecut în deşert şi în Oceana gentileţea mea se contaminase de obiceiurile din mediu.

- Îmi cer scuze pentru brutalitate, i-am spus, dar am trecut prin perioade grele.

- Ştiu, zîmbi şi îşi închise iar ochii. De aceea ai fost trimis aici.

- Cum de ştii acest lucru? am întrebat surprins. Acum îmi închipuiam că ştie absolut totul despre mine; aceata mi-a dat o licărire de speranţă, deoarece atîta vreme mă simţisem izolat.

- Eu nu. Dar Cuvîntul ştie.

M-am apropiat de ea.

- Te doresc, i-am spus şi am îmbrăţişat-o cu tot corpul.

M-a primit îndată, nu numai în trup, ci mai mult. M-a eliberat dintr-o dată de singurătate. În noaptea aceea am făcut dragoste cu trupul şi cu sufletul şi am aflat că modul în care sufletul făcea dragoste în trup era prin sex. Ce contrast faţă de nenumăratele aventuri sexuale fără noimă pe care le avusesem în Oceana! Vibraţia a trecut prin toate cîmpurile mele, mi s-a deschis inima şi m-am încredinţat pe deplin blîndeţii vieţii.

CAPITOLUL 7

MAHATMA

În dimineaţa următoare şi în cele care i-au urmat, m-am trezit alături de Aetheria. Făceam dragoste tot timpul şi contactul meu cu ea era cel mai tămăduitor dintre cîte încercasem pînă atunci. Dar setea mea de "experienţă a cunoaşterii" - cum îi zicea ea - creştea, iar cu ea creştea şi admiraţia mea pentru felul ei de viaţă. De exemplu, la ea nimic nu se irosea.

- Vrei nişte porumb? mă îmbie în timpul unei cine tîrzii.

- Da, mulţumesc, am răspuns.

- Nu uita să-l îngropi cînd termini. Tot ce folosim dăm înapoi lui Tria Ra şi devine nou fertilizator. De aceea viaţa în marile oraşe este la fel ca în deşert - în afară de alergii nimic nu se dezvoltă acolo.

- Alergii? am întrebat surprins.

- Da, răspunse, alergii la natură, la viaţă şi unii faţă de alţii. Lumea nu acordă nici o recunoaştere adevărului, poate doar celui din agendă ori, uneori, poate celui din cap. Dar nu celui din inimă; acela nu contează. Ştii acest lucru, nu-i aşa?

Ştiam oare? Văzusem oraşe în toate vieţile mele şi niciodată nu corelasem alergiile cu viaţa în aglomeraţie. Ştiam că orăşenii sînt mai bolnăvicioşi, dar nu făcusem legătura.

- Nu cred că ştiam, i-am răspuns. Mai spune-mi.

- Inima, spuse ea, punîndu-şi mîna în centrul pieptului, este ca un radar care se recunoaşte pe sine în alţii care sînt acordaţi cu propria inimă. Ştii, nu mă refer la inima care face tic-tac. Mă refer la asta.

Şi din nou puse mîna pe mijlocul pieptului. În timp ce vorbea, mă inundă radiaţia unei păci imense. M-am relaxat şi m-am detaşat tot mai mult de sentimentul dragostei. Acum, deşi mă iubeam şi deşi o iubeam pe ea într-un fel senzual, fizic, prietenesc şi romantic şi deşi îmi puteam aminti de dragostea pentru mama şi tata, pentru alte femei şi pentru prieteni, dragostea aceasta - dragostea pe care o simţeam acum - era altceva.

- Trebuie să-l vezi pe Maestrul Perfect, spuse Aetherea.

- Maestrul perfect?

- Da. Dragostea pe care o simţi este pentru el. Oricine învaţă să-l iubească cu adevărat învaţă de fapt cum să iubească.

Zîmbi, sigură de certitudinea dragostei sale.

- Aetheria, am spus, mă simt atît de bine aici. Mă odihnesc în această dragoste. De ce ar mai trebui să văd pe cineva?

- Pentru ca întotdeauna să te poţi odihni în lume, indiferent unde te afli.

Suna aşa de adevărat şi de simplu. M-am uitat la toate cîte ştiam, din spaţiul cosmic înapoi pe pămînt şi mai departe pe Tria Ra şi totuşi n-am putut găsi un cuvînt care să-mi descrie sentimentele.

- Aetheria, i-am spus, te iubesc atît de mult.

- Şi eu te iubesc, răspunse. Iar dragostea noastră va deveni şi mai mare atunci cînd te vei duce să-l vezi pe Maestrul Perfect.

Majoritatea celor pe care i-am iubit în viaţă fuseseră atît de posesivi faţă de mine încît mă simţeam ca la închisoare. Dar iată că Aetheria mă trimitea să plec departe de ea întru mai marea mea dezvoltare. Chiar dacă voiam să rămîn cu ea, ştiam deopotrivă că trebuie să merg în căutarea Maestrului Perfect.

N-am văzut-o cîteva zile şi inima-mi se îndrăgosti şi mai tare. Îmi lipsea prezenţa trupului ei voluptuos lîngă al meu, radiaţia minţii ei aproape vizibile, şi, mai presus de toate, hrana completă şi abundentă care emana din dreptul inimii ei tot timpul, fie că se ducea la serviciu, fie că îngropa nişte "gunoi organic" ori făcea dragoste cu mai multă pasiune decît orice altă fiinţă întîlită vreodată. Era atît de plenar îndrăgostită, atît de prezentă în tot ceea ce făcea încît plecarea mi se părea foarte grea.

Pe măsură ce treceau zilele, mă simţeam tot mai ataşat de ea. Într-o zi mi-a spus.

- Dragostea mea, cînd vei dobîndi cunoaşterea, vei iubi într-o manieră detaşată.

- Cine îşi doreşte asta? am întrebat. Simţeam că lipsa ataşării fusese stilul meu toată viaţa şi că binecuvîntarea cea mai mare era să găsesc compania sa rezonantă.

- Inima ta, răspunse placid. Inima ta vrea să iubească liber. Apoi poţi să-l slujeşti pe fiecare. Dacă n-ai nici un servitor, atunci nu există nici un fel de servicii. Şi unde nu-s servicii, nu este nici umilinţă; iar dacă nu e umilinţă, atunci nu mai poate fi vorba nici de existenţa fiinţei umane.

Îmi veniră gînduri arogante: Ce ştia fata asta despre Fiinţă? Eu eram Fiinţă de o eternitate şi ştiam acest lucru. Vocea Maestrului îmi întrerupre firul gîndurilor;

- *Iată exact felul în care **nu** trebuie să-ţi foloseşti cunoştinţele. De aceea eşti şcolarizat.*

În vîrtejul legăturii mele romantice uitasem că mă aflam şi la mijlocul unei lecţii noi. Bucuria dragostei îmi anesteziase amintirile despre scop. Mi-am cerut scuze şi tocmai mă iertam pe mine însumi pentru ieşirea arogantă cînd am auzit-o pe Aetheria spunînd:

- După ce-l vei vedea pe Maestrul Perfect, nu vei mai uita niciodată scopul existenţei unei fiinţe umane.

- Ei, cum de-ai ştiut că mă gîndeam la scop? am întrebat, anticipînd un răspuns esoteric.

În loc de răspuns, mi-a zîmbit. M-am avîntat către dînsa şi ne-am îmbrăţişat cu o tandreţe plină de dragoste. Cu Aetheria, tandreţea trecea întotdeauna în pasiune, iar sufletul făcea dragoste cu trupul ori

de cîte ori structurile noastre chimice se întîlneau. După orgasm, reîncepu totul. Era ca şi cum ieşeam din trupuri, ne îmbrăţişam sufletele şi adormeam în împreunarea unificatoare ore în şir - aproape devenind pur şi simplu răsuflarea vieţii. Această tămăduire a rănilor trecute şi a celor deschise aflate în corpurile mental şi emoţional crea un recipient care adăpostea căutările mele într-ale cunoaşterii.

---***---

În cele din urmă ajunse în Oceana vestea că Mahatma avea să vină într-un loc aflat la numai douăsprezece ore de mers cu maşina pentru a ni-l arăta pe Maestrul interior Perfect.

M-am pregătit de plecare, le-am mulţumit tuturor celor pe care-i cunoşteam. Raz m-a poftit să mă întorc şi să-i spun ce s-a întîmplat. Aetheria mi-a promis că mă aşteaptă.

M-am alăturat unei caravane de căutători.

- Mişcă, ăsta nu-i avion clasa întîi! exclamă pe un ton agresiv un tînăr şi mă împinse cu ghitara.

- Taci din gură! zise altul, în timp ce-şi tăia unghiile şi scuipa pe fereastră.

- Ascultaţi, spuse şoferul, va trebui să ne purtăm ca nişte fraţi şi surori porniţi în căutarea Adevărului. Dacă nu vă comportaţi ca atare, vă fac vînt afară cu un şut, fiindcă ăsta-i microbuzul *meu*. Acest lucru e valabil şi pentru tine, se adresă tămătoarei lui neveste.

- E în regulă atîta vreme cît ajungem acolo la timp, am spus.

- Dacă n-ajungem la timp, înseamnă că n-a fost să fie, replică el triumfător. Oricum, dacă vrei să mergi în altă parte, te las să cobori. Şi ţine minte, îţi fac o favoare. N-ai plătit nici măcar benzina.

Aoleo, mi-am zis în gînd, sper să ajungem acolo teferi.

Nivelul de ostilitate crescu în timp.

- La naiba cu toţi, spuse o fată care stătea în partea din spate, după ce tăcuse tot timpul. Nu-mi trebuie cunoştinţe spirituale. De droguri am nevoie.

- N-avem droguri în microbuz, spuse şoferul, dar ne putem opri. Şi mie mi-ar prinde bine.

Zis şi făcut.

- Nu şi pentru mine, am spus. Aştept să fiu iniţiat.

Vorbele mele fură întîmpinate cu mormăieli, ironii şi priviri holbate, dar mai tîrziu uni au început să mă respecte pentru că m-am ţinut de cuvînt.

Noaptea era uneori o schimbare relaxantă cînd scăpai de gazele şi toxinele din microbuz.

Am poposit la mai multe comunităţi ale Maestrului Perfect. Cetăţenii erau fiinţe frumoase, deschise, graţioase. Sentimentele faţă de Maestrul Perfect li se reflectau în modul în care salutau, dădeau mîna, dădeau din mîncarea lor, îşi ofereau casele şi trăiau în armonie cu ei înşişi. Le vedeam frumuseţea Sufletelor în ochi în timp ce ne împărtăşeau din experienţele legate de Sinele propriu.

Apoi ne urcam iar în microbuz, unde în fiece detaliu ieşea în

evidenţă, prin contrast, grosolănia, lipsa de omenie, violenţa şi abuzul. Trecînd alternativ prin starea de graţie şi prin cea de greaţă, am hotărît să numesc acest stagiu de pregătire o expunere depurativă în vederea primirii în inimă a Maestrului Perfect.

---***---

- De unde ştii că Maestrul Perfect e Unul? mă întrebă Mahatma.

- Nu ştiu, am răspuns.

Dacă nu ştii că el este, atunci nu te pot iniţia în cunoaşterea Celui Perfect.

- Dar cum aş putea şti? am întrebat.

- Trăind meditaţia pe care o dă el.

- Iniţiază-mă, deci.

- Nu pot dacă nu ştii că este el.

Era, evident, o situaţie fără ieşire, gen Catch-22. Trăirea cunoaşterii era categoric ceva din afara domeniului meu de înţelegere.

L-am urmat pe Mahatma de la o oră la alta, polemizînd, discutînd, provocînd, încercînd să descopăr. Răspunsul său era exprimat prin constanţa zîmbetului împăciuitor.

Într-o zi spuse:

- Singurul mod de a pătrunde e prin abandon.

- Ca la război, am comentat.

- Nu, acolo este vorba de capitulare. Abandon, ca în Dragoste.

Mi-am amintit de propriu-mi abandon în forma relaţiei cu Aetheria, pe care ea o numea ataşament. L-am întrebat pe Mahatma dacă era acelaşi lucru.

Acesta replică:

- Nu, aceasta este tocmai ceea ce spusesem despre capitulare. Abandonul este ca Dragostea adevărată atunci cînd ştie cine sîntem cu adevărat.

M-am proiectat în tinereţe şi mi-am amintit de cîntecul Amadei:

Libertatea este abandon
şi acest abandon e lubire.
lubirea ce-ntotdeauna A Fost
lubirea ce-ntotdeauna Este
lubirea ce-ntotdeauna Va Fi.
Adevărata lubire înseamnă a ţine minte
ce Sînt cu adevărat.
Unde speranţa înşeală, adevărurile mor,
păstrînd doar *promisiunile* vieţii de veci.

- Da, exact, spuse Mahatma. Aceasta este, este domeniul în care te pregăteşti pentru iniţiere.

M-am întrebat dacă Amada ştia.

CAPITOLUL 8

MAESTRUL PERFECT

Lumină, sunet, parfum, gust, nectar şi, mai presus de toate, Cuvîntul sfînt erau facultăţile esenţiale ce se deşteptau în mine în procesul iniţierii.

Întregul contingent din microbuz se transforma în acelaşi timp. Cînd ne uitam unii la alţii, vedeam lumină, prospeţime, tinereţe, zîmbete şi o grijă reciprocă plină de dragoste şi respect.

- Acum sîntem cu adevărat fraţi şi surori, spuse şoferul.

- A meritat, am răspuns toţi ca unul.

Să fii unificat în Spirit avea un înţeles adînc, dar să fii una cu comunitatea era ceva şi mai măreţ.

Procesul secret de iniţiere era atît de personal încît devenea sacru. Am reaprins lumina Sufletului meu cu Dragoste şi un fir invizibil de aur m-a legat ca o floare într-o ghirlandă de inima Maestrului Perfect.

Era mereu prezent în inima mea, iar dorinţa mea de a fi fizic alături de el creştea din ce în ce.

---***---

M-am întors în Oceana şi prietenii nu m-au recunoscut. Credeau că eram poate aşa de uşor din cauză că murisem. Unii m-au acuzat că am acceptat spălarea creierului, alţii că m-aş fi născut din nou. Numai Aetheria a înţeles.

I-am spus:

- Te voi revedea la picioarele Maestrului Perfect.

- Te iubesc şi îţi respect alegerea, replică ea. Ştii că sînt aici întotdeauna pentru tine, iar eu ştiu că trebuie să pleci acum şi să-ţi urmezi propria cale a Devoţiunii.

Devoţiune, asta era. Devoţiunea - cea mai încîntătoare experienţă pe care am visat-o vreodată. Mai strălucitoare decît lumina soarelui, mai dulce decît nectarul a mii de flori, mai caldă decît lăcaşul focului, mai răcoroasă decît briza oceanului, mai dragă şi mai apropiată inimii decît propria~ mi viaţă.

Cînd am păşit în avionul care mă ducea departe de Oceana, i-am spus Aetheriei:

- La picioarele Maestrului, poţi cu adevărat să laşi totul în voie, să curgă. Cu toţii sîntem Dragoste, Dragoste, Dragoste.

---***---

În nordul Oceanei, am întîlnit mii de oameni din toate rasele lumii şi toate straturile societăţii adunaţi în cîmp deschis, cîntînd, psalmodiind, dansînd şi privindu-se cu ochi blînzi. Toţi erau cufundaţi în armonia plină de dragoste a soarelui de primăvară şi a păşunilor verzi, în simţămîntul ca de ocean deschis stîrnit de mireasma florilor. Dar mai presus de toate era experienţa meditaţiei ce lega profund inimile noastre şi ne îngăduia să ne eliberăm de ataşamentele personale ori sociale şi să simţim curgerea liberă a fiinţării. Într-o asemenea stare de bine, mă puteam bucura de tihna ce domnea în toată conştiinţa mea.

Mă emoţiona întîlnirea cu Maestrul Perfect, dar şi mai tare mă emoţiona armonia plină de bucurie şi mulţunire ce izvora din adîncurile acestei comunităţi. Ce diferită de maniera anterioară autonomă de viaţă era această posbilitate de fuziune cu "sursa mai înaltă" de energie! Ştiind că nu mai sînt singur, simţeam o putere şi mai mare decît pînă atunci.

- Nu sîntem oare norocoşi că am fost semănaţi într-o cunună de flori pentru a-l împodobi pe Maestrul Perfect? strigă un Mahatma din Est.

- Da, aşa este, am reflectat. Era atîta pace în inima mea încît acum nimic n-o putea zdruncina. Nu era vorba de informaţii noi sau de experienţe înalte. Era vorba doar de întîlnirea cu Autorul preferat; şi curînd aveam să întîlnesc Fiinţa pe care cei mai mulţi de pe aici o numesc întruparea Domnului. Indiferent dacă aşa a fost sau nu, nu mă mai simţisem niciodată atît de unit cu rasa umană şi-mi doream ca întreaga umanitate să ia parte la banchet.

Festivalul Luminii ajunse la apogeu cînd apăru Maestrul. Era frumos, tînăr, puternic, plin de dragoste şi foarte foarte simplu.

- Sînt sursa Păcii, spuse, şi v-o pot da şi vouă.

Mii de oameni îl preamăreau şi pe măsură ce mă uitam prin prisma rolului meu de observator ceva s-a schimbat în mine şi am devenit o parte vie din corpul uman adunat acolo.

Ştiam că vreau să slujesc dar nu ştiam cum. Iată ce simţeam:

Viaţă înălţată

Energiile Dragostei
îmbată
şi inundă sufletul acesta
pînă în zarea
unde nici timp
nici gînd
nici cimbru nu-i;
unde domneşte
surîsul divin.

Ah, cîntec minunat, extatic,

graţia ta pune-n lumină
tot ce-i
Esenţă -
esenţa mea?

Eu Sînt.

Sînt cunoscătorul şi cunoscutul;
forţă dominantă,
uimitoare melodie,
Iubită Sursă.

Bucură-te!

Dumnezeul din inimă
a izbîndit
şi toate umbrele
le-a-ndepărtat.
Goarnele sună,
sfîrşitul timpului
a venit.

Un soare slăvit
străluce acum
şi-n centrul acestui tron
Prea-iubita Strălucire
ţîşneşte
şi afirmă

"Al meu e
tot ceea ce tu
ai numit lume.

Al meu e
tot ceea ce tu
ai numit carne."
Şi a treia oară
strigă tare:

"Al meu e tot ceea ce tu
ai numit minte.

Sînt Domnul
stăpînul Timpului
Cel plin de bucurie
dindărătul inimii

Cel ce călătoreşte
dinspre Sursă
Dincolo de materie
timp
sau
spaţiu."

Acum aud şi exprim
ceea ce este,
Ascult şi mă supun.
Tot ce-i viaţă neîntrerupt
cîntec trebuie să fie,
Şi toate expresiile sale
suflare.

Biciul vieţii
să fie dansul sufletului.
Aşadar trăieşte-n
constantă armonie,
fii doar - acordează-te şi
propriului sine fii credincios.

Potriveşte după inimă
fiece clipă şi
fiece pas.
Fii acum, fii aici
Acţionează acum, acţionează aici.
Bucură-te de acţiunea muzicală
divină -
în dragoste
în pace,
în tot ceea ce
îi place Lui:

Armonia Perfectă.

Însufleţit de scopul de a nu dilua vitalitatea cu mediocritate, m-am mutat într-o casă comunală şi am trăit fericit o vreme în ceea ce se numea un ashram.

Am avut multe ocazii de a-l vedea pe Maestru, dar din ce în ce mai mult prezenţa sa îmi pătrundea fiecare celulă a corpului, chiar în absenţa sa fizică. Devoţiunea mea crescu şi culmină cînd m-am devotat slujirii. Cu cît slujeam mai mult, cu atît mai bine simţul scopului meu îmi lua în stăpînire Fiinţa.

Meditaţiile şi cursurile spirituale erau simple şi pure, dar erau în mod constant pline de inspiraţia care te ducea mai adînc în inimă, te călăuzea să-ţi iubeşti Sinele şi să împarţi această dragoste cu alţii.

Devenind îndrăgostit în felul acesta am intrat în faza cea mai plină de satisfacţii din viaţa mea. Nimic nu avea sens fără acest lucru. Devoţiunea este scopul vieţii umane şi orice acţiune făcută cu conştiinţa dragostei este însăşi Dragostea.

---***---

Au trecut anii, iar ritmul vieţii, slujirii şi iubirii îmi unifica simţul fiinţării în corp omenesc. Nu mai vedeam corpul ca pe un vehicul - era mai mult ca o întrupare a Dragostei în materie. Dragostea - acea preţioasă forţă chimică ce ne permite să dăm, să lucrăm şi să Fim. Binecuvîntată a fost forma Maestrului. Datorită lui, transcendeam rapid orice separaţie de domeniul fizic sau spiritual.

Felul meu obişnuit de a gîndi era pus la încercare. Cînd alter ego-ul se confrunta cu măreţia Dragostei pure, raecţiona introducînd imagini care să contracareze adevărul. Şi totuşi în acest stadiu duceam o viaţă echilibrată - pentru fiecare act exterior, se contura un act de conştiinţă interior; pentru ficare vedere exterioară, apărea una interioară conţinînd cunoaşterea Luminii divine; pentru fiecare sunet, apărea un aspect interior al armoniei Sufletului; pentru fiecare expresie exterioară, exista o expresie de sine a Cuvîntului ce rezona înlăuntrul Sinelui; şi pentru fiecare aromă/gust apărea gustul Graţiei, calitatea impalpabilă, dar reală, care ordona totul

Era o perioadă minunată de mare concentrare asupra perfecţiunii din propriul Sine.

CAPITOLUL 9

ÎN LUME

- *Ce crezi că mai faci?* mă întrebă pisica într-o zi dis-de-dimineaţă, întrerupîndu-mi visele într-un moment în care de obicei mă sculam pentru meditaţie.

- Salut! am zis.

De multă vreme prezenţa ei, ca şi calităţile Esenţei, se afla în străfundul conştiinţei mele. Am continuat:

- Sînt bine şi-mi doresc să rămîn în acest ashram pentru tot restul vieţii.

Făcusem jurămintele de sărăcie, castitate şi supunere; îmi părea că întineresc cu fiecare zi.

- *Totu-i bine şi frumos,* punctă Pisica, *dar n-ar cam fi timpul să împarţi şi cu alţii?*

- Dar asta şi fac - cu fraţii şi surorile de aici. Ducem o viaţă în comun armonioasă şi slăvim Dragostea şi Viaţa prin toate acţiunile noastre.

- *Am să montez o situaţie pentru tine,* spuse vocea.
- Aha! am zis. Iarăşi o schimbare de direcţie în învăţătura mea!
- *Da,* răspunse vocea. *Voi aranja o situaţie în care să fii testat. Şapte ani de refugiu sînt suficienţi. Acum e momentul să petreci un timp în lume şi să-ţi testezi capacitatea de a dărui.*
- Dar asta e tot ce am făcut pînă acum, am spus remarcînd cît de mult mă ataşasem de acest stil de viaţă.
- *A dărui, bine - dar cum rămîne cu afacerile?* întrebă Pisica. *Te poţi întreţine în timp ce-i întreţii şi pe alţii? Poţi să-ţi integrezi inima în profesie într-un mod care să depăşească tipicul, tradiţionalul?*
- *E timpul să mergi în lume,* adăugă Augustus. *Vom crea o împrejurare în aşa fel încît să te poţi duce acasă. Iar apoi vei rămîne acolo şi vei munci.*
- Acasă? am întrebat surprins. Aceasta-i casa mea. M-am lăsat în voia Maestrului Perfect.
- Bun, adăugă safirul auriu al Siguranţei. *Atunci eşti una cu el.*
- Păi, asta nu ştiu, am spus.
- *Vei şti,* afirmă Androgynos făcînd să lucească smaraldul verde din ochii mei. *Vei şti.*

Cuvintele Calităţilor Esenţei îmi păreau reci. Tot ce voiam de fapt era să rămîn în ashram pentru tot restul vieţii. Ştiam prea puţin de ceea ce îmi pregătise Frumuseţea.

---***---

La o sărbătoare spirituală dintr-un oraş învecinat, am sfîrşit prin a sta alături de o femeie simplă dinspre care radiau toate calităţile frumuseţii. Fără să ştiu ce se întîmpla, m-am trezit renunţînd la renunţare şi pornind-o după ea. N-a fost nici o clipă plăcut, dar apetitul sexual şi imaginea pasiunii mi-au invadat conştiinţa şi curînd îmi cîştigam existenţa cît să ne întreţinem amîndoi. De îndată ce m-am stabilit, ea ieşi din viaţa mea - şi din amintirile mele - la fel de repede cum intrase.

Acum simţeam nevoia să împărtăşesc alor mei ce însemna să te simţi bine în interior după un an de muncă grea şi de învăţare a pericolelor tranzacţiilor într-o lume care preţuia banul mai mult decît viaţa însăşi. M-am trezit acasă, în vizită la părinţi.

- Eusint e aici! strigă sora mea cu răsuflarea tăiată. Eusint!
- Atîţia ani! Credeam că n-o să te mai vedem! spuse Lakshmi printre lacrimi, în timp ce mă îmbrăţişa.

Chiar şi Arcanus vărsă cîteva lacrimi.

- E minunat că eşti iar cu noi, spuse Amada, care la vremea aceea avea o căsătorie fericită şi trei copii.

M-am jucat cu ei, m-am pus în mintea lor şi mi-am descoperit capacitatea de a comunica perfect cu cei mici.

- Acum ai să te aşezi şi tu şi ai să ne dăruieşti cîţiva nepoţei şi vom fi iar familia Dragostei ca-ntotdeauna, mă somară părinţii.

Familiia Dragostei - de unde ştiau numele comunităţii mele? Poate că tocmai aceasta trebuia să aflu.

- *Ai din nou de ales,* spuse vocea. *Adu în tihna căminului familial iubirea pe care ai descoperit-o ori, dacă nu, desparte-te de ei.*

- Se vor sfîrşi vreodată lecţiile astea?
- *Da,* răspunse aspru vocea, *atunci cînd te vei sfîrşi tu.*

A trebuit să rămîn şi să urmăresc toate reacţiile. Era felul meu de a mă maturiza. Legăturile pe care le edificasem în familia mea trebuiau puse la încercare; am văzut cum revenea mereu dodecagramul de trăsături egotice, care fuseseră generate de demonul corupător al iubirii negative şi întărit de lipsa de cunoaştere a Sinelui. Fiecare persoană mă voia croit după tiparul lui. Iar eu nu puteam fi decît ceea ce eram.

Am învăţat cum să respir dintr-un centru mai adînc dinlăuntrul meu. Într-o zi, mă aflam în camera mea (camera în care crescuse trupul meu) cînd am văzut cum cădea asupra mea praf stelar. Pe măsură ce prindea contur, dinaintea mea se înfiripa Iertarea, iar eu am rostit, îndrumat de Esenţa sa:

- Mă iert pentru ceea ce sînt şi mă accept ca atare. M-am lăsat în voia Dragostei şi nu pot sluji doi dumnezei în acelaşi timp. Dumnezeul opiniilor trebuie acum să piară.

M-am scuturat din tot corpul, am izbucnit în lacrimi şi mi-am lăsat corpul în învelişul meu astral, aşa cum nu mai făcusem de multă vreme. În felul acesta am luat legătura cu Lakshmi şi am spus:

- Te iert pentru că eşti aşa cum eşti, iar pentru tot ce am învăţat de la tine îţi mulţumesc şi-l slăvesc pe Dumnezeu.

De îndată ce m-am curăţat de învinovăţiri şi vini, partea stîngă a corpului meu se trezi la viaţă şi la prezenţă totală; cînd l-am iertat şi pe Arcanus şi i-am mulţumit, şi partea dreaptă a corpului se trezi la viaţă şi prezenţă totală. Eram liber.

- Sînt liber! am spus rîzînd şi m-am repezit în jos pe scări. Înţeleg ce avem, cum împărţim şi cum se leagă aceasta de ceea ce facem în viaţă.

Părinţii fură uimiţi de bizara mea reacţie, dar şi ei au simţit o eliberare.

Într-un mod destul de curios, de la revenirea mea în casă starea sănătăţii lor s-a îmbunătăţit.

---***---

Tria Ra era în ultimul stadiu de reprimare. Mai-marii războiului au limitat atît de tare rezervele de hrană - de hrană fizică, emoţională şi mentală - încît abia se mai găseau elemente nutritive în interacţiunile umane. Moartea era considerată un fenomen definitiv şi mulţi oameni şi-o doreau cît mai repede.

Era atîta foame de hrană spirituală încît lumea credea în conducerea ce se contura dinspre lumile afacerilor legate de spectacole şi pornografie, iar speranţa într-o supravieţuire universală îi susţinea pe toţi.

Comunităţile bazate pe Lumină şi Iubire erau scoase în afara legii, iar alte învăţături esoterice erau ridiculizate. Maeştrii se aflau în închisori, unde oamenii erau expuşi ca la grădina zoologică.

"Supravieţuieşte cel mai tare" era legea acelei lumi, la fel ca

odinioară pe pămînt. Deoarece am devenit conştient de situaţie, nu ştiu ce altceva aş avea de făcut decît să rostesc adevărul, m-am gîndit. Dar dacă o fac, s-ar putea să sfîrşesc în închisoare.

- *Ce vrei?* spuse Pisica. În ultimele luni îmi devenise iar o fiinţă apropiată.

I-am răspuns:

- Vreau să slujesc. Vreau ceea ce fiecare Suflet de pe pămînt vrea, dar nu ştie cum să exprime.

- *Fă un film al Învăţăturii,* mă sfătui Pisica. *Ar influenţa un mare număr de oameni, care şi-ar putea schimba felul de a gîndi şi ar putea opta pentru căutarea Vieţii.*

- *Scrie o carte,* spuse Augustus. *Aceasta va rămîne pentru totdeauna.*

Era prima dată cînd observam o oarecare lipsă de acord în forul meu interior. Se simţea prezenţa energiilor dominante din realitatea curentă de pe Tria Ra.

Mi-am aliniat corpul şi mi-am convocat îngerii la meditaţie. Cum mă aflam în Lumină, bucurîndu-mă de Cuvîntul pur şi delectîndu-mă cu nectarul divin, rugăciunea inimii mele a curs fără oprire. Era ca şi rugăciunea Sfîntului Francisc, dar modificată:

Eu Sînt, Doamne al Universului

Fă-mă instrumentul păcii tale:
Cînd e-ntuneric, fă ca esenţa Conştiinţei Universale din mine
să strălucească cu Lumina Ta.
În vreme de-ntristare, fă-mă motiv al bucuriei tale.
În vreme de foamete, fă-mă să hrănesc pe cei săraci.
În vreme de boală, fie ca sănătatea să strălucească mai tare.
Îngăduie-mi să folosesc această viaţă a Noastră
Nu ca să fiu bob de nisip, care e aspru şi solid,
Ci ca să devin picătură de miere
Care-n dulceaţa ei poate tămădui;
Care-n fluiditatea ei poate curge o dată cu scurgerea timpului;
Care, în Lumina sa absorbită, poate vorbi cu Totul care este
Eu Sînt, Doamne al Universului.
Fie ca gloria noastră să prevaleze, astfel că în planul material
Numai Dragostea şi învăţătura vor
Proclama
Slava Unicităţii din Univers,
Principiul Divin ce integrează trup, Spirit, om şi ştiinţă în Totul
care este
Eu Sînt, Doamne al Universului.

- Asta este! am spus. Vreau să slujesc şi să fiu folosit la maximum. Aşa cum o lumînare arde pînă în ultima clipă, tot aşa mă dedic şi eu Lucrării.

- *Acum reţine cît de important este să nu devii specialist ci să integrezi armonizarea instrumentului fizic,* spuse Pisica.

Şi-n acel moment, cu aceeaşi iuţeală cu care aş fi fost lovit de o rază de lumină, am fost dezlegat de legămîntul de a nu-mi folosi puterile.

CAPITOLUL 10

A VENIT VREMEA SĂ-I ÎNVĂŢ PE ALŢII

Ştirea s-a răspîndit rapid în oraş.

- Cum de-ai ştiut că sînt aici? am întrebat-o pe Luciane, colega şi prietena mea din vremea studiilor de medicină.

- Te-am simţit, fu răspunsul. Ai apărut la momentul potrivit. Sînt la ananghie şi simt că mă poţi ajuta.

Mi se dădea prima temă.

- *Păstrează-ţi modestia pentru că ceea ce eşti pe cale să faci este complet nou pentru tine - cel puţin în cadrul ultimelor vieţi,* spuse Augustus.

Mama lui Luciane era în comă, pe moarte. Ştia intuitiv că în cursul următoarelor trei zile avea să-şi părăsească trupul pentru totdeauna, iar Luciane încă nu-şi împlinise relaţia cu ea.

Cu toate că este greu să se formeze ataşamente între Suflete cît se află în trupuri, există posibilitatea de a depăşi distanţa şi de a clarifica relaţia. Dar cînd cineva murea pe Tria Ra, supravieţuitorii aveau credinţa că viaţa se sfîrşea pentru totdeauna; aşa că îşi purtau povara pătimirii lor, care de obicei se limita la tristeţe, remuşcare sau vină, cît timp purtau un trup.

Mi se cerea, deci, să mediez în cazul unui eveniment ce se numeşte viaţă/moarte. În întregul plan material, principala preocupare a oamenilor este în legătură cu viaţa şi moartea.

În jurul acestui subiect - al perisabilităţii corpului - ajungeau oamenii să se împace cu ei înşişi şi cu rudele. Desigur, frica de neîmplinire pe care o trăia Luciane acum cînd mama ei intrase în comă a făcut-o nu numai să se deschidă la percepţii naturale (ceea ce i-a permis să sesizeze prezenţa mea în oraş după atîţia ani de absenţă), ci şi să-şi stăpînească orgoliul (ceea ce i-a îngăduit să-mi ceară ajutorul). În ceea ce mă priveşte, m-am deschis total la perspectiva de a sluji.

Eram plin de bucurie că pot fi de folos, dar şi plin de nesiguranţă în privinţa formei pe care ar trebui s-o ia ajutorul

Nu prea ştiam că această experienţă legată de moarte avea să-mi deschidă calea spre o nouă dimensiune - cea a serviciului necondiţionat indiferent de împrejurări - şi să mă înveţe despre energia

vehiculată în grupurile umane.

Cînd am intrat în clinica în care se afla pe moarte mama lui Luciane, am citit frică în prietena mea. In mod normal se amîna pînă în ultima clipă momentul exprimării recunoştinţei faţă de serviciile aduse de muribund şi Luciane nu făcuse excepţie. I-am spus să creeze, fără nici o ezitare, intenţia de a comunica: şi chiar atunci, sub ochii mei, mama lui Luciane ieşi din comă şi îşi împlini relaţia cu fiica. În timp ce se îmbrăţişau şi-şi exprimau liber ataşamantul, odaia se umplu de lubire, iar bătrîna muri.

Luciane se uită la mine.

- Mulţumesc, spuse, perfect echilibrată. Mulţumesc mult de tot.

Am meditat asupra Numelui sfînt, a Cuvîntului interior de-a lungul întregii mele experienţe.

- Sînt împăcat, la fel ca şi tine şi mama ta, am spus. Dumnezeu să vă binecuvînteze. Fusesem mediatorul uneia din cele mai solemne tranziţii de care poate avea parte o fiinţă umană: părăsirea planului fizic.

Nicăieri în şcolile medicale nu învăţam să ne iertăm unii pe alţii şi să înlesnim astfel trecerea. Moartea era ceva ce trebuia evitat şi astfel împlinirea ciclului vieţii era complet neglijată.

- Călătoria unui suflet este de o asemenea natură încît este nevoie de echilibru tot timpul, i-am spus Lucianei. Ne concentrăm atenţia pe naştere, dar uităm de moarte. Însuşi cuvîntul "moarte" are o încărcătură care tinde să sperie oamenii.

- De ce asta? mă întrebă.

- Pentru că în felul acesta forţele lui Imago ne controlează şi ne pun la munci fizice. Vor să ne satisfacă nevoile.

- Imago? se miră. Ce-i asta?

- Formele lui Imago pe care le simţim, le proiectăm şi le facem credibile sînt reale. Moda este cea care ne dictează comportamentul şi apoi ne înrobeşte viaţa. Astfel trăim la cheremul împrejurărilor şi încercăm să creăm împrejurări noi care să le schimbe pe cele vechi. In felul acesta apar emoţiile negative care înrobesc oamenii în relaţii de genul celei pe care tocmai ai clarificat-o.

- Fascinant, spuse proaspăta orfană. Aş vrea să aud mai multe despre asta. Poţi veni la ceai?

- De acord.

La ea în casă se vorbea puţin, mai mult condoleanţe şi ritualuri de jelire. Cît a trecut prin toate acestea, Luciane mă privea şi-mi făcea cu ochiul în semn de recunoaştere a secretei noastre complicităţi.

În timp ce mă privea, am pus în vibraţie sufletul Păcii.

In fundal, am auzit pe cîteva dintre bocitoare întrebînd:

- Cine-i omul acela? Pare să fie împăcat.

---***---

Pacea, m-am gîndit, este o condiţie relativă - mai ales într-o lume în care prevalent este schimbul constant. Neştiind care va fi

următorul meu pas în viaţă, am invocat prezenţa Consiliului Celor Doisprezece.

- *Se pare că a venit vremea să te manifeşti,* spuse Voiamis. *Toţi oamenii aceştia de aici ar putea beneficia de priceperea ta ca să trăiască mai bine.*

- *Puterea pe care o ai trebuie pusă în slujba lor,* spuse Pisica.

- *Iar mie îmi trebuie un canal prin care să mă pot exprima,* adăugară într-un glas Androgynos şi Augustus.

Continuară în felul acesta, fiecare prezentîndu-şi cazul propriu.

În timp ce meditam, am văzut doar echilibrul din Sinele meu.

- *Într-adevăr, pacea este o condiţie relativă care se extinde pe măsură ce este împărtăşită,* spuse vocea.

- Da, ştiu că trebuie să împart cu alţii, am spus. Dar care este vehiculul potrivit pentru aşa ceva?

- *Sinele tău,* spuse sec Pisica.

Acest lucru nu mă ajuta. Dar - cum se întîmplă de obicei în viaţă - se ivi o ocazie care îmi permise să-mi schimb cursul întregii vieţi pentru următorii şapte ani. Luciane m-a întrebat dacă aş vrea să împlinesc actul ceremonial de la funeraliile mamei.

- Funeralii? întrebai surprins. N-am mai făcut niciodata aşa ceva.

- Ai fost cel mai apropiat de noi spre sfîrşit, insistă ea. Nimeni altcineva nu are autoritatea de a rosti un cuvînt.

- Bine, am fost de acord. Dar nu ştiu ce să spun.

La înmormîntare, însă, am ştiut. Nu mi-amintesc exact ce am spus, dar ţin minte feţele înseninate ale asistenţei şi faptul că un eveniment trist prin tradiţie s-a transformat într-o sărbătoare a renaşterii.

Cînd am vorbit de "plecarea Sufletului" în loc de "moartea trupului", toată lumea s-a bucurat. Iar acesta inspiraţie mi-a schimbat cursul vieţii.

- Învaţă-ne ce ştii, spuse un tînăr profesionist. Să formăm un grup şi să vorbim despre transformare.

- Transformare? Da, am răspuns. Capacitatea de a deveni din cocon fluture.

---***---

Conştiinţa celor de pe Tria Ra s-a deschis în lunile care au urmat şi, oriunde mă duceam, mase de oameni se transformau - creşteau, învăţau, iubeau şi, mai presus de toate, se deschideau spre frumuseţea din ei înşişi.

În sfîrşit ciclul îşi schimbase direcţia. Forţele Luminii ne îngăduiau să creăm canale şi reţele de comunicaţie în care capacităţile telepatice erau modalitatea obişnuită de a stabili legătura.

- Este momentul împlinirii, spuse Amada voios în timp ce-l umărea pe tatăl nostru, Arcanus, cum îşi curăţă dosarul karmic şi devine Fiinţa esenţială pe care noi întotdeauna o ştiusem ca atare.

O înmormîntare a sponsorizat o renaştere, nu numai pentru mine, ci şi pentru mulţi prieteni din rasa umană.

Lucram cheltuindu-mi din plin energia pe perioade lungi de timp. Aveam o vitalitate puternică şi credeam că Era cea Nouă tocmai începuse pentru toţi.

- *Nu aşa de repede,* spuse Pisica. *În această perioadă de împlinire se va mai întîmpla ceva.*

- Ce anume? am întrebat, surprins de seriozitatea ei.

- *Împlinirea crează un spaţiu pentru tot ceea ce este neîmplinit, pentru ca fiecare formă karmică să se exprime pînă se împlineşte.*

- Cum adică?

- *Tot ce a fost început şi nedus la bun sfîrşit se înscrie în memoria cosmică a fiecărui locuitor de pe Tria Ra,* spuse Augustus. *Toate gîndurile, sentimentele, acţiunile şi faptele care încă mai poartă încărcătură electrică în jurul lor - adică sînt activate - trebuie să se neutralizeze, indiferent dacă această încărcătură este în corpul fizic ori în oricare altă impresiune de pe Suflet.*

- Este vorba de ceea ce se numeşte karma? am întrebat.

- Da, karma este ceea ce indică unde anume se blocheză energia - înregistrări ce urmează să fie curăţate şi scoase din evidenţă.

- O, Doamne, asta înseamnă că vin vremuri grele prin această deschidere de Lumină.

- *Aşa este,* spuse Androgynos. *E ca şi cum ai intra într-o cameră întunecoasă. Cînd e complet întuneric, nu vezi murdăria. La început te bucuri cînd intră lumina; dar după aceea nu mai ai nici o scuză dacă nu intri ca să cureţi mizeria.*

Augustus conchise:

- *Şi ajungi să vezi toate treburile neterminate şi ţi se acordă o ocazie să faci curăţenie. Aceasta creează Înţelepciune.*

- Deci cu transformarea creăm o mizerie şi mai mare decît fusese înainte care trebuie curăţată? am întrebat provocator.

- *Iluminarea nu poate trăi acolo unde domină întunericul. Nici infinitatea nu există acolo unde domnesc cele finite. Unul din doi trebuie să plece - şi de obicei cel care pleacă nu este infinitul,* spuse Pisica bătîndu-şi joc de frica mea. *Această frică este ultimul văl pe care trebuie să-l depăşeşti. Cînd îl vezi ca o iluzie, atunci devii liber. Dar nu este uşor.*

Între timp, tot mai multă lume era atrasă de învăţăturile care veneau prin mine.

- *E aşa de frumos să-i vezi înflorind şi crescînd şi creîndu-şi vieţile proprii,* spuse Autenticitatea.

- Dar cu mine ce-i? am întrebat-o pe Luciane, care devenise asistenta mea principală. Mă simt exact ca un canal prin care curg toate acestea.

- Trebuie să-ţi găseşti dragostea, mi-a spus, văzîndu-mă absorbit de muncă. Fiecare din noi are nevoie de o pereche sufletească cu care să împartă energiile vieţii. Şi poate că aceasta va

fi împlinirea ta, deoarece îmi pare că tu eşti întreg prin tine însuţi.

---***---

Starea de lucruri de pe Tria Ra era incendiară.

Tot mai mult înarmarea, propaganda, separarea valorilor umane după standardele permise şi adorarea valutei de către lideri creau condiţii de separare în anumite porţiuni ale planetei. Acest lucru îmi amintea de Epoca lui Pagan de pe pămînt. Era vorba de un epilog?

De data aceasta exista o deosebire - de data aceasta împlinirea avea loc pentru toţi; şi prin toate planurile materiale, supravieţuitorii cu conştiinţa Sufletului de pe diferitele planete materiale lucrau la echivalentele existenţei transformative. Transmutaţia era accesibilă.

Acest lucru a permis întregii galaxii să înceapă a-şi ridica propriul ritm vibratoriu în consecinţă.

Gîndul la autodistrugerea nivelului fizic nu-mi ameninţa credinţa, chiar dacă îmi tortura memoria de mai multe ori pe zi.

Pe măsură ce întunericul îşi demonstra puterile suprimînd dreptul de a gîndi, de a vorbi şi a acţiona, tot mai mulţi oameni învăţau să depăşească limitele nivelului fizic şi să-şi proiecteze Esenţa în locuri depărtate, în afara orbitei planetei Tria Ra, astfel scăldînd planeta în propria lor Lumină dincolo de reţeaua lor.

Împlinirea era un fenomen interesant. Reprezentanţii tuturor cultelor, idealurilor, filozofiilor şi religiilor se înmulţeau pe întreaga planetă şi atrăgeau oameni care, după înfăţişarea exterioară, păreau să nu aibă nimic de a face cu ideile respective, dar care trebuiau să dramatizeze o amintire veche, din alte vieţi, prin aderarea la acea credinţă reprezentativă.

Legăturile erau de scurtă durată. Oamenii se căsătoreau ca să completeze acţiuni vechi şi apoi se despărţeau, urmîndu-şi drumul mai departe după ce-şi separau vieţile. Divorţurile de pe pămînt fuseseră bătălii pline de animozitate; divorţurile de pe Tria Ra erau acceptate ca etape spre împlinire.

Copiii veneau în planul material cu boli ale adulţilor. Mureau la scurt timp după aceea şi nu se mai reîncarnau. Ascensiunea le era la îndemînă.

Ştiinţa medicală era în încurcătură neputînd să înţelegă viteza acestor schimbări. Numai forţa transformării îi ajuta pe oameni să înţeleagă procesul accelerat de creştere în care am intrat spre sfîrşitul timpului planetei Tria Ra.

- Atîta învăţătură - şi toate acestea pentru o altă mare împlinire, am zis.

- *Şi integrare,* completă Augustus.

- *În plus mai este şi munca pe care o ai de făcut, adăugă Pisica. Cînd instrumentul tău va fi pe deplin acordat...*

- Iar începe aceeaşi placă? am întrerupt.

- *... va rezona cu un altul în aşa fel încît vei avea un copil.*

Aminteşte-ţi de începutul unei Rase Noi.

- Dar cu cine? Şi unde? am întrebat.

- *Această planetă e pe cale să explodeze ca şi pămîntul cîndva. Poate că de data aceasta se va despica în două şi nu va exploda de tot.*

- *În două? am întrebat, incapabil să prind sensul.*

- *Da, în două - o planetă pentru locuitorii planetei cu o vibraţie mai joasă, iar cealaltă pentru cei care încă trebuie să se reîncarneze şi să pună la punct nişte lucruri.*

- *Nu interpreta acest lucru ca bun sau rău,* adăugă Pisica. *E vorba doar de clase diferite în cadrul Şcolii.*

- *Toţi aceia dintre voi care aţi lucrat împreună veţi vibra spre o planetă; ceilalţi vor merge pe cealaltă,* adăugă Augustus.

În ciuda cunoaşterii, luminii, elanului, iubirii şi frumuseţii pe care le trăisem, am înţeles că am şi nişte lucruri pe care să le duc la bun sfîrşit mulţi ani de atunci înainte. Nu era ca şi cum aş fi fost o Fiinţă pură. Un aspect era înclinat în direcţia materialului şi, în ciuda muncii de transformare, în joc erau alter ego-uri.

Mă întrebam unde aveam să merg, încă gîndindu-mă la mine cu un anumit grad de îndoială.

- *Partea aceea aparţine categoric planului material,* spuse Pisica. *Ca să răspunzi îndoielilor tale, poate că ar trebui să-ţi planifici să acorzi instrumentul fizic şi să meditezi pentru a-ţi atrage partenera de Suflet.*

- *Timpul se împuţinează din ce în ce,* mai spuse, în timp ce asculta ştirile despre începutul războaielor psihotronice.

CAPITOLUL 11

ÎNCEPUTUL

Războiul psihotronic era cel mai curat mijloc de violenţă pe care l-am văzut în tot universul.

Folosind descoperirile transmutaţiei, forţe beligerante îşi luau reciproc în stăpînire minţile şi-şi bombardau reciproc cîmpurile cu particule, creînd astfel confuzie în minţile forţelor antagoniste şi destabilizînd moleculele din corpul lor fie prin paralizarea lor fie împiedecîndu-le să funcţioneze în mod clar.

Între timp, aerul de pe Tria Ra deveni atît de solid încît puteam merge prin spaţiu. Înflorea o nouă industrie, cea a maşinilor spaţiale. Era uşor să şofezi în afara sistemului planetar, dar era şi foarte riscant. Particulele psihotronice puteau cristaliza un corp în spaţiu.

Reţeaua comunităţii conştiente din întregul Univers emitea constant Lumină pentru a neutraliza cîmpurile, dar forţele întunericului păreau să deţină controlul. Se părea că această comedie avea să se deruleze singură pînă la finalizare.

Mi-am petrecut majoritatea zilelor adîncit în Ceea ce Sînt.

Într-o dimineaţă am văzut afişată următoarea reclamă: " Unirea Perfectă: Atragerea Partenerului - Seminar pentru Sufletele Luminate". Mi se părea atît de atrăgătoare încît m-am dus la adresa indicată.

Şi iat-o. Bhakti-Shadai, pe care n-o mai văzusem de cînd eram student la medicină. Ne-am privit şi ne-am îmbrăţişat. Dar nu eram Parteneri de Suflet. Maeştri ai Luminii eram. Maeştrii înălţaţi se regăsiseră pentru a fi seminţele unei civilizaţii noi.

De data aceasta îmbrăţişarea a produs un copil, apoi altul. Copii de Spirit. Un băiat şi o fată. Dar cu adevărat Maeştri ai Luminii.

---***---

Eliyanand şi Aeterne s-au născut în armonie perfectă - în mijlocul lumilor ce se despicau.

Restul poveştii îl ştim cu toţii.

Forţa eterică a rearanjat planeta pe două frecvenţe, fiecarea rotindu-se cu frecvenţe diferite. Corpurile mental-emoţional-fizice rămaseră pe planeta de vibraţie mai joasă, golite de imagine şi completîndu-şi ciclurile existenţei prin îndrumarea lor de către aceia dintre noi care ne aflam pe planeta cu vibraţii mai înalte. Ei ne considerau Ghizi Spirituali. In cele din urmă totul va fi dus la bun sfîrşit. Absenţa lui Imago face loc îndrumării şi Ascensiunii autentice. Profeţia se împlineşte.

---***---

Aeterne şi Eliyanand, călătoria cu această navă nu are doar rostul de a vă arăta vouă cum s-au petrecut toate. Este şi o călătorie de supraveghere pentru a afla cum se desfăşoară Misiunea.

Cei de pe planeta cu fracvenţă mai joasă ne numesc pe noi Forţa lor Spirituală, neştiind cine *sîntem* noi.

Noi sîntem această rasă nouă, rasa Începutului - Suflete acoperite cu veşmîntul eteric, responsabil de toate nivelele în timp ce celelalte părţi evoluează către individuaţie.

Din nou în univers e pace.

Aşadar, copiii mei, starea de graţie pe care o trăiţi acum nu a fost întotdeauna posibilă. Era nevoie de un proces de evoluţie pentru a învăţa să apreciem ce înseamnă expresia fizică. Aşa a avut loc această mutaţie.

- Observaţi cu atenţie, le-am spus copiilor, în timp ce Bhakti-Shadai îl alăpta pe Eliyanand.

Bhakti şi cu mine ne-am îmbrăţişat. Spiritul se întîlnise în cele

din urmă.

- Mulţumim, spuseră copiii într-un glas.
- Ce-au spus? ne-am întrebat unul pe altul.

Eliyanand repetă primul cuvînt pe care-l rostise: "mulţumim".

Acum e momentul să ne întoarcem acasă. Să fim iar la Sursă, unde domină recunoştinţa şi generozitatea.

---***---

Astfel profeţia se împlini. Mă adresai în şoaptă Aeternei; Eliyanand zîmbi. Separararea blîndă a celor două Tria Ra era încheiată. Calea spre bucuria veşnică era deschisă prin Graţia lui Christos în timp ce Conştiinţa Divină îşi deschidea braţele şi turna în şuvoi Spirit asupra mea. Cu aceasta, Conştiinţa Universală intră în reţelele planetare. Simţeam cum propriul meu sistem nervos se transmutase în fire de aur-cupru. Mi se părea că botezul focului avea să urmeze curăţirii prin apă; căci în vechile iniţieri egiptene de pe pămînt, corpul fizic era transmutat într-un corp auriu pentadimensional. Acest lucru a fost trăit de toţi faraonii atunci cînd au fost încoronaţi cu Împărăţiile simbolice de Sus şi de Jos şi este de asemenea trăit de Suflete atunci cînd îşi amintesc.

Din acest spaţiu multidimensional copiii au zîmbit şi au încuviinţat din tot spiritul perfecţiunea ciclurilor, care decodează şi transleazăă memoriile planetare în Unicitatea cosmică. Era vremea unui nou început. Toţi ne aminteam din Esenţa noastră de prezenţa Arhanghelului Mihail. El fusese martorul tuturor ciclurilor şi păzitorul veşmintelor celeste purtate în coridorul dintre dimensiuni.

Legendele întunecate despre Imago care au rămas în urmă în cîmpurile de forţă electromagnetică de la hotarele dimensiunilor inferioare permiseseră să se condenseze suflarea asupra omului transformîndu-l în o-m. Aşa au fost trecute cu bine lecţiile ce trebuiau stăpînite - lecţii nu numai pentru locuitorii de pe Tria Ra şi de pe pămînt/Terra, dar şi pentru cei de pe toate planetele paralele aflate mereu în ascensiune.

CUPRINS

Prefaţă 3

Dedicaţie 5

Introducere 6

PROLOG 8

PARTEA ÎNTÎI - PERSPECTIVA DIN SPAŢIUL EXTRATERESTRU

Capitolul 1 Ziua de apoi 11
Capitolul 2 Spaţiul cosmic 14
Capitolul 3 Pisica 18
Capitolul 4 Acordarea instrumentului fizic 21
Capitolul 5 Consiliul Celor Doisprezece 27
Capitolul 6 Totul şi fiece lucru 28
Capitolul 7 Voinţa 32
Capitolul 8 Din nou istorie pămînteană 36
Capitolul 9 Daruri preţioase de la cristal 41
Capitolul 10 Alte daruri ale cristalului 43
Capitolul 11 Planuri de întrupare 48
Capitolul 12 Cele şapte roţi inferioare şi cele cinci roţi superioare 53
Capitolul 13 Rezonanţă 57
Capitolul 14 Pe drum 62

PARTEA A DOUA - PE PLANETA TRIA RA

Capitolul 1 Se naşte Băiat 68
Capitolul 2 Prima sărbătorire a zilei de naştere 70
Capitolul 3 Şcoala 74

Capitolul 4 Tămăduirea lui Arcanus 78
Capitolul 5 Iniţiat de elfi. 83
Capitolul 6 Puterea simţirii 86
Capitolul 7 Puma 88
Capitolul 8 Lumina 92
Capitolul 9 Bhakti-Shadai. 98
Capitolul 10 În vizită la Mercab 100
Capitolul 11 Lakshmi se deschide. 102
Capitolul 12 Facultatea de medicină 106
Capitolul 13 Călătoria cu Ra 110
Capitolul 14 Deplasarea în exterior 114

PARTEA A TREIA - ÎMPLINIRE

Capitolul 1 Călătoria 120
Capitolul 2 În deşert 122
Capitolul 3 În mijlocul oamenilor 126
Capitolul 4 Adunarea celor vizi 129
Capitolul 5 Oceana 133
Capitolul 6 Aetheria 136
Capitolul 7 Mahatma 137
Capitolul 8 Maestrul perfect 141
Capitolul 9 În lume 145
Capitolul 10 A venit vremea să-i învăţ pe
alţii. 149
Capitolul 11 Începutul 154